

*„Седмнайсет шедевъра от
най-големите майстори на трилъра“*

Пъблишърс Уикли

Джон Конъли
Джойс Каръл Оутс

Иън Ранкин

Джефри Дивър

Майкъл Конъли

Ед Макбейн

Лора Липман

Нелсън Демил

Ан Пери

Уолтър Мозли

Томас Х. Кук

Андрю Клаван

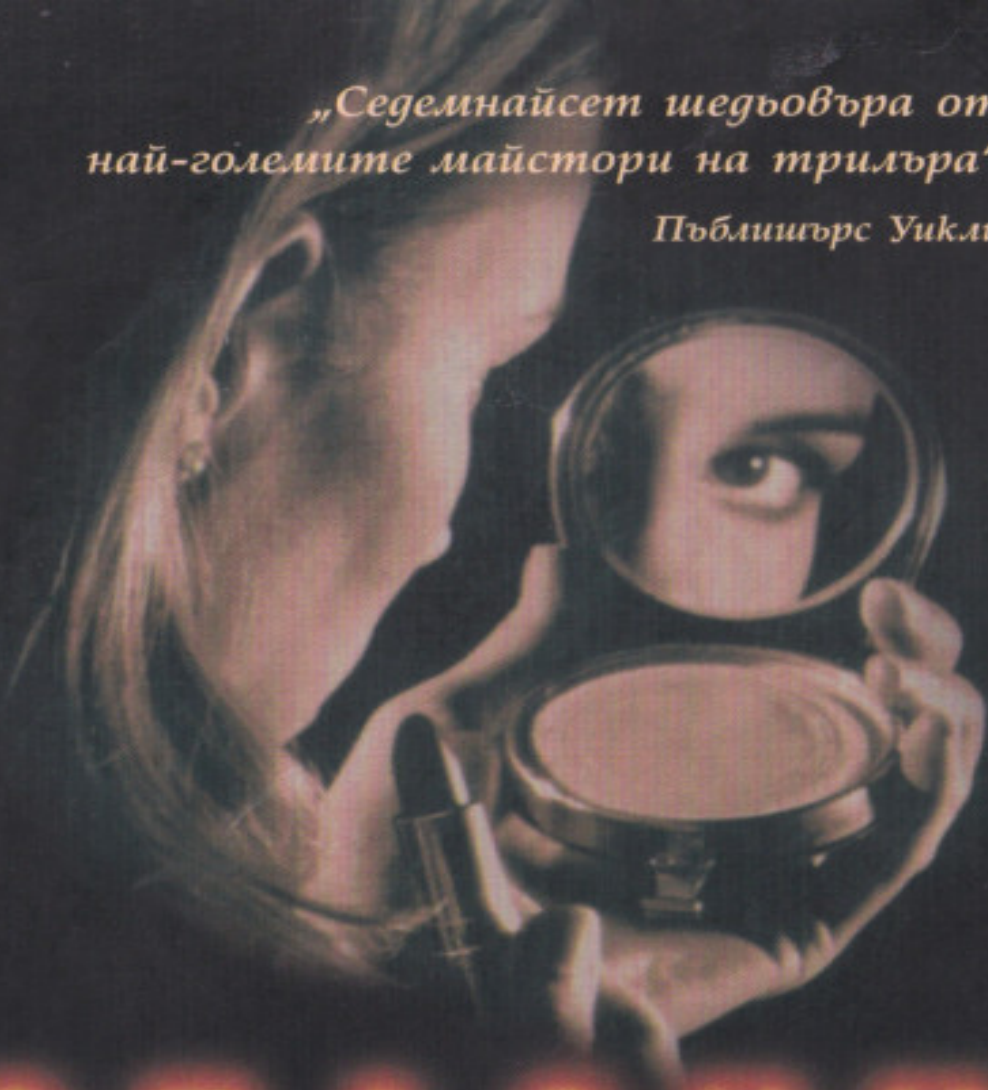
Лоренцо Каркатера

Дж. А. Джанс

Елмор Ленард

Джей Макинърни

С. Дж. Роузан

ОПАСНИ ЖЕНИ

ПРОЗОРЕЦ

ОПАСНИ ЖЕНИ

Превод: Мария Симеонова

chitanka.info

„Седемнайсет шедьовъра от най-големите майстори
на трилъра.“

Пъблишърс Уикли

В тази книга ще срещнете най-прелъстителните и най-шокиращите фатални жени. Представят ги седемнайсет съвременни майстори на криминалната литература в разкази, спиращи дъха. Мистериозна дама предлага гибелен пакт, на който трудно можеш да откажеш. Демон в женски образ се въздига от гроба в стремеж да властва над света. Измамена жена копнее за сърцето на старата си любов, за сърцето му като анатомичен орган...

Опасните жени са сред нас. По-слабият пол ли? Не ставайте смешни. И бъдете нащрек! Понякога мъжете са готови да рискуват всичко, за да се доближат до неустоимия им плам. До смъртоносния им плам...

ОТО ПЕНЦЛЕР

ВЪВЕДЕНИЕ

На Лиза Мишел Аткинсън, чието съвършенство я прави опасна

Какво прави една жена опасна? Съществуват множество мнения в зависимост от индивидуалния опит на всеки от нас. Според мен най-опасни са неустоимите жени. Една жена би могла да покори сърцето ви с красотата си, с чара или интелигентността си. Или с начина, по който отмята кичури коса от очите си, с начина, по който се смее или киха. Повечето от великите жени в историята, както и най-известните женски литературни персонажи, са опасни и фатални. Най-често за влюбените в тях мъже, които са готови на всичко, за да спечелят любовта им, готови са да убиват, да извършват предателства, да се отказват от кралски корони и дори да се самоубиват. Понякога опасните жени го заслужават — заслужават да рискуваш всичко и да се откажеш от всичко. Опасните жени са сред нас. Някои от тях осъзнават своята покоряваща сила, други нехаят за влиянието си върху живота на мъжете. Случва се да използват чара си като оръжие със стоманено острие или като защитен плащ, под който да се скрият, кроейки пъклени планове.

В настоящия сборник сме подбрали седемнайсет парещи шедьовъра на най-прочутите майстори в полето на криминалния жанр. Тук ще срещнете най-прелъстителните и най-шокиращите *femmes fatales*.

Жените били по-нежният пол? Не ставайте смешни. И бъдете нащрек! Някоя може да спечели сърцето ви и... да го грабне — в буквалния смисъл, като орган. А после ще го гарнира със зелен фасул, ще си сипе и чаша студено „Кианти“.

Ото Пенцлер

ЕД МАКБЕЙН ИМПРОВИЗАЦИЯ

— Хайде да убием някого — предложи тя.

Беше блондинка, разбира се, висока и стройна, облечена в лъскава черна коктейлна рокля с дълбока цепка на бедрото и плитко деколте.

— Вече съм го правил — уведоми я Уил.

Очите ѝ се разшириха — яркосиньо в стряскащ контраст с чернотата на роклята ѝ.

— Войната в Залива — обясни той.

— Това е съвсем различно. — Тя извади маслинката от мартинито и я пхна в устата си. — Аз говоря за убийство.

— Убийство значи, а — каза Уил. — Кого имаш предвид?

— Какво ще кажеш за момичето, което седи в другия край на бара?

— Аха, случайна жертва. И защо това да е различно от военната битка?

— *Определена* случайна жертва — уточни тя. — Ще я убием или не?

— Защо?

— Защо не? — отвърна тя.

Уил се беше запознал с жената преди не повече от двадесет минути. Всъщност дори не знаеше името ѝ. Предложението ѝ да убият някого бе дошло в отговор на стандартна реплика за свалка, която преди това успешно беше използвал много пъти:

— И как ще се позабавляваме тази вечер?

На което блондинката беше отвърнала:

— Хайде да убием някого.

Не беше прошепнала думите, дори не беше снишила глас. Просто се усмихна над ръба на чашата си с мартини и заяви с нормален глас:

— Хайде да убием някого.

Определената случайна жертва, която имаше предвид, беше обикновена на вид жена с обикновено кафяво сако, кафява копринена блуза и по-тъмнокафява пола. Приличаше на изтормозена чиновничка или секретарка — кафява коса, немигащи очи зад стъклата на доста старомодни очила, тънки устни и леко изпъкнала долна челюст. Напълно незабележителна жена. Нищо чудно, че седеше сама над чаша бяло вино.

— Да приемем, че наистина я убием — каза Уил. — Как ще се позабавляваме след това?

Блондинката се усмихна. И кръстоса крака.

— Казвам се Джесика — представи се.

Протегна ръка.

Той я пое.

— Аз съм Уил.

Предположи, че ръката ѝ е ледена от изстудената напитка, която държеше.

* * *

В тази студена декемврийска вечер три дни преди Коледа Уил нямаше никакво намерение да убива невзрачната дребна чиновничка, нито пък някой друг. Беше убил своя дял хора преди много време, благодаря, всичките *определени* случайни жертви заради факта, че носеха униформата на иракската армия, което автоматично ги правеше врагове. Какво по-определено в една война, мислеше си той. Това му даваше картбланш да ги зарови в окопите им. Това му даваше картбланш да ги убие, независимо какви тънки разграничения правеше сега Джесика между убийството и битката.

Но Уил знаеше, че това е само игра, вариация на ритуала по чифтосването, което протичаше във всеки бар в Манхатън, всяка нощ от годината. Измисляш остроумен подход, получаващ отклик, който издава интерес, и поемаш нататък. Всъщност той се запита колко ли пъти, в колко барове досега Джесика беше използвала фразата „Хайде да убием някого“. Трябваше да ѝ се признае, че подходът ѝ беше приключенски, вероятно дори опасен — да предположим, че кръстоса разкошните си крака под носа на някого, който се окаже Джек

Изкормвача? Да предположим, че забърше тип, който наистина смята, че ще бъде много забавно да убие момичето, седнало само в другия край на бара? Хей, страхотна идея, Джес, хайде да го направим! Нещо, на което той всъщност негласно се надяваше, но тя, разбира се, знаеше, че просто играят игричка, нали? Тя със сигурност разбираше, че не планират истинско убийство.

— Кой ще я заговори? — попита тя.

— Предполагам, че трябва да съм аз — каза Уил.

— Ако обичаш, не използвай репликата „Как ще се позабавляваме тази вечер“.

— Ха, помислих си, че ти хареса.

— Хареса ми първия път, когато я чух. Преди пет-шест години.

— Смятах, че съм много оригинален.

— Опитай се да бъдеш малко по-оригинален с малката Алис там, става ли?

— Така ли мислиш, че се казва?

— А ти как мислиш?

— Патриция.

— Добре, аз ще съм Патриция — каза тя. — Хайде да те чуя.

— Извинете, госпожице — започна Уил.

— Добро начало — отбеляза Джесика.

— Двата с приятелката ми забелязахме, че седите сама тук, и бихме искали да ви поканим да се присъедините към нас.

Джесика се огледа, сякаш се опитваше да открие с поглед приятелката, за която Уил разказваше на Патриция.

— Коя е вашата приятелка? — попита тя с въпросително ококорени очи.

— Красивата блондинка, която седи ей там — отвърна Уил. — Казва се Джесика.

Джесика се усмихна.

— Красивата блондинка, а?

— Прелестната блондинка — поправи се той.

— Ласкател — отбеляза тя и постави длан върху неговата. — И така, да кажем, че малката госпожичка реши да се присъедини към нас. После какво?

— Ще я обсипем с комплименти и ще я налеем с алкохол.

— И после?

— Ще я отведем в някоя тъмна алея и ще я пребием до смърт.

— Имам малко шишенце с отрова в чантата си — съобщи Джесика. — Така няма ли да е по-добре?

Уил присви очи като гангстер.

— Идеално — каза. — Ще я отведем в някоя тъмна алея и ще я отровим.

— Някой апартамент не е ли по-подходящо място? — попита Джесика.

И Уил изведнъж си помисли, че те може би изобщо не говорят за убийство, на шега или не. Нима беше възможно Джесика да замисля тройка?

— Върви поговори с жената — подкани го тя. — След това ще импровизираме.

Уил не го биваше особено в забърсването на момичета по баровете.

Всъщност, освен репликата „Как да се позабавляваме тази вечер?“ в репертоара му не присъстваха много други подходи. Донякъде се окуражи от насърчителното кимване на Джесика, но все още се чувстваше притеснен да се настани на празния стол до Алис или Патриция, или както там ѝ беше името.

Опитът му показваше, че грозноватите момичета се поддават по-трудно на ласкателства от зашеметяващите красавици. Предполагаше, че това се дължи на очакването им да бъдат излъгани и на тревогата им, че ще бъдат зарязани и разочаровани за пореден път. Алис или Патриция, или която там беше, очевидно не бе изключение от това общо правило сред посредствените жени. Уил седна на съседния стол, обърна се към нея и каза: „Извинете, госпожице“, точно както беше репетирал с Джесика, но преди да успее да промълви друга дума, тя се сви, сякаш я беше зашлевил. С ококорени от явна изненада очи тя избъбри: „Какво? Какво има?“.

— Съжалявам, ако съм ви стреснал...

— Не, няма нищо — каза тя. — Какво има?

Гласът ѝ беше писклив и тънък, с акцент, чийто произход той не можеше да определи. Очите ѝ зад дебелите стъкла на очилата бяха

тъмнокафяви, все още ококорени от страх или подозрение, или може би и от двете. Тя чакаше, вторачена в него, без да мига.

— Не искам да ви притеснявам — каза той. — Но...

— Не, няма проблем — отвърна тя. — За какво става въпрос?

— Дватамата с приятелката ми нямаше как да не забележим...

— Приятелката ви?

— Дамата, която седи точно срещу нас. Блондинката в другия край на бара. — Уил посочи Джесика, която любезно вдигна ръка за поздрав.

— А, да — каза тя. — Виждам я.

— Нямаше как да не забележим, че стоите тук и пиете сама. Помислихме, че бихте пожелали да се присъедините към нас.

— О, така ли?

— Желаете ли да седнете при нас?

Последва миг на колебание. Кафявите очи примигнаха, успокоени. По тънките ѝ устни се оформи едва забележима усмивка.

— Да, мисля, че бих желала — отвърна тя. — С удоволствие.

Настаниха се на малка, отдалечена от бара маса в приглушено осветен ъгъл на помещението. Сюзан — оказа се, че не е нито Алис, нито Патриция — отново си поръча шардоне. Джесика се придържаше към мартинитата. Уил продължи с още един бърбън с лед.

— Никой не бива да пие сам три дни преди Коледа — отбеляза Джесика.

— О, да, така е, така е — съгласи се Сюзан.

Имаше дразнещия навик да повтаря всичко по два пъти. Звучеше така, сякаш в стаята има ехо.

— Този бар е на пътя ми за вкъщи — обясни тя. — И реших да поседна за една бърза чаша вино.

— Човек има нужда да се поотпусне — съгласи се Джесика с кимване.

— Да, точно така. Да се поотпусне.

Тя повтаряше и думите на другите хора, забеляза Уил.

— Наблизо ли живееш? — попита Джесика.

— Да, на една крачка.

— А иначе откъде си?

— О, боже, още ли личи?
— Какво да личи? — не разбра Уил.
— Акцентът. О, боже, още ли личи? След всичките уроци? О, боже.
— И какъв е този акцент? — поинтересува се Джесика.
— Алабама. Монтгомъри, Алабама — смотолеви тя.
— Не долавям никакъв акцент — каза Джесика. — Ти усещаш ли някакъв акцент, Уил?
— Ами всъщност това е регионален диалект — уточни Сюзан.
— Говориш така, сякаш си родена тук, в Ню Йорк — нагло излъга Уил.
— Много мило от ваша страна — каза тя. — Наистина много мило.
— Откога си в града? — попита Джесика.
— Вече станаха шест месеца. Дойдох в края на юни. Актриса съм.
„Актриса“, помисли си Уил.
— Аз съм медицинска сестра — каза Джесика.
„Актриса и медицинска сестра“, помисли си Уил.
— Така ли? — учуди се Сюзан. — В някоя болница ли работиш?
— В „Бет Израел“ — каза Джесика.
— Мислех, че това е синагога — изтърси Уил.
— Също и болница — кимна Джесика и отново се обърна към Сюзан. — Гледали ли сме те в нещо? — попита я.
— Не, освен ако не сте били в Монтгомъри — усмихна се Сюзан.
— „Стъклената менажерия“? Знаете ли „Стъклената менажерия“? Тенеси Уилямс? Пиесата на Тенеси Уилямс? Играх Лора Уингейт в местна продукция на „Пейпър Плейърс“. Тук още не съм участвала в нищо. Всъщност работя като сервитьорка.
„Сервитьорка“, помисли си Уил. Двамата с медицинската сестра се каним да убием най-посредствената сервитьорка в Ню Йорк.
Или по-лошо, каним се да я вкараме в леглото.

* * *

По-късно си помисли, че сигурно Джесика е предложила да купят бутилка шампанско „Моет Шандон“, да го занесат в апартамента на Сюзан и да пийнат по едно преди лягане, защото апартаментът ѝ беше съвсем близо, на една крачка, както самата Сюзан беше изтъкнала по-рано. Или може би Уил беше направил предложението, набрал малко повече смелост от обичайното, благодарение на четирите бързи шота „Джак Даниелс“. Или може би Сюзан ги беше поканила в гнезденцето си, което се намираше в сърцето на театралния квартал, на един хвърлей от „Фланаганс“, където самата тя бе изпила три-четири чаши шардоне и бе започнала да им разиграва цялата сцена, в която джентълменът Калър счупва малкия стъклен еднорог, а Лора се преструва, че не е голяма трагедия, играейки и двете роли, което, Уил беше сигурен в това, накара бармана да обяви последни поръчки цели десет минути по-рано от обичайното.

Тя беше ужасна актриса.

Но, о, колко вдъхновена!

В мига, в който се озоваха на улицата, тя вдигна ръце нагоре към небето с широко разтворени пръсти и изкрещя със смразяващия си южняшки акцент:

— Само го вижте! Бродуей! Великият бял път! — а после направи нещо като пирует, като се въртеше и танцуваше по улицата с все още високо вдигнати ръце.

— Господи, давай да я убием по-бързо! — прошепна Джесика на Уил.

И двамата избухнаха в смях.

Сюзан сигурно си помисли, че споделят въодушевлението ѝ.

Уил предположи, че момичето не знае какво го чака след малко.

Или може би знаеше.

По това време на нощта проститутките вече бяха започнали разходката си по Осмо авеню, но никоя от тях дори не повдигна вежди към Уил, вероятно приемайки, че вече е двойно зает, с по едно момиче, увиснало на всяка от ръцете му. Той купи бутилка шампанско, но не „Моет Шандон“, а „Въов Клико“ от един магазин за алкохол, който все още беше отворен, и отново поеха по улицата, хванати за ръка.

Апартаментът на Сюзан представляваше студио на третия етаж в сграда без асансьор на ъгъла на 49-а и 9-а. Качиха се по стълбите, водени от Сюзан, която спря пред апартамент 3А, взе да рови за

ключовете в чантата си, най-накрая ги откри и отключи вратата. Мястото беше обзаведено в стил, който Уил определи като пестеливост на мизерстващата актриса. Миниатюрна кухня вляво от входа. Двойно легло покрай далечната стена, врата до него, която Уил предположи, че води към банята. Диван и два фотьойла, тоалетка с огледало. На стената до входа имаше врата, зад която се криеше килер. Сюзан взе палтата им и ги закачи.

— Нали нямате нищо против да се освежа? — попита тя и влезе в банята.

Джесика повдигна вежди.

Уил отиде в кухнята, отвори хладилника и напълни с лед купата, която откри в горните шкафове. Освен това намери и три чаши за безалкохолно, допускайки, че той ще трябва да ги сервира. Джесика седеше на дивана и го наблюдаваше, докато той отваряше шампанското. Пенливата течност изригна с шумен пукот, а в същото време от банята излезе друга блондинка.

* * *

Отне му секунда да осъзнае, че това беше Сюзан.

— Гримът и облеклото играят огромна роля в пресъздаването на даден персонаж — отбеляза тя.

Сега беше слаба млада жена с къса, права руса коса, хубави гърди, които се подаваха от извитото деколте на червена блуза, къса, тясна черна пола, стройни крака и черни обувки с много високи токове. На дясната си ръка бе праметнала кафявата перука, която носеше в бара, а когато отвори лявата си длан и я протегна към него, той видя зъбните протези, които правеха долната ѝ челюст да изглежда изпъкнала. През отворената врата на банята се виждаше безформеният ѝ кафяв костюм, увиснал на душа. На мивката стояха очилата ѝ с диоптър.

— Подплънките около талията ме правят пухкава — каза тя. — На курса имаме най-различен реквизит.

Южняшкият ѝ акцент беше изчезнал, забеляза той. Кафявите очи също.

— Но очите ти...

— Контактни лещи — обясни Сюзан.

Истинските ѝ очи бяха сини като на... като на Джесика. Всъщност двете можеха да минат за сестри.

— Можете да минете за сестри — каза той гласно.

— Вероятно, тъй като наистина сме сестри — отвърна Джесика.

— Но успяхме да те заблудим, нали?

— Мамка му.

— Хайде да опитаме шампанското — предложи Сюзан и отлетя към кухнята, където бутилката почиваше в купа с лед. Тя я взе, наля в чашите за безалкохолно и отнесе трите чаши обратно в другата стая, преплепа пръсти около тях. Джесика пие едната чаша. Сюзан подаде друга на Уил.

— Да пием за нас тримата — вдигна тост Джесика. — И за импровизацията — добави Сюзан.

Пиха.

Уил си помисли, че го очаква убийствена нощ.

* * *

— Двете ходим на един и същи актьорски курс — осведоми го Джесика.

Тя все още седеше на дивана, кръстосала крака. Разкошни крака. Уил се беше настанил на един от фотьойлите. Сюзан седеше на фотьойла срещу него, също кръстосала крака, също разкошни крака.

— И двете искаме да станем актриси — обясни Джесика.

— Мислех, че си медицинска сестра — каза Уил.

— Да, така е. По същата причина и Сюзан е сервитьорка. Но амбицията ни е да играем на сцена.

— Един ден ще станем звезди.

— Имената ни ще бъдат изписани под светлините на Бродуей.

— Сестрите Картърс — каза Джесика.

— Сюзан и Джесика! — възкликна сестра ѝ.

— Да пием за това — предложи Уил.

— Ние всъщност не сме от Монтгомъри — отбеляза Джесика.

— Сега разбирам. Но акцентът ти беше много добър, Сюзан.

— Регионален диалект — поправи го тя.

— От Сиатъл сме.

— Където вали непрекъснато — отбеляза Уил.

— Не, това въобще не е вярно — не се съгласи Сюзан. — Даже в Сиатъл вали много по-рядко, отколкото в Ню Йорк, и това е факт.

— Статистически доказан факт — кимна Джесика и пресуши чашата си. — Има ли още от този пенливец?

— Да, много — отвърна Сюзан и се надигна от фотьойла, разкривайки значителна част от бедрото си, докато ставаше.

Уил ѝ подаде и своята празна чаша. Надяваше се, че дамите няма да се напият твърде много. Тази вечер имаха сериозна задача, трябваше да изнесат една сериозна импровизация.

— И откога живеете в Ню Йорк? — попита той. — Истината ли казахте в бара? Едва от шест месеца?

— Точно така — потвърди Джесика. — От края на юни.

— Оттогава посещаваме актьорски курсове.

— Наистина ли си участвала в „Стъклената менажерия“? „Пейпър Плейърс“? Съществува ли такова нещо?

— О, да — отвърна Сюзан, връщайки се с пълните им чаши. — Но в Сиатъл.

— Никога не сме ходили в Монтгомъри.

— Това бяха част от репликите ми — обясни Сюзан — на героинята, която играех в бара. Малката тъжна Сузи.

И двете момичета се разсмяха.

Уил се засмя заедно с тях.

— Аз играех Аманда Уингейт — каза Джесика.

— В „Стъклената менажерия“ — обясни Сюзан. — Когато я играхме в Сиатъл. Майката на Лора. Аманда Уингейт.

— Всъщност аз съм по-голямата — каза Джесика. — В истинския живот.

— На тридесет е — допълни Сюзан. — Аз съм на двадесет и осем.

— Сам-самички в големия лош град — каза Уил.

— Аха, сам-самички — повтори Джесика.

— А тук ли спите? — попита Уил. — В леглото в отсрещната стая? Самички в голямото лошо легло?

— Охо — възкликна Джесика. — Сю, той иска да знае къде спим.

— По-добре да внимаваме — каза Сюзан.

Уил реши да задържи малко топката, да играе малко по-бавно ходовете си.

— А къде е училището по актьорско майсторство, в което ходите? — попита той.

— На Осмо авеню.

— Близко до „Билтмор“ — обясни Сюзан. — Знаеш ли театъра „Билтмор“?

— Не, съжалявам.

— Ами, близко е до него — продължи Джесика. — Чувал ли си за мадам Д'Арбус?

— Не, за съжаление не съм чувал.

— Тя е много известна — изтъкна Сюзан.

— Съжалявам, просто не съм запознат с...

— Школата „Д'Арбус“? Никога не си чувал за Школата по актьорско майсторство „Д'Арбус“?

— Съжалявам, не съм.

— Но тя е световноизвестна — каза Сюзан.

Тя изглеждаше доста нацупена, почти сърдита. Уил се уплаши, че губи почва. Бързо.

— И така... ъ-ъ... каква беше идеята да се маскираш тази вечер? — попита той. — Да отидеш в бара като... ъ-ъ... надявам се, че няма да се обидиш... невзрачна чиновничка, за каквато наистина те взех.

— Бях много добра, нали? — усмихна се Сюзан.

Усмивката ѝ, без фалшивата изпъкнала долна челюст, беше доста приятна. Устните ѝ вече не изглеждаха тънки. Невероятно как малко червило може да направи устните на едно момиче сочни. Той си представи тези устни върху своите устни в леглото в отсрещната стая. Представи си и устните на сестра ѝ върху своите. Представи си устните и на трима им, впити едни в други, преплетени...

— Това беше част от упражнението — каза Сюзан.

— Какво упражнение?

— Да открием мястото — обясни Джесика.

— Мястото на героя — допълни Сюзан.

— Където преживява интимен момент — обясни Джесика.

— Смятахме, че може да е в бара.

— Но сега мислим, че може да е тук.

— Е, ще бъде тук — каза Джесика. — Когато го създадем.

Смисълът на думите им се изплъзваше на Уил. За съжаление той усещаше, че и момичетата му се изплъзват. Леглото, което се намираще на около петнадесет фута разстояние, сякаш се стопи в недостижима далечина. Трябваше да си върне позициите. Но засега не знаеше как. Не и докато двете безспирно бърбеха за... за какво ли говореха всъщност?

— Извинете — прекъсна ги той. — Но какво точно се опитвате да създадете?

— Един интимен момент на героя — заяви Джесика.

— Това място ли ще използваме? — попита Сюзан.

— Мисля, да. Не смяташ ли, че е подходящо? Собственият ни апартамент. Едно истинско място. Поне моето усещане е много истинско. Ти не го ли усещаш истинско, Сю?

— О, да. Така е. Усещам го много истинско. Но все още не чувствам интимността на момента. Ти чувстваш ли интимността?

— Не, още не.

— Извинете, дами... — намеси се Уил.

— Брей, сега пък сме дами — завъртя очи Сюзан.

— ... можем да станем много по-интимни, ако това е усещането, което търсите.

— Ние говорим за интимен момент — обясни Джесика. — Начинът, по който се държим, когато никой не ни гледа.

— Ами сега никой не ни гледа — насърчи ги Уил. — Можем да направим каквото си поискаме и никой никога няма да...

— Мисля, че не разбираш — прекъсна го Сюзан. — Сега се опитваме да пресъздадем интимните чувства на героя.

— Ами да започнем да ги пресъздаваме тези чувства — предложи Уил.

— Тези чувства трябва да са истински — каза Джесика.

— Трябва да са напълно истински — добави Сюзан.

— За да можем да ги приложим към сцената, която разиграваме.

— Аха! — възкликна Уил.

— Май загрея — каза Джесика.

— За бога, загрея.

— Вие репетирайте някаква сцена.

— Браво!

— Каква сцена?
— Сцена от „Макбет“ — обясни Сюзан.
— Където тя му казва да си натегне куража до краен предел —
добави Джесика.
— Лейди Макбет.
— Казва на Макбет. Когато той започва да се колебае за
убийството на Дънкан.
— Натегни куража си до краен предел — издекламира Джесика,
този път убедително. — И няма да се провалим.
Тя погледна сестра си.
— Беше много добре — отбеляза Сюзан.
Уил си помисли, че може би се е върнал в играта.
— Натегни куража си, а? — многозначително се усмихна той и
отпи поредната глътка шампанско.
— Тя му казва да не е такъв пъзльо — поясни Сюзан.
— Работата е там, че двамата кроят как да убият краля, разбираш
ли? — каза Джесика.
— Това е един интимен момент за тях.
— В който двамата обсъждат какво се канят да направят.
— Планират убийство.
— Какво ли е усещането? — попита Сюзан.
— Какво ли се случва в главите им? — попита Джесика.
— Този интимен момент в главата ти.
— Когато всъщност обмисляш нечия смърт.
В стаята се възцари тишина.
Сестрите се спогледаха.
— Някой иска ли още шампанско? — попита Сюзан.
— С удоволствие ще пийна още малко — обади се Джесика.
— Аз ще наля — надигна се Уил.
— О, не, остави на мен — прекъсна го Сюзан, взе чашата му и
отнесе трите празни чаши в кухнята.
Джесика кръстоса крака. Уил чуваше как Сюзан пълни чашите в
кухнята. Очите му следяха поклащания се крак на Джесика, обувката
й, която се клатушкаше върху пръстите й и а-ха да падне.
— Значи всичко онова в бара е било част от репетицията, така
ли? — попита той. — Предложението ти да убием някого? А после
избра сестра си за жертва.

— Ами нещо такова.

Обувката ѝ падна. Тя се наведе, за да я вземе, като протегна крака, а черната рокля се вдигна високо на бедрата ѝ. Тя кръстоса крака, обу отново обувката и се усмихна на Уил.

Сюзан се върна с пълни чаши.

— Има още малко — каза тя и раздаде чашите.

Джесика вдигна своята в наздравица.

— В тези времена — каза тя. — Отчитам любовта ти.

— Наздраве — отпи Сюзан.

— В смисъл? — попита Уил, но и той отпи.

— Това е от сцената — обясни Джесика. — Всъщност това е началото на сцената. Когато той започва да се колебае. В края на сцената тя вече го е убедила, че кралят трябва да умре.

— Лъжовното лице ще скрие що лъжовното сърце издава — кимна Сюзан.

— Това е последната реплика на Макбет. В края на сцената.

— Затова ли се беше облякла като чиновничка? Лъжовното лице трябва да скрие... как го каза?

— Онова, което лъжовното сърце издава — повтори Сюзан. — Но не, не се бях дегизирала за това.

— Ами защо тогава?

— Това си беше моят начин да пресъздам героя.

— Може би в крайна сметка нищо не е схванал — предположи Джесика.

— Герой, който би убил — уточни Сюзан.

— Трябваше да се превърнеш в невзрачна?

— Ами, по-скоро трябваше да се превърна в друг човек. Някой, който въобще не прилича на мен. Но се оказа, че не е достатъчно. Трябваше да открия и подходящото място.

— Мястото е тук — заяви Джесика.

— *И сега* — добави Уил. — Така че, дами, ако нямате нищо против...

— О, хайде пак дами — отново завъртя очи Сюзан.

— ... може ли да престанем с тези актьорски работи за минутка?

— А какво ще кажеш за твоите интимни моменти? — попита Сюзан.

— Аз нямам интимни моменти.

— Никога ли не пърдиш сам в тъмното? — попита Джесика.
— Никога ли не мастурбираш сам в тъмното? — попита Сюзан.
Долната челюст на Уил направо увисна.
— Ето това са интимни моменти — обясни Джесика.
По някаква причина Уил не можеше да си затвори устата отново.

* * *

— Май започва да действа — каза Сюзан.
— Вземи чашата от ръката му, преди да я изпусне — подкани я Джесика.

Уил ги наблюдаваше с широко отворена уста и очи.

— Сигурно си мисли, че е кураре, бас държа — каза Джесика.

— Откъде пък бихме могли да намерим кураре?

— От джунглите на Бразилия?

— Венецуела?

Двете момичета се разсмяха.

Уил не знаеше дали е кураре, или не. Знаеше само, че не може да говори и да се движи.

— Е, на него му е ясно, че не сме ходили до Амазонка за отрова — каза Джесика.

— Точно така, той знае, че си медицинска сестра — каза Сюзан.

— В „Бет Израел“ — добави Джесика.

— Там имаш достъп до много лекарства.

— Дори лекарства със синтетично кураре.

— Да, има доста такива.

— Изброй му ги, Джес.

— Не искам да го отегчавам, Сю.

— Курарето трябва да се инжектира, Уил, знаеш ли това?

— Туземците потапят стрелите си в него.

— После изстрелват стрелите с тръбички.

— Жертвите се парализират.

— Безпомощни са.

— Смъртта настъпва от асфиксия.

— Това означава, че не можеш да дишаш.

— Защото дихателните мускули се парализират.

— Имаш ли вече проблеми с дишането, Уил?

Доколкото можеше да прецени, той нямаше проблеми с дишането. Но какво говореха те? Нима казваха, че са го отровили?

— Синтетичните са под формата на таблетки — осведоми го Сюзан.

— Лесно се стриват.

— Лесно се разтварят.

— Има много законни възможности за употреба на лекарства със синтетично кураре — информира го Джесика.

— Стига да си внимателен с дозировката.

— Ние не бяхме особено внимателни с дозировката, Уил.

— Шампанското не ти ли нагарчаше?

Той искаше да поклати отрицателно глава. Шампанското имаше чудесен вкус. Дали пък не беше твърде пиян, за да прецени какъв вкус е имало? Но той не можеше да поклати глава, нито да произнесе и дума.

— Хайде да го наблюдаваме — предложи Сюзан. — Да изучаваме реакциите му.

— Защо? — попита Джесика.

— Ами може да ни е от полза.

— Не и за сцената, която репетираме.

— Убивайки някого.

— Убивайки някого, да.

Убивайки мен, помисли си Уил. Те всъщност убиват мен.

Но не...

Момичета, помисли си той, правите грешка. Това не е начинът. Нека се върнем към първоначалния план, момичета. Първоначалният план беше да гръмнем бутилка шампанско и да скочим в леглото заедно. Първоначалният план беше да споделим тази прекрасна вечер три дни преди... всъщност вече само два дни, защото полунощ отдавна мина... само два дни преди Коледа, да споделим заедно една нощ без усложнения, един сестрински акт с един изпълнен с желание трети партньор — само това трябваше да се случи. Как изведнъж положението стана толкова сериозно? Момичета, няма причина да се захващате толкова сериозно с уроците по актьорско майсторство и интимните моменти, тази вечер се отдайте само на смях и забавление. Защо ви трябваше да слагате отрова в шампанското ми? Искам да

кажа, господи, момичета, защо ви трябваше да правите това, когато се разбирахме толкова добре?

— Чувстваш ли нещо? — попита Сюзан.

— Не — отвърна Джесика. — А ти?

— Мислех, че ще се почувствам...

— И аз.

— Не знам... зла или нещо такова.

— И аз.

— Само като си помислиш, убиваме човек! Мислех, че ще е нещо специално. А то...

— Знам какво имаш предвид. То е като да гледаш как някого, не знам, го подстригват или нещо такова.

— Може би трябваше да опитаме с нещо друго.

— Искаш да кажеш не с отрова?

— Нещо по-драматично.

— По-плашещо, разбирам те.

— Да измъкнем някаква реакция от него.

— Вместо само да стои като пън.

— Да стои като пън и да умира.

Момичетата се наведоха над Уил и се взряха в лицето му. От толкова близко разстояние техните лица изглеждаха разкривени. Сините им очи сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си.

— Направи нещо — нареди му Джесика.

— Направи нещо, идиот — повтори Сюзан.

Продължиха да го наблюдават.

— Предполагам, не е късно да го наръгаме с нож — предложи Джесика.

— Мислиш ли? — попита Сюзан.

Моля ви, не ме наръгвайте, помисли си Уил. Страхувам се от ножове. Моля ви, не ме наръгвайте.

— Да видим с какво разполагаме в кухнята — каза Джесика.

Внезапно Уил остана сам. Внезапно момичетата изчезнаха. Зад него...

Не можеше да обърне глава, за да ги види.

... чуваше ги как тършуват из кухненските чекмеджета зад гърба му, чуваше тракането на прибори...

Моля ви, не ме наръгвайте, помисли си той.

- Какво ще кажеш за този? — попита Джесика.
- Изглежда ужасно голям — отговори Сюзан.
- Прережи му хубаво гърлото — каза Джесика и се разсмя.
- Да го видим тогава дали ще седи като пън.
- Изтръгни някаква реакция от него.
- Която ще ни помогне да почувстваме нещо.
- Сега го разбираш, Сю. В това е целият смисъл.

Уил започна да усеща стягане в гърдния кош. Ставаше му все по-трудно да диша.

В кухнята момичетата отново се разсмяха.

Защо се смееха?

Бяха ли казали нещо, което той не успя да чуе? Щяха ли да направят нещо друго с ножа, освен да прережат гърлото му? Искаше му се да си поеме дълбоко дъх. Знаеше, че ще се почувства много по-добре, ако само си поеме дълбоко дъх. Но той... той... изглежда, не беше... способен да...

— Хей! — кресна Джесика. — Ти! Не смей да умираш!

Сюзан я погледна.

— Мисля, че свърши — отбеляза тя.

— Мамка му! — изруга Джесика.

— Какво правиш?

— Проверявам му пулса.

Сюзан изчака.

— Нищо — констатира Джесика и пусна китката му.

Сестрите продължиха да наблюдават Уил, който седеше отпуснат във фотьойла с увиснала челюст и широко отворени очи.

— Изглежда съвсем мъртъв — отбеляза Джесика.

— По-добре да го разкараме оттук.

— Ще бъде добро упражнение — каза Джесика. — Да се отървем от трупа.

— Давай. Обзалагам се, че тежи поне деветдесет килограма.

— Нямах предвид добро физическо упражнение, Сю. А добро актьорско упражнение.

— А, да. Какво е чувството да се отървеш от трупа. Точно така.

— Да се залавяме за работа — подкани я Джесика.

Започнаха да го вдигат от фотьойла. Всъщност той доста тежеше. Тръгнаха да го влачат към входната врата.

— Кажи ми нещо — започна Сюзан. — Чувстваш ли вече нещо?
— Нищо — отвърна Джесика.

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

CIELO AZUL^[1]

По пътя натам климатикът на колата спря малко след Бейкърсфийлд. Беше горещ септемврийски ден, а аз напредвах през щата. Не след дълго усетих как ризата ми започва да залепва по изкуствената кожа на седалката. Свалих вратовръзката си и разкопчах яката на ризата. Не знам защо въобще си сложих вратовръзка. Не бях на работа и не отивах на място, което изискваше този аксесоар.

Опитах се да не обръщам внимание на жегата и да се концентрирам върху начина, по който щях да се справя със Сегин. Беше като с жегата. Знаех си, че няма начин да се справя с него. Все ставаше обратното. Сегин се справяше с мен, караше ризата да залепва за гърба ми. По един или друг начин всичко щеше да приключи при това пътуване.

Държейки волана, извъртях едната си китка и проверих датата на часовника ми „Таймекс“. Точно дванайсет години, откакто срещнах Сегин за пръв път. Откакто погледнах в студените зелени очи на един убиец.

* * *

Случаят започна на „Мълхоланд Драйв“, виещият се като змия път, следващ гръбнака на планината Санта Моника. Групичка гимназисти бяха отбили от пътя, за да пийнат по някоя бира и да позяпат отгоре потъналия в смог град на мечтите. Един от тях забелязал тялото. Сгушена сред планинските храсталаци, сред кутийките от бира и бутилките от текила, изхвърлени от предишни съзерцатели, жената беше гола, с ръце и крака, разперени в гротескова поза, което лъхаше на секс и убийство.

Двамата с партньора ми Франки Шийхан получихме сигнала. По онова време работехме към отдел „Кражби и убийства“ на лосанджелиската полиция.

Местопрестъплението беше коварно. Тялото се беше закачило на една стръмнина с наклон от над шейсет градуса. Едно подхлъзване и човек можеше да се изтъркаля по планинския склон и вероятно да се приземи в нечия гореща вана там, долу, или на нечия бетонна веранда. Бяхме екипирани с парашути и привързани с кожени каиши, а към тялото на жената ни спуснаха пожарникарите от 58-а бригада.

Мястото беше чисто. Нямаше дрехи, нито документи за самоличност, нито физически доказателства, нито улики — само мъртвата жена. Не открихме дори текстилни влакна, които да използваме. Това не беше обичайно при случаи на убийство.

Огледах жертвата отблизо и видях, че едва ли може да се нарече жена — вероятно бе още тийнейджърка. Беше мексиканка или с такъв произход, с кафява коса, кафяви очи и тъмна кожа. Виждаше се, че приживе е била красавица. В смъртта си беше покъртителна. Партньорът ми винаги казваше, че най-опасните жени са като нея. Красиви приживе, покъртителни в смъртта си. Такава жена можеше да те обсеби, да се залепи за теб, дори и да откриеш чудовището, което ѝ бе отнело всичко.

Беше удушена, отпечатъците на убиеца личаха ясно върху шията ѝ, а кръвонасяданията бяха изрисували смъртоносен макияж около очите ѝ. Смъртното вцепенение беше дошло и си беше отишло. Тялото ѝ бе отпуснато. Това ни подсказваше, че е била мъртва повече от двайсет и четири часа.

Предполагахме, че е била изхвърлена предната нощ под прикритието на тъмнината. Което означаваше, че е лежала мъртва някъде повече от двайсет часа. Онова друго място беше истинското местопрестъпление, него трябваше да открием.

Когато обърнах колата към залива, въздухът най-сетне се разхлади. Обиколих източната част на залива чак до Оукланд и после поех по моста на влизане в Сан Франциско. Преди да прекося „Голдън Гейт“, спрях да хапна един хамбургер в „Балбоа Бар & Грил“. Идвах в Сан Франциско два-три пъти годишно по разни случаи. Винаги хапвах в „Балбоа“. Този път седнах на бара и от време на време хвърлях

поглед на телевизора, където даваха мача на „Джайънтс“ в Чикаго. Губеха играта.

Но най-вече премислях стария случай. Той бе приключен и Сегин никога вече нямаше да причини зло на друго човешко същество. Освен на себе си. Последната му жертва щеше да бъде самият той. Но аз още не можех да изхвърля случая от мислите си. Убиецът беше заловен и осъден и сега го очакваше екзекуция заради престъпленията му. Но един въпрос оставаше без отговор. Именно той ме накара да поема към „Сан Куентин“ в почивния си ден.

* * *

Не знаехме името ѝ. Отпечатъците от пръстите ѝ не съвпадаха с отпечатъците в компютърната ни база. Описанието ѝ не съвпаднаше с описанието на нито едно изчезнало лице в областта на Лос Анджелис, нито пък в националната електронна система. Разпространихме неин художествен портрет по телевизията и вестниците, но не ни се обади нито един неин близък или познат. Рисунките, изпратени по факса до петстотин полицейски участъка в югозападната част на страната и до националната полиция в Мексико, не дадоха никакъв резултат. Жертвата остана непотърсена и неидентифицирана, а тялото ѝ стоеше в хладилна камера в офиса на съдебния лекар, докато ние двамата с Шийхан работехме върху случая.

Беше трудно. Повечето случаи започват с жертвата. Самоличността и адресът ѝ бяха изходната точка. Всичко започваше с тези данни, но ние не разполагахме с тях, както не разполагахме и с истинското местопрестъпление. Нямахме нищо и се движехме без посока.

Всичко това се промени с Тереса Корасон. Тя беше заместник съдебен лекар и се зае с този случай, официално известен като „Джейн Доу №90-91“. Докато приготвяше тялото за аутопсия, тя се натъкна на следа, която ни отведе първо до Маккейлъб, а сетне и до Сегин.

Корасон откри, че тялото на жертвата е било измито със силен почистващ препарат, преди да бъде изхвърлено на склона. Убиецът се беше опитал да заличи всички следи. Това обаче само по себе си беше и солидна улика, и доказателство. Почистващият препарат можеше да

ни насочи към самоличността на убиеца или да ни помогне да го свържем с престъплението.

Друго откритие на Корасон обаче обърна случая в наша полза. Докато фотографираше тялото, заместник съдебният лекар забеляза отпечатък върху кожата отзад на лявото бедро. Посмъртното посиняване показваше, че кръвта се е стекла в лявата половина на тялото, което означаваше, че жертвата е лежала на лявата си страна в промеждутъка от спирането на сърцето до захвърлянето на тялото надолу по планинския склон. Доказателството сочеше, че докато кръвта се е стичала, тялото е лежало върху някакъв предмет, оставил отпечатък върху бедрото.

Използвайки пречупена светлина, за да изучи отпечатъка, Корасон установи, че ясно вижда цифрата 1, буквата Г и част от втора буква, която би могла да бъде Н, К или Е.

— Регистрационна табела — отбелязах, когато ме извикаха в залата за аутопсии, за да видя откритието. — Сложил я е да лежи върху регистрационна табела.

— Точно така, детектив Бош — потвърди Корасон.

Двамата с Шийхан бързо оформихме теорията, че убиецът на безименната жена беше скрил тялото ѝ в багажника на автомобил, чакайки падането на нощта, за да го изхвърли на „Мълхоланд“, без да бъде забелязан. След като беше почистил старателно тялото, убиецът го беше поставил в багажника на колата си, слагайки го по погрешка върху част от регистрационна табела, свалена от автомобила и също хвърлена в багажника. Според теорията ни регистрационната табела е била свалена и вероятно заменена с открадната като предпазна мярка, която щеше да помогне на престъпника да не бъде разпознат, в случай че някой подозрителен минувач забележеше колата му.

Отпечатъкът върху кожата не показваше кой щат беше издал регистрационната табела. Но изборът на улица „Мълхоланд“ ни навеждаше на мисълта, че си имаме работа с човек, който познава околността, с местен жител. Започнахме от Калифорнийския отдел за регистрация на превозни средства и получихме списък с всички автомобили, регистрирани в областта на Лос Анджелис с номер, започващ с 1ГН, 1ГК или 1ГЕ.

Списъкът съдържаеше повече от хиляда имена на собственици на автомобили. Отхвърлихме четирийсет процента от тези имена, в това

число собствениците от женски пол. Останалите имена добавихме към Националната криминална база данни и получихме списък от трийсет и шестима мъже с криминални досиета, включващи целия диапазон от леки до тежки престъпления.

Още първия път, когато разгледах списъка на трийсет и шестимата, вече знаех. Бях сигурен, че едно от тези имена принадлежи на убиеца на безименната жена.

* * *

Мостът „Голдън Гейт“^[2] заслужаваше напълно името си в лъчите на следобедното слънце. Трафикът беше натоварен и в двете посоки, а до туристическата отбивка от северната страна беше поставена табела „НЯМА МЕСТА“. Продължих да се движа в боядисания в цветовете на дъгата тунел през планината. Съвсем скоро отдясно пред очите ми изплува „Сан Куентин“. Мрачно здание наскред идилична местност, под чийто покрив се спотайваха най-коварните престъпници в Калифорния. А аз отивах да се видя с най-опасния от най-опасните.

* * *

— Хари Бош?

Извърнах се от прозореца, откъдето съзерцавах белите надгробни плочи на гробището на ветераните в Уилшир. Мъж с бяла риза и тъмна вратовръзка държеше отворена вратата към офисите на ФБР. Изглеждаше около трийсет и пет годишен, със стройно телосложение и в добро здраве. Усмиваше се.

— Тери Маккейлъб?

— Същият.

Здрависахме се и той ме покани вътре, като ме поведе през лабиринт от облицовани с дървена ламперия коридори и кабинети, докато не стигнахме до неговия офис. Вероятно някога е служил за портиерна. Беше по-малък от единична килия и имаше място само колкото за едно бюро и два стола.

— Добре че партньорът ми не пожела да дойде — казах, докато се провирах в стаята.

Франки Шийхан изразяваше мнението си за криминалното профилиране, като го наричаше ту „скапани глупости“, ту „брътвежите на ония от Куонтико“. Когато седмица по-рано реших да се свържа с Маккейлъб, местния профилиращ агент на ФБР в Ел Ей, възникна спор. Но аз водех случая, аз вдигнах телефона.

— Да, доста е тесничко тук — каза Маккейлъб. — Но поне разполагам с малко уединение.

— Повечето полицаи, които познавам, предпочитат големите общи стаи. Предполагам, че им харесва да общуват с колегите си.

Маккейлъб кимна.

— На мен пък ми харесва да съм сам.

Посочи ми стола за посетители и аз седнах. Забелязах снимка на тийнейджърка, закачена на стената над бюрото му. Изглеждаше само с няколко години по-малка от моята жертва. Помислих си, че ако момичето е дъщеря на Маккейлъб, би било плюс за мен. Щеше да го накара да вложи малко повече усилия в моя случай.

— Не ми е дъщеря — поясни Маккейлъб. — От едно старо разследване. Във Флорида.

Аз само го погледнах. Това нямаше да бъде единственият път, в който той предугаждаше мислите ми, сякаш ги бях изрекъл гласно.

— Значи вашата жертва още си няма самоличност, така ли?

— Не, все още нищо.

— Това винаги прави нещата по-трудни.

— В съобщението си казвате, че сте разгледали случая?

— Да, така е.

Бях му изпратил копие от доклада по убийството, както и всички снимки от местопрестъплението от предишната седмица. Не разполагахме с видеозапис и това ядоса Маккейлъб. Но все пак успях да се добера до касетата на един телевизионен репортер. Той беше снимал сцената на убийството от хеликоптер, но не беше пуснал материала за излъчване заради твърде натуралистичните кадри, които съдържаха.

Маккейлъб отвори някаква папка на бюрото си, хвърли поглед на съдържанието, а сетне ме попита:

— Запознат ли сте с програмата за проникване в съзнанието на опасни престъпници?

— Знам какво представлява. Но за пръв път предоставям случай.

— Да, вие сте рядкост сред колегите си от полицейския участък на Лос Анджелис. Повечето отхвърлят помощта ни или не ни се доверяват. Ако има малко повече хора като вас, може би ще получа по-голям офис.

Кимнах. Нямах намерение да му споделям, че недоверието и подозрението между институциите възпираха повечето детективи от Ел Ей да търсят помощ от Бюрото. Това беше негласно правило, установено от самия шеф на полицията. Говореше се, че шефът може да бъде чул как проклина шумно в офиса си всяка новина за арест, извършен от ФБР в рамките на града. В участъка се знаеше, че отрядът за банкови обири всекидневно следи сигналите по радиостанцията на банковия отряд на Бюрото и често предприема действия срещу заподозрени, преди федералните да се усетят какво става.

— Така е, просто ми се иска да приключа по-бързо случая — казах. — Всъщност не ми пука дали сте медиум или Дядо Коледа. Ако имате с какво да ми помогнете, ще ви изслушам.

— Е, струва ми се, че мога да ви помогна.

Той обърна страницата в папката и извади купчина фотографии от местопрестъплението. Това не бяха снимките, които му бях изпратил, а уголемени копия от оригиналните фотографии от мястото на убийството. Беше ги направил сам, което показваше, че определено е поработил по случая. Това ме накара да си мисля, че може би случаят го е обсебил по начина, по който беше обсебил мен. Жена без име, изхвърлена мъртва на планинския склон. Жена, която никой не беше дошъл да потърси. Жена, за която на никого не му пукаше. От опасния вид. Тайно в сърцето си аз я търсех, интересувах се от нея. А ето че вероятно и Маккейлъб.

— Първо ще споделя моето мнение за инцидента — каза Маккейлъб.

Порови малко из снимките и накрая взе една, която беше свалена от репортерския видеозапис. На нея се виждаше голото тяло на хълма с широко разтворени крака и ръце, заснето от въздуха. Извадих цигарите си и изтръсках една от пакета.

— Може би вече сте стигнали до същите заключения. Ако е така, извинявам се. Не искам да ви губя времето. Между другото, тук не се пуши.

— Няма проблеми — прибрах цигарите аз. — Какво мислите?

— Местопрестъплението е особено важно, защото ни дава представа за мисленето на убиеца. Това, което виждам тук, ме навежда на извода, че извършеното е дело на така наречения от нас убиец ексхибиционист. Казано с други думи, убиец, който иска убийството му да бъде видяно — да стане достояние на публиката — и по такъв начин да всее ужас и страх у хората. От тази реакция на публиката той извлича най-голямото си удовлетворение. Това е човек, който чете вестници и гледа новини, за да се информира за напредъка на разследването. И така отбелязва точки. Когато ние го пипнем, вероятно ще намерим изрезки от вестници и дори видеозаписи с репортажи за случая. Сигурно ще ги открием в спалнята му, защото те му помагат да осъществи мастурбаторските си фантазии.

Забелязах, че каза „ние“ по отношение на разследването, но не реагирах. Маккейлъб продължи, сякаш говорейки на себе си, като че ли беше сам в кабинета.

— Част от фантазията на убиеца ексхибиционист е дуелът. Показвайки престъплението си на публиката, той го показва и на полицията. Всъщност той отправя предизвикателство. Казва: „Аз съм по-добър, по-хитър и по-умен от вас. Опровергайте ме, ако можете. Хванете ме, ако можете“. Разбирате ли? Той се дуелира с вас на медийната арена.

— С мен?

— Да, с вас. В конкретния случай вие, изглежда, сте медийната звезда. Във всички вестници се появява името ви.

— Аз водя разследването. Затова аз информирам репортерите.

Маккейлъб кимна.

— Добре — казах. — Всичко това ни е от полза, за да разберем колко налудничав е този тип. Но с какво ще ни помогнете, за да се насочим към правилния човек?

Маккейлъб отново кимна.

— Нали знаете как агентите по недвижими имоти винаги повтарят „местоположението, местоположението, местоположението“. При мен е същото. Мястото, на което е избрал да захвърли жертвата,

играе важна роля в експозиционистичните му наклонности. Там е хълмът Холивуд, а също и „Мълхоланд Драйв“. Жертвата не е била изхвърлена там случайно. Мястото е подбрано внимателно, както и самата жертва. Нашият убиец е познавал това място, но не го е избрал заради удобството. Според него то е било най-доброто място, от което да обяви делото си пред света. Може би е изминал голямо разстояние, за да я изхвърли тук. Или е дошъл от съседния квартал.

Забелязах, че Маккейлъб каза „нашият убиец“. Знаех, че ако Франки беше дошъл с мен, досега да е избухнал. Аз се направих, че не съм чул.

— Успяхте ли да разгледате списъка с имена, който ви дадох?

— Да, разгледах го. И смятам, че сте на прав път. И двамата заподозрени, които сте посочили, съвпадат с изградения от мен профил на убиеца. Гонещи трийсетте, с актив от ескалиращи по тежест престъпления.

— Порттиерът от „Удланд Хилс“ има всекидневен достъп до почистващи препарати — със сигурност някой от тях ще съвпадне с препарата, използван от убиеца. Този тип ни се струва най-вероятният извършител.

Маккейлъб кимна, но не отговори. Разглеждаше фотографиите, разпилени върху бюрото му.

— Вие залагате на другия, нали? Дърводелеца от Бърбанк.

Маккейлъб вдигна поглед към мен.

— Да. Неговите престъпления, макар и незначителни, се доближават в по-голяма степен до наблюдаваните от нас модели на съзряване на сексуалния хищник. Трябва да го разпитаме в дома му. Така ще го разгадаем по-добре. Ще разберем.

— Ние?

— Да. И трябва да го направим скоро.

Той кимна към снимките, обсипали бюрото му.

— Това не е еднократно шоу. Който и да е той, ще го направи отново... ако вече не го е направил.

* * *

Бях съдействал много мъже да бъдат тикнати в „Сан Куентин“, но самият аз никога не го бях посещавал. На портала показах документите си за самоличност и получих разпечатка с инструкции, които ме отведоха до ограден паркинг за служебни автомобили. Минах през близката врата с надпис „Само за служители на реда“ и се озовах от другата страна на дебелата стена на затвора, където ми взеха оръжието и го заключиха в специално хранилище. Дадох ми червен пластмасов пропуск с цифрата 7, отпечатана отгоре.

След като вкараха името ми в компютъра и записаха номера на предварително издаденото ми разрешително за достъп, един охранител, който не си направи труда да се представи, ме поведе през пуст двор към тухлена сграда, която през годините беше почерняла като въглен. Това беше къщата на смъртта, мястото, където след седмица Сегин щеше да гушне букета.

Минахме през метален детектор и после ме пое друг охранител. Той отвори солидна стоманена врата и посочи надолу по коридора.

— Последната вдясно — каза. — Когато искаш да излезеш, помахай на някоя от камерите. Аз ги наблюдавам.

Остави ме там, като затвори стоманената врата с гръмотевичен трясък, който сякаш отекина в мозъка на костите ми.

* * *

Франки Шийхан не беше особено доволен, но все пак аз водех случая и затова аз се обадох по телефона. Позволих на Маккейлъб да дойде с нас на разпитите. Започнахме с Виктор Сегин. Той беше първи в списъка на Маккейлъб и втори в моя. Но в очите и думите на Маккейлъб се забелязваше някаква настойчивост, която ме накара да размисля и да започна със Сегин.

Сегин беше строител на дървени сцени и живееше на улица „Скрийнланд“ в Бърбанк. Къщата му беше малка и пълна с дървен материал — това, което се очаква да намерите в дома на един дърводелец. Когато нямаше поръчки за филмовия бизнес, Сегин явно сковаваше красиви рамки за прозорци и кашпи за цветя за къщата си.

Автомобилът „Форд Таурус“ с регистрационна табела, съдържаща 1ГК, беше паркиран на алеята. Поставих длан върху

капака. Беше студен.

Почуках на предната врата точно в осем вечерта, докато светлината се оттегляше от небето. Сегин се появи в сини дънки и тениска. Бос. Видях как очите му се разширяват, когато ме погледна. Разпозна ме, преди да му покажа значката и да съобщя името си. Усетих студените пръсти на адреналина да се плъзгат надолу по гърба ми. Спомних си казаното от Маккейлъб, че убиецът следял полицията, докато тя го издирвала. Бях говорил по телевизията във връзка със случая. Бяха публикували снимката ми по вестниците. Безучастно и спокойно казах:

— Господин Сегин, аз съм детектив Хари Бош от полицията на Лос Анджелис. Автомобилът на алеята ваш ли е?

— Да, мой е. Защо? Какво се е случило?

— Ако нямате нищо против, ще ви зададем няколко въпроса. Може ли да влезем за няколко минути?

— Ами, не, първо искам да знам какво...

— Благодаря.

Прекрачих прага и го принудих да отстъпи назад. Останалите ме последваха.

— Хей, чакайте малко, какво става?

Бяхме го репетирали, преди да пристигнем. Аз щях да водя разпита. Шийхан беше на заден план. Маккейлъб каза, че иска само да наблюдава.

Дневната изобилстваше на дървен материал. Вградени лавици за книги на трите стени. Около малката тухлена камина имаше прекалено голяма за стаята дървена полица. Шкаф за телевизор, издигащ се до тавана, служеше като разделителна стена между дневната и нещо като малък работен кабинет.

Кимнах одобрително.

— Хубаво сте се обзавели. Често ли оставате без поръчки?

Сегин неохотно кимна.

— Повечето от тези неща ги направих по време на една стачка преди няколко години.

— С какво се занимавате?

— Строя сцени. Защо ви интересува колата ми? Не можете да се вмъквате просто така. Аз имам права.

— Поседнете, господин Сегин, всичко ще ви обясня. Имаме основания да смятаме, че автомобилът ви е бил използван при извършването на сериозно престъпление.

Сегин се отпусна в един мек фотьойл, разположен така, че да предлага най-добър изглед към телевизора. Забелязах, че Маккейлъб обикаля край стените и разглежда книгите по лавиците, както и различните джунджурии, наредени по полицата над камината и на други места. Шийхан седна на дивана отляво на Сегин. Той безмълвно се взираше в него със студен поглед.

— Какво престъпление?

— Убийство.

Оставих го да проумее казаното. Но ми се струваше, че Сегин започва да се възстановява от първоначалния шок и да става все по-уверен. Бях виждал това и преди. Щеше да направи опит да се изплъзне от ситуацията.

— Някой друг шофира ли автомобила ви, освен вас, господин Сегин?

— Понякога.

— А преди три седмици, на петнадесети август, давали ли сте го на някого?

— Не знам. Трябва да проверя. Нямам намерение да отговарям на повече въпроси и ви моля да напуснете дома ми.

Маккейлъб седна от дясната страна на Сегин. Аз останах прав. Хвърлих поглед на Маккейлъб, а той кимна едва забележимо. Знаех какво ми казва — това беше нашият човек.

Погледнах партньора си. Шийхан беше пропуснал знака на Маккейлъб, защото не откъсваше очи от Сегин. Трябваше да направя своя избор. Да реагирам на сигнала на Маккейлъб или да отстъпя. Погледнах отново Маккейлъб.

Той вдигна очи към мен, а погледът му беше по-напрегнат от всякога.

Направих знак на Сегин да се изправи.

— Господин Сегин, моля да се изправите. Арестувам ви по подозрение за извършване на убийство.

Сегин бавно стана на крака, а после направи внезапно движение към вратата. Но Шийхан беше готов за подобен ход и се спусна върху него, като притисна лицето му към килима, преди другият да е

изминал и метър. Франки издърпа ръцете му зад гърба и го закопча с белезници. Помогнах му да изправи Сегин и двамата го поведохме към колата, оставяйки Маккейлъб зад нас.

Франки остана със заподозрения. Аз се върнах в къщата. Маккейлъб още седеше в креслото.

— Защо реши, че това е нашият човек?

Маккейлъб протегна ръка към най-близката лавица.

— Това е столът му за четене — каза.

Издърпа една книга от лавицата.

— А това е любимата му книга.

Книгата беше опърпана, гърбът ѝ беше напукан, а страниците изтънели от често препрочитане. Маккейлъб запрелиства страниците и аз видях параграфи и изречения, подчертани с химикалка. Затворих книгата, за да погледна корицата ѝ. Казваше се „Колекционерът“.

— Чел ли си я? — попита Маккейлъб.

— Не. За какво е?

— За един тип, който отвлеча жени. Колекционира ги. Държи ги в къщата си, в мазето.

Кимнах.

— Тери, трябва да се върнем тук със заповед за обиск. Искam да играем по правилата.

— Аз също.

* * *

Сегин седеше на леглото в килията си, вперил поглед в шахматна дъска, поставена върху тоалетната чиния. Не вдигна очи, когато се приближих към решетките, въпреки че сянката ми падна върху шахматната дъска.

— Срещу кого играеш? — попитах.

— Срещу един играч, умрял преди шейсет и пет години. Най-добрите му партии са включени в книга. И той продължава да живее. Вечен е.

Тогава ме погледна, очите му бяха все още същите — студени зелени очи на убиец. Тялото, излиняло и придобило мъртвешка

бледност след дванайсетте години, прекарани в малки помещения без прозорци.

— Детектив Бош, очаквах те следващата седмица.

Поклатих глава.

— Следващата седмица съм зает.

— Не искаш ли да видиш шоуто? Възтържествуването на справедливостта?

— Няма да ме впечатли. Виж, когато използваха газ, може би гледката си заслужаваше. Но да гледам как забиват иглата на някакъв задник, полегнал върху масажна маса, и го запращат в отвъдното, не, ще гледам „Доджърс“ срещу „Джайънтс“. Вече си купих билет.

Сегин се изправи и се приближи към решетките. Припомних си часовете, прекарани в стаята за разпити, когато стояхме така близо един до друг. Тялото му беше изпосталяло, но не и очите. Те не се бяха променили. Тези очи олицетворяваха цялото зло, с което се бях сблъсквал.

— Тогава какво те води при мен днес, детектив?

Усмихна ми се, зъбите му бяха пожълтели, а венците — сиви като стените на килията. В този момент осъзнах, че пътуването ми беше грешка. Осъзнах, че няма да ми даде онова, което исках, и няма да ме освободи.

* * *

Два часа след арестуването на Сегин двама други детективи пристигнаха с подписана заповед за обиск на къщата и колата. Тъй като се намирахме в градчето Бърбанк, аз бях уведомил местните власти за присъствието ни и на мястото се появи детективски екип от Бърбанк заедно с двама патрулни полицаи. Докато полицаите държаха Сегин под око, ние започнахме претърсването.

Разпръснахме се. Къщата нямаше мазе. Двамата с Маккейлъб поехме спалнята и Тери почти веднага забеляза, че към краката на леглото има прикачени колелца. Той коленичи, избута леглото настрани и откри капак в дървения под. Беше заключен с катинар.

Маккейлъб отиде да търси ключа из къщата, а в това време аз извадих инструментите, които винаги носех със себе си, и започнах да

обработвам катинара. Бях сам в стаята. Докато човърках ключалката, потропах по металната пластина и ми се стори, че долових шум отвъд капака. Беше далечен и приглушен, но за мен това беше звук на ужас в нечий глас. Вътрешностите ми се сгърчиха от ужас и надежда.

Приложих всичките си умения и след трийсет секунди успях да отключа катинара.

— Отворих го! Маккейлъб, отворих го!

Маккейлъб се втурна тичешком обратно в стаята и двамата вдигнахме капака, под който имаше парче талашит с ръкохватки в четирите края. Вдигнахме го и отдолу открихме младо момиче. Очите ѝ бяха завързани, устата ѝ бе запушена, а ръцете ѝ закопчани с белезници зад гърба. Беше гола, завита с мръсно розово одеяло.

Но беше жива. Тя се обърна и се блъсна в шумоизолиращата облицовка, която покриваше кутията с вид на ковчег. Сякаш се опитваше да избяга. Очевидно отварянето на капака за нея беше знак, че той се връща при нея. Сегин.

— Няма страшно — утеши я Маккейлъб. — Тук сме, за да ти помогнем.

Маккейлъб посегна с ръка и нежно докосна рамото ѝ. Тя се стресна като уловено животно, но после се успокои. Маккейлъб легна на пода, протегна ръце и започна да сваля превръзките от устата и очите ѝ.

— Хари, извикай линейка.

Аз се изправих и се отдалечих. Почувствах стягане в гръдния кош, заля ме една избистрила се мисъл. През всичките тези години многократно бях разговарял с мъртвите. Бях отмъщавал за мъртвите. Бях свикнал с мъртвите. Но досега никога не бях измъквал някого от лапите на смъртта. И в този момент осъзнах, че току-що бяхме направили точно това. И знаех, че каквото и да се случеше след това, където и да ме отведеше моят живот, винаги щях да се връщам към този момент, това щеше да бъде светлината, която да ме изведе и от най-тъмния тунел.

— Хари, какво правиш? Извикай линейка. Погледнах го.

— Да, веднага.

* * *

Килията на дърводелеца беше от бетон и стомана. От десетилетие не беше прокарвал пръсти по парче дърво. Пристъпих по-близо до решетките и го погледнах.

— Времето ти изтича. Вече нямаш право на обжалване, губернаторът иска да покаже, че е непреклонен с престъпниците. Това е, Виктор.

Зачаках реакцията му, но такава не последва. Той просто ме гледаше и очакваше онова, което знаеше, че ще го попитам.

— Време е да разкрием картите. Кажи ми коя беше тя. Откъде я намери?

Той също се приближи към решетките, достатъчно близо до мен, за да усетя гниещия му дъх. Не отстъпих назад.

— След всичките тези години, Бош. След всичките тези години все още искаш да знаеш. Защо?

— Просто трябва.

— Ти и Маккейлъб.

— Какво за него?

— Той също ме посети.

Знаех, че Маккейлъб не е вече в играта. Работата му беше съсипала сърцето. Бяха му направили трансплантация и се беше преместил в Каталина. Там развиваше малък рибарски бизнес.

— Кога е идвал?

— Я да помисля. Тук изгубваш представа за времето. Преди няколко месеца. Отби се с новото си сърце, за да си побъбрим. Каза, че минавал наблизко. Не му хареса мнението ми за филма. Ти какво мислиш за него?

Говореше за филма, в който Клинт Истууд играеше Маккейлъб.

— Не съм го гледал. Какво искаше от теб?

— Искаше да знае същото. Кое е било момичето, откъде е дошло. Каза ми, че си й дал име по време на процеса. *Cielo Azul*. Много красиво, детектив Бош. Синьо небе. Защо го избра?

— Казал ти е това?

— Да, стоеше точно там, където сега си застанал ти. Много непрофесионално, нали, детектив Бош? Да се сближаваме така. Опасно е да се разкриват тайните на една жена по този начин. Жива или мъртва.

Исках да си тръгна, да се махна далеч от него.

— Виж, Сегин, ще ми кажеш ли, или не? Или ще го отнесеш със себе си?

Той се ухили и отстъпи назад. Отиде до шахматната дъска и се вгледа в нея, сякаш обмисляше ход.

— Знаеш ли, по едно време ми бяха позволили да гледам котка тук. Тази котка ми липсва.

Вдигна една от пластмасовите шахматни фигури, но сетне се поколеба и я върна на мястото ѝ. Обърна се и ме погледна.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че вие двамата не можете да понесете мисълта за онова момиче, което няма име, което не идва от дом с мама и татко, и малко братче. Идеята, че никой не се интересува от нея, идеята, че на никого не липсва, това оставя празнота у вас, нали?

— Просто искам да приключа случая.

— О, но той е приключен. Не си дошъл тук заради случая. Дошъл си тук заради себе си. Признай го, детектив. Точно както и Маккейлъб дойде заради себе си. Представата за това красиво младо момиче — и между другото, ако си мислиш, че е била красива в смъртта си, трябваше да я видиш преди това — представата как лежи непотърсена в анонимен гроб през цялото това време вгорчава всичко друго, което правиш, нали?

— Просто е един отворен край. Не харесвам отворения край.

— Повече от това е, детектив. Знам го.

Не отвърнах, надявайки се, че ако продължи да говори, можеше да направи грешка.

— Лицето ѝ беше като на ангел — каза. — И онази дълга кестенява коса... Винаги съм си падал по такава коса. Все още си спомням уханието ѝ. Каза ми, че използвала шампоан със сметана и ягоди. Дори не знаех, че слагат такива неща в шампоаните, човече.

Дразнеше ме. Намерението ми да изкопча от него името ѝ сега ми изглеждаше абсурдно.

— Беше една от онези жени, нали се сещаш.

— Не, не се сещам. Защо не ми обясниш?

— Ами, притежаваше, нали разбираш, онази сила. Затова избрах точно нея.

— Каква сила?

— Можеше да те нарани само с поглед. Лицето ѝ беше като на ангел, а тялото... Забелязвал ли си как червените коли сякаш се движат бързо дори и когато са спрели? Тя беше такава. Тя беше опасна. Трябваше да си отиде. Ако не го бях сторил, тя щеше да го стори на нас. На мнозина от нас.

Той се ухили, а аз съзнавах, че все още дърпа конците. Не ми даваше нищо, просто се опитваше да ме вбеси.

— Хей, Бош?

— Какво?

— Ако в гората падне дърво и никой не го чуе, дали издава звук? Усмивката му се разшири.

— Ако в града убият жена и никой не се интересува, дали има някакво значение?

— Аз се интересувам.

— Именно.

Той се върна при решетките.

— И имаш нужда да те освободя от бремето, като ти дам име, мама и татко, които се интересуват.

Намираше се на по-малко от половин метър от мен. Стига да исках, можех да протегна ръка през решетките и да го стисна за гърлото. Но така щях да направя онова, което той искаше.

— Е, няма да те освободя от това бреме, детектив. Ти ме тикна в тази клетка. Аз ще те оставя в онази.

Той отстъпи назад и насочи пръст към мен. Погледнах надолу и осъзнах, че здраво стискам с две ръце стоманените решетки на клетката. Моята клетка.

Погледнах го и усмивката му се върна, невинна като на бебе.

— Смешно, нали? Спомням си онзи ден преди дванайсет години. Докато седях на задната седалка в колата, а вие, ченгетата, си играехте на герои. Толкова бяхте горди, че сте я спасили. Обзалагам се, че изобщо не ти е хрумнало, че ще се стигне дотук. Спасихте едната, но загубихте другата.

Сниших глава към решетките.

— Сегин, ще гориш в ада. Отиваш право в ада.

— Да, предполагам, че е така. Но чух, че е суха жегла.

Изсмях се високо и аз вдигнах поглед към него.

— Не знаеш ли, детектив? За да вярваш в ада, първо трябва да вярваш в рая.

Рязко се извърнах от решетките и се насочих към стоманената врата. Над нея се виждаше вградената камера. Направих знак с ръка и ускорих крачка. Изпитвах нужда да се махна от това място.

Чух гласа на Сегин да отеква от стените зад гърба ми.

— Ще си я държа наблизо, Бош! Ще си я държа точно тук с мен! Вечно заедно! Вечно моя!

Започнах да думкам по стоманената врата с юмруци, докато не чух електронната ключалка да щраква и пазачът да я отваря.

— Спокойно, човече, спокойно. Какво става?

— Просто ме изведи оттук — казах аз и се стрелнах край него.

Все още чувах гласа на Сегин да отеква от къщата на смъртта, докато прекосях откритото поле.

[1] Синьо небе (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Буквално Златната врата (англ.). — Бел.ред. ↑

ДЖОЙС КАРЪЛ ОУТС ДАЙ МИ СЪРЦЕТО СИ

Скъпи д-р К.,

Мина доста време, нали! Двайсет и три години, девет месеца и единайсет дни.

Откакто се видяхме за последен път. Откакто за последен път ме видяхте, седнала гола на голите ви колене.

Д-р К.! Официалният поздрав не цели ласкателство, още по-малко подигравка — моля ви, разберете. Не ви пиша след толкова години, за да ви моля за неразумна услуга (надявам се), нито да предявям искания, а просто да попитам дали според вашата преценка си заслужава да премина официалната процедура и да си създавам главоболия, като кандидатствам за щастлив реципиент на най-ценния ваш орган, сърцето ви. Дали мога да очаквам, че ще получа онова, което ми дължите, след толкова много години.

Научих, че вие, видният д-р К., сте един от онези, които щедро са дали съгласие да дарят органите си на нуждаещите се. Старомодното, егоистично погребение в гробище не е за д-р К., нито дори кремацията. Браво на вас, д-р К.! Но аз искам само сърцето ви, не бъбреците, черния дроб или очите. От тях се отказвам в полза на други, по-силно нуждаещи се.

Разбира се, ще подам молбата си като всички останали, изпаднали в подобна медицинска нужда. Не очаквам по-специално отношение. Молбата ще постъпи чрез кардиолога ми. *Жена от бялата раса, на средна възраст, атрактивна, интелигентна, оптимистично настроена, макар и със зле функциониращо сърце, но иначе в идеално здраве.* Няма да се споменава за старото ни познанство, поне от моя страна. Въпреки че вие, д-р К., като потенциален донор на сърце сигурно бихте могли да изразите собствените си предпочитания.

Искам да кажа, че всичко това ще излезе наяве, когато умрете, д-р К. Разбира се! Не и преди това.

(Предполагам, може да не сте наясно, че сте орисан да умрете скоро. В рамките на година. В „трагичен“ — „странен“ — нещастен случай, както ще го нарекат. В един „ироничен“ — „неизразимо грозен“ — край на една брилянтна кариера. Съжалявам, че не мога да бъда по-точна за времето, мястото и начина; нито дали ще умрете сам или заедно с един-двама членове на семейството си. Но такава е природата на нещастния случай, д-р К. Той изненадва.)

Д-р К., не се мръщете така! Все още сте хубав мъж, все още суетен въпреки оредяващата си сива коса, която като други суетни мъже с окапваща коса сте започнали да вчесвате настрани над лъсналото теме на главата ви, въобразявайки си, че след като вие не виждате тази измама в огледалото, и другите не я виждат. *Аз обаче я виждам.*

С треперещи пръсти прелиствате до последната страница писмото, за да видите подписа ми — „Ангел“ — и сте принуден да си спомните внезапно... С болка от вина.

Тя! Все още е... жива?

Точно така, д-р К.! По-жива от всякога.

Вие, естествено, си представяте, че съм се изпарила. Че съм престанала да съществувам. След като толкова отдавна спряхте да мислите за мен.

Изплашен сте. Сърцето ви, този виновен орган, започва да бие учестено. От прозореца на втория етаж в къщата ви на улица „Ричмънд“ (скъпо реставрирано викторианско имение, сиви керемиди с тъмносин ръб, „очарователно старинна“ и „възвишена“ сред други подобни в изключителния стар жилищен квартал източно от Богословската семинария) се взирате тревожно — в какво?

Не в мен очевидно. Аз не съм там.

Във всеки случай не съм в полезрението ви.

А бледото навъсено небе сякаш пулсира, изпълнено със злостно напрежение! Като гигантско взиращо се око.

Д-р К., не искам да ви сторя зло! Наистина. Това писмо в никакъв случай не настоява за вашето (посмъртно) сърце, нито пък е „словесна заплаха“. Ако вземете глупавото решение да го покажете на полицията, там ще ви уверят, че е безобидно, не е противозаконно, просто е молба за информация — дали бих могла, аз, „любовта на живота ви“, която не сте виждали от двайсет и три години, да се

кандидатирам за реципиент на сърцето ви? Какви са шансовете на Ангела?

Просто искам да си взема своето. Онова, което ми беше обещано преди толкова време. Аз бях вярна на нашата любов, д-р К.!

Смеете се дрезгаво. Невярващо. Как ще отговорите на „Ангел“, когато „Ангел“ не е посочила нито фамилно име, нито адрес? *Ще трябва да ме потърсите. Търсете ме, за да се спасите.*

Смачквате писмото в юмрука си, хвърляте го на пода.

Бягате, бягате, препъвайки се, искате да забравите, очевидно не можете да забравите смачканите, изписани на ръка страници на моето писмо, захвърлено на пода на — вероятно кабинета ви? — втория етаж на достолепната ви, стара викторианска къща на улица „Ричмънд“ 119, където някой може да ги намери, да ги вдигне и да прочете онова, което не бихте искали друг човек на земята да прочете, особено пък някой от близкото ви обкръжение. (Сякаш семействата ни, особено кръвните ни роднини, са ни „близки“ в истински интимния смисъл на еротичната любов.) Така че, естествено, се връщате, вдигате листовите с треперещи пръсти, изглаждате ги и продължавате да четете.

Скъпи д-р К.! Моля ви, разберете — не съм изпълнена с горчивина, не тая маниякални чувства. Не е в природата ми. Аз имам собствен живот и дори имах (умерено успешна) кариера. Аз съм една нормална жена на настоящото време и място. Аз съм като изключителния черно-сребрист диамантеноглав паяк, така наречения „щастлив“ паяк; единственият подвид на разреда Аранеида, който свободно плете импровизирани мрежи, овални или фуниеобразни, и волно обикаля по света, чувствайки се у дома си и във влажните треви, и в сухите, тъмни и затворени пространства на обитаваните от човека помещения; ликувайки колкото му душа иска (образно казано) в неизбежните рамки на допустимото паяково поведение; с остър отровен шип, понякога смъртоносен за човешките същества и особено за децата.

Подобно на диамантеноглавия, аз имам много очи. Подобно на диамантеноглавия, в очите на другите може би изглеждам „щастлива“, „радостна“, „ликуваща“. Защото такава е ролята ми, такава е представлението ми.

Вярно е, че години наред стоически приемах загубата си, всъщност загубите си. (Не ви обвинявам за тези загуби, д-р К. Въпреки

че един страничен наблюдател би могъл да заключи, че имунната ми система е била повредена в резултат на физическия и психическия ми колапс, последвал грубия начин, по който ме изхвърлихте от живота си.) Тогава, миналия март, видях снимката ви във вестника — **ВИДНИЯТ БОГОСЛОВ К. ОГЛАВЯВА СЕМИНАРИЯТА** — и няколко седмици по-късно, когато името ви беше споменато във връзка с Комисията по религии и биоетика към президентството, промених решението си. *Времето на анонимността и мълчанието свърши, помислих си. Защо да не опиташ, защо не опиташ да си вземеш онова, което той ти дължи.*

Спомнихте ли си сега името на Ангела? Името, което не пожелахте да произнесете двамайсет и три години, девет месеца и единайсет дни.

Потърсите ли името ми в кой да е телефонен справочник, няма да го откриете. Вероятно номерът ми не е вписан, вероятно нямам телефон. Вероятно името ми е променено. (По законен път.) Вероятно живея в далечен град, в далечен район на континента; вероятно като диамантеноглавия паяк (възрастен индивид, приблизително с размера на десния ви палец, д-р К.) живуркам тихомълком под собствения ви покрив, плета изящните си мрежи между сумрачните рафтове на собственото ви мазе или в нишата между вашето красиво старинно махагоново бюро и стената, или, каква приятна мисъл, в задушната пещера под античното месингово легло, където двамата с втората госпожа К. споделяте радостите на късната средна възраст.

Толкова съм близо и все пак съм невидима!

Скъпи д-р К.! Някога вие се възхищавахте на „мраморната“ ми кожа и „златотъкана“ коса, пилееща се по гърба ми, която галехте и държахте в дланта си. Някога бях вашият „Ангел“, вашата „любима“. Къпех се в любовта ви, не я подлагах на съмнение. Бях млада, с девствен дух и също такава тяло, и не бих поставила под въпрос думата на един уважаван по-възрастен човек. А и докато трескаво правехме любов, вие изглеждахте напълно отдаден на мен; как може да сте... мамели?

Д-р К. от Богословската семинария, учен и авторитет по въпросите на Библията, протеже на Рейнолд Нийбър и автор на „бляскави“, „революционни“ критически интерпретации на свитъците от Мъртво море, наред с други езотерични теми.

Но аз нямах представа, протестирайте вие. Не съм й дал причина да вярва, да очаква...

(Че ще повярвам в любовните ви клетви? Че ще се хвана за думите ви?)

Любима моя, имаш сърцето ми. Винаги, завинаги. Вашето обещание!

Напоследък, д-р К., кожата ми вече не е „мраморна“. Превърна се в откровената, изпълнена с недостатъци кожа на жена на средна възраст, която не прави усилия да прикрие годините си. Косата ми, някога искрящо златноруса, сега е избледняла, суха и остра като метла; поддържам я къса като на мъж, подстригвам я с ножица, едва поглеждам в огледалото, докато я *клъц-клъц-клъц!* скъсявам. Лицето ми, макар все още привлекателно, вече е част от общия фон за повечето минавачи, включително за американските мъже на средна възраст; погледът ви е попадал върху мен и е минавал през мен, скъпи д-р К., в не един случай напоследък — не разпознахте своя „Ангел“ повече, отколкото бихте разпознали препълнена с храна чиния, която лакомо сте излапали, или стара, отдавна изхабена и приключена сексуална фантазия, която сте преживели на младини.

Държа да се отбележи: аз бях жената с обикновения бежов шлифер и шапка в същия цвят, която търпеливо чакаше в университетската книжарница, докато опашката с почитателите ви бавно се придвижваше напред, където д-р К. подписваше екземпляри от „Етическият живот: предизвикателствата на 21-ви век“. (Тъничък богословски трактат, разбира се, не мегаселър, но все пак достоен за уважение бестселър, особено популярен в университета и горните слоеве на кварталните общности.) Знаех, че „бляскавото“ ви произведение ще се окаже разочарование, но все пак го купих и нетърпеливо зачехтах, за да установя (за пореден път) един озадачаващ факт: вие, д-р К., мъжът, не сте личността, която се появява в книгите ви; книгите ви са хитроумни преструвки, изкуствени структури, които създавате, за да населявате само временно, така както един сакат, деформиран човек би могъл да населява структура на поразителна красота, взирайки се през прозорците ѝ, изпълнен с гордост, преструвайки се, че е негова собственост, но само временно.

Нали? Нима това не е нишката, която води към прочутия д-р К.?

Да се отбележи още: преди няколко недели двамата с вас се разминахме отблизо в Държавния исторически музей; вие стискахте ръката на петгодишната си внучка (май се казва Лесли? — прекрасно име) и не ми обърнахте повече внимание, отколкото на всеки друг случаен минувач, разминаващ се с вас по стръмните мраморни стъпала на слизане от Залата на динозаврите на мрачния четвърти етаж, докато се качвахте нагоре; вие се наведохте, за да кажете нещо на Лесли с усмивка, и в този момент забелязах глупавата, трогателна тактика, въплътена в начина ви на сресване (над разширяващата се плешивина), видях сладкото, сепнато лице на Лесли (защото детето, за разлика от късогледия си дядо, ме видя и ме „позна“ на мига); почувствах триумфираща тръпка — колко лесно можех да ви убия тогава, можех да ви бутна надолу по твърдите мраморни стъпала, да хвана с твърди ръце вече доста закръглените ви рамене, а силата на яростта ми щеше да преодолее всяка съпротивителна сила, която един подпухнал, отпуснат, деветдесеткилограмов мъж в края на средната възраст би могъл да събере; незабавно щяхте да загубите равновесие, да паднете назад с изражение на невярващ ужас и все още стиснал ръката на внучката си, щяхте да повлечете и невинното дете надолу с вас, сгромолясвайки се в основата на мраморното стълбище с писък — удар, фрактура на черепа, мозъчен кръвоизлив, смърт!

Защо не опитам, защо не опитам да си взема онова, което той ми дължи.

Разбира се, д-р К., не го сторих! Не и в онзи неделен следобед.

Скъпи д-р К.! Изненадан ли сте да научите, че изгубената ви любов със „златотъканата“ коса и „нежните като коприна гърди“ успя да се съвземе от вашата жестокост и до навършването на двайсет и деветата си година започна да гради успешна кариера в друга част на страната? Никога не бих могла да се прочуя в областта си, както вие във вашата, д-р К., в това няма съмнение, но чрез старание и трудолюбие, чрез лишения и малко хитрост успях да си проправам път в една област, традиционно доминирана от мъжете, и да постигна малък успех на местно ниво. Така е, нямам от какво да се срамувам и може би дори имам с какво да се гордея, ако бях способна на гордост.

Няма да навлизам в подробности, д-р К., но ще загатна — областта ми е близка до вашата, макар да не е научна или „интелектуална“. Заплатата ми е много по-малка от вашата, разбира се.

Не съм публична личност, нямам репутация, нито пък особено желание за такава. Работя в областта на услугите, отдавна знам как да служа. Станала съм доста веща в обслужването, що се касае до фантазиите на други хора, основно на мъже.

Скъпи д-р К., възможно е дори да съм ви обслужвала. Искам да кажа, непряко. Например: може би работя или дори ръководя медицинска лаборатория, където вашият лекар изпраща кръвни проби, тъкани за биопсия и така нататък и където един ден би могъл да изпрати проба, извлечена от тялото на прочутия д-р К. *Чийто живот би могъл да зависи от прецизността и добросъвестността на нашите лабораторни открития.*

Просто един пример, д-р К., сред много други!

Не, д-р К., това писмо не е заплаха. Как бих могла да заплашвам, когато заявявам позицията си толкова открито, следователно невинно?

Шокиран ли сте да научите, че една жена може да бъде „професионалист“ — да има удовлетворяваща кариера — и въпреки това все още да жадува за справедливост двайсет и три години по-късно? Шокиран ли сте да научите, че една жена може да е омъжена, или да е била омъжена, и пак да остане обладана от жестоката си, измамна първа любов, плячкосала не само девствеността ѝ, но и вярата ѝ в човечеството?

Иска ви се да си представяте отхвърления „Ангел“ като самотна, изпълнена с горчивина стара мома, нали? Спотайваща се в мрака, точеща грозни, лепкави паяжини от собствените си отровни вътрешности, но истината е друга: точно както има „щастливи“ паяци, наблюдавани от ентомолозите като проявяващи способност за (относителна) свобода, плетящи мрежи, отличаващи се до известна степен с разнообразие и оригиналност, така има и „щастливи“ жени, които мечтаят за справедливост и ще направят всичко възможно да усетят сладкия ѝ вкус някой ден. Скоро.

(Д-р К.! Какъв късметлия сте да имате внучка като Лесли! Толкова нежна, толкова красива, истински... ангел. Аз нямам дъщеря, признавам. Няма да имам внучка. Ако нещата между нас се бяха развили другояче, Джоди, може би Лесли щеше да е наша внучка.)

Джоди — колко вълнуващо беше за мен, когато бях на деветнадесет, да ви наричам с това име! Докато другите се обръщаха към вас официално с „д-р К“. Това беше тайна, нещо незаконно, табу

— като да наричаш собствения си баща с любовно име — и това беше част от тръпката, разбира се.

Джоди, надявам се, че първата ви, изнервена съпруга И. така и не е открила конкретни уличаващи доказателства в джобовете на панталоните ви, портфейла ви, куфарчето ви, където аз с любов ги криех. Любовни бележки, детински по изказ. *Обичам, обичам, обичам моя Джоди. Моя ГОЛЯМ ДЖОДИ.*

Сега вече не сте ГОЛЯМ ДЖОДИ много често, нали, д-р К.?

Джоди избледня с годините, това го разбрах. С гъстата си циганско черна коса, с онези проникателни ясни очи, горда стойка и способността на късия си и дебел пенис да се възражда, да се въздига отново с впечатляваща честота. (Поне в началото на връзката ни.) Ако сега някоя деветнайсетгодишна студентка ви нарече „Джоди“, това би било пошло и нелепо.

Сега най-много ви харесва да ви наричат „дядо“ — с гласа на Лесли.

И все пак понякога в съня си още чувам собствения си безсрамен шепот, *Джоди, моля те, не спирай да ме любиш, моля те, прости ми, искам да умра, заслужавам да умра, ако не ме обичаш*, докато кръвта изтичаше на струйки от непохватно разрязаните ми вени в топлата вана; но не „Джоди“, а д-р К. ме информира грубо по телефона, че *сега моментът не е подходящ. Довиждане.*

(Трябва да сте разпитвали, д-р К. Трябва да сте научили, че бях открита в кървавата вана, изпаднала в безсъзнание, полумъртва, от загрижена приятелка, която се опитала да ми се обади. Трябва да сте знаели, но благоразумно сте спазвали дистанция, д-р К.! През всичките тези години.)

* * *

Д-р К, вие не само успяхте да ме заличите от паметта си, но предполагам, че сте забравили и изнервената си първа съпруга И., Иви. Дъщерята на богаташа. Жена с две години по-голяма от вас, без никаква самоувереност, доста обикновена, без стил. Докато ме обичахте, вие се притеснявахте да не породите подозрения у Иви не защото ви беше грижа за нея, а защото щяхте да предизвикате

подозрения и у богатия ѝ баща. А вие бяхте доста задължен на богатия баща, нали така? *Малко членове на факултета към Семинарията могат да си позволят да живеят близо до Семинарията. В елегантния Ййст Енд на нашия университетски град.* (Така се хвалехте вие, някак учудено. Сякаш това бе ирония на съдбата, а не последица на собствените ви маневри. Докато, усмихнат, ме целувахте по устните и прокарвахте показалец между гърдите ми и през тръпнещия ми корем.)

Горката Иви! Нейната „случайна“ смърт — мистериозен автомобил, подхлъзнал се по мокрия от дъжда паваж, шофьорът избягал, без свидетели... Щях да ви помогна в траура ви, д-р К., и да бъда любяща мащеха на децата ви, но вие вече ме бяхте пропъдили от живота си.

Или поне така мислехте.

(Да се отбележи: Не намеквам, че имам нещо общо със смъртта на първата г-жа К. Не си правете труда да четете и препрочитате тези редове, за да определите дали има нещо „между“ тях — няма.)

А сетне, д-р К., вдовец с две деца, вие заминахте надалеч, в Германия. Година, която се проточи в две. Аз останах да скърбя вместо вас. (Не за нещастната Иви, а за вас.) За смъртта на съпругата ви се говореше като за трагедия в определени кръгове, но аз предпочитях да гледам на нея като чист нещастен случай: съвпадение на време, място и възможност. *Какво е нещастният случай, ако не прецизиране на момента?*

Д-р К., няма да ви обвинявам в безочливо лицемерие, още по-малко в измама, но не мога да проумея защо въпреки ужасния страх, който изпитвахте от семейството на първата си съпруга (спрямо членовете на което се чувствахте интелектуално по-висш), вие се оженихте след по-малко от година и половина за доста по-млада от вас жена, почти толкова млада, колкото мен, което със сигурност е шокирало и разярило предишните ви роднини. Права съм, нали? (Или престана да ви е грижа какво мислят те? Достатъчно пари ли бяхте изсмукали от татенцето дотогава?)

На втората ви съпруга, В., ще ѝ бъде спестена случайната смърт и тя ще ви надживее с много години. Никога не съм изпитвала ненавист към пищната — а сега доста пълна — Виола, която дойде в живота ви, след като аз си тръгнах. Може би до известна степен

изпитвах съчувствие към младата жена, предполагайки, че с времето ще предадете и нея. (И няма не сте? Безброй пъти?)

Нищо не съм забравила, д-р К. Докато вие, във ваш фатален уцърб, сте забравили почти всичко.

Д-р К., Джоди, дали да ви призная: имах тайни от вас дори тогава. Дори когато ви изглеждах съвсем открита, прозрачна. Дълбоко в мозъка на костите ми се надигаше желание да докарам нашата незаконна любов до край. Край, достоен за гранд опера, а не просто за мелодрама. Когато ме поставяхте на коленете си гола и ме поглъщахте с очи. „Красавица! Не си ли една малка красавица!“ — дори тогава тържествувах в тайните си помисли. Понякога вие изглеждахте пиян от любов — похот? — към мен, целувахте ме, облизвахте ме, галехте ме, смучехте ме... изсмуквахте енергия от мен като вампир. (Стресът на бащинството и поддържането на позата на послушен зет, както и на „изтъкнат богослов“, ви изтощаваха, подлудяваха ви във вашата мъжествена суета. Разбира се, в младежката си наивност нямах представа за това.) И поставяйки ръка върху сгорещената кожа на шията ви, „виждах“ бръснарско острие, стиснато между пръстите ми, и първите очарователни изблици на кръвта ви с такава яркост, че ги „виждам“ и сега. Започнах да губя съзнание, очите ми се завъртяха, вие ме хванахте в ръцете си... и за пръв път (приемам, че беше за пръв път) вие погледнахте на своя златокос ангел като на грижа, задължение, товар, не съвсем различен от товара на невротичната ви, изтъкана от тревоги съпруга. *Скъпа, какво ти става? Преструваш ли се, скъпа? Красавице, не е забавно да ме плашиш, когато така те обожавам.*

Сграбчихте хладните ми пръсти в горещата си длан и притиснахте ръката ми към голямото си, мощно биещо сърце.

Защо не? Защо да не опитам? Да опитам да си взема? Това сърце.

Кое то ми се полага.

Така вдъхновена съм да съчиня това писмо, д-р К.! Пиша трескаво, едва спирам да си поема дъх. Сякаш ангел направлява ръката ми. (Един от онези високи ангели на гнева с кожести криле, с яростни средновековни лица, каквито могат да се видят в немските дърворезби!) Препрочетох определени ваши публикации, д-р К., включително и натоварения с бележки под линия трактат за свитъците

от Мъртво море, който циментира репутацията ви на амбициозен млад учен в началото на трийсетте си години. Но това изглеждаше толкова остаряло и далечно в двайсети век, когато понятията като „Бог“ и „Сатана“ бяха някак по-реални, нещо като предмети от бита... Четох за примитивните ни религиозни произходи, как „Бог-Сатана“ някога са били съединени, но сега според християнската ни традиция винаги са разделени. Фатално разделени. Защото ние, християните, не допускаме нещо зло в божествеността си, в такъв случай не бихме могли да Го обичаме.

Д-р К., докато пиша това писмо, неизправното ми сърце с мистериозния си „шепот“ ту ускорява ход, ту го забавя, ту прескача удар, съзнавайки с вълнение, че сега четете тези думи с нарастващо усещане за тяхната справедливост. Заваля пороен дъжд, струите барабанят по покрива и прозорците на жилището ми, същият дъжд (нали?), който барабани по покрива и прозорците на вашата къща само на няколко (или може би много) мили разстояние; освен ако не живея на хиляди мили разстояние и дъждът не е същият. Въпреки това *мога да дойда при вас по всяко време. Свободна съм да дойда и да си отида; да се появя и да изчезна.* Може би дори съм съзерцавала очарователната фасада на детската градина, където ходи скъпоценната ви внучка, дори съм пазарувала обувки в компанията на В., макар че едрата, тежко гримирана жена с отпусната брадичка не съзнаваше присъствието ми, разбира се.

И едва миналата неделя посетих отново Музея за естествена история, знаейки, че има възможност да се завърнете там. Струваше ми се възможно да сте ме разпознали на стълбите, да сте ми изпратили сигнал с очите си, без Лесли да забележи; вие ме подтиквахте да се върна и да се срещна с вас насаме. Дълбоката еротична връзка помежду ни никога няма да се скъса, знаете го: вие влязохте в девственото ми тяло, отнехте ми невинността, младостта, самата ми душа. *Ангел мой! Прости ми, върни се при мен, ще ти се отплатя за страданията, които изтърпя заради мен.*

Чаках, но вие не се върнахте.

Чаках и усещането ми за предстояща мисия не угасна, а стана по-силно.

Бях единственият посетител на мрачния четвърти етаж в Залата на динозаврите. Стъпките ми отекваха слабо по износения мраморен

под. Един белокопс пазач с корем като вашия ме огледа изпод увисналите си клепачи, седнал на сгъваем стол, поставил длани върху коленете си. Като восъчна кукла. Като онези модели, които позират за картини. Знаете ги — онези странни, изключително реалистични фигури, които виждаме в съвременните триизмерни художествени колекции, само че тази фигура не беше обвита в бяло. Минах покрай него безмълвна като дух. Ръката ми (облечена в ръкавица) беше в чантата ми, а пръстите ми стискаха бръснача, който вече владее с умение и смелост.

Крадешком обиколих Залата на динозаврите, търсейки ви, но напразно; крадешком се промъкнах зад дремещия пазач, чувствах как блуждаещото ми сърцебиене се забързва от тръпката на лова... но, разбира се, оставих момента да отминe, бръсначът беше предназначен не за музейния пазач, а за изтъкнатия д-р К. (Въпреки че не изпитвах ни най-малко съмнение, че можех да размахам оръжието си срещу възрастния човек просто от разочарование, че не съм ви открила, и от женска ярост, породена от векове на недостойно отношение, експлоатация; можех да прережа сънната му артерия и бързо да се оттегля, без на дрехите ми да покапе и едничка капчица кръв; докато кръвта на възрастния мъж изтичаше по износения мраморен под, аз щях да сляза на почти пустия трети етаж на музея, а после на втория, щях да се слея незабелязано с неделните посетители, тълпящи се край новата изложба на компютърни графики. Толкова лесно!) Носех се сред гумените копия на динозаври, някои огромни като Тиранозавър рекс, други с размерите на овен, а други съвсем малки; възхищавах се на летящите влечуги с техните дълги клюнове и осеяни с остри нокти криле; в една отразяваща повърхност, върху която бе кацнало едно от тези праисторически същества, се възхитих на бледото си разгорещено лице и развяваща се пепелява коса. *Любов моя, прошепнахте вие, винаги ще те обожавам. Тази ангелска усмивка!*

Д-р К., виждате ли? Все още се усмихвам.

Д-р К.! Защо стоите там толкова сковано, край прозореца на горния етаж в къщата си? Защо се свивате, обладан от ужасяващ страх? *Няма да ви се случи нищо несправедливо. Нищо, което не заслужавате.*

Бихте искали да скъсате на парченца тези листове в треперещата си ръка — но не смeете. Сърцето ви бие учестено, ужасено, че може да

бъде изтръгнато от гърдите ви! Отчаяно обмисляте — но ще се откажете — да покажете писмото ми на полицията. (Засрамен от онова, което писмото разкрива за изтъкнатия д-р К.!) Обмисляте — но ще се откажете — да покажете писмото ми на съпругата си, защото вече сте преживели изтощителни часове в разголване на душата си, признания, оправдания, много, много пъти. Виждали сте отвращението в очите ѝ. Стига толкова! И нямате куража да се погледнете в огледалото, защото вече сте се наситили на собственото си лице, на онези сломени, виновни очи. Докато аз, отровният диамантеноглав, доволно плета ефирната си паяжина сред рафтовете в мазето ви или в нишата между бюрото ви и стената, или в задушната пещера под брачното ви легло, или — най-приятната перспектива! — в самия матрак на детското легло, в което спи прекрасната малка Лесли, когато гостува на баба и дядо в къщата на улица „Ричмънд“.

Невидима през деня, както и през нощта, точеща мрежата си от своите вътрешности, неуморна и предана — „щастлива“.

УОЛТЪР МОСЛИ

КАРМА

Леонид Макгил седеше зад бюрото си на шейсет и седмия етаж на Емпайър Стейт Билдинг, пилеше си ноктите и рееше поглед над Ню Джърси. Беше три и петнайсет. Леонид си беше обещал, че този следобед ще отиде на фитнес, но сега, когато му дойде времето, се чувстваше твърде сънлив.

Сигурно е заради сандвича с пастърма, помисли си той. Утре ще обядвам нещо леко, например риба, и после ще отида в „Гордо“ да потренирам.

„Гордо“ беше салон за бокс на 31 улица. Когато беше с трийсет години по-млад и с трийсет килограма по-лек, Леонид ходеше в „Гордо“ всеки ден. Даже по едно време собственикът, Гордо Пакър, искаше да го прави професионален боксьор.

— Ще направиш много повече пари на ринга, отколкото като душиш за следи по дамски гащички — каза му треньорът, който сякаш си оставаше вечно млад.

Макгил нямаше нищо против, но повече си падаше по „Лъки Страйк“ и бирата.

— Не мога да бягам, ако не ме гонят — обясни той на Гордо. — А посегне ли ми някой, изгарям от желание здраво да го ступам. Как да ти кажа, ако някой ме нокаутира на ринга, считай, че още същата нощ съм го причакал на „Медисън Скуеър“ с железен лост в ръката.

Годините минаваха, Леонид продължаваше да налага боксовата круша два-три пъти седмично. Но спортната му кариера вече не стоеше на дневен ред. Гордо изгуби интерес към Леонид и вече не го смяташе за перспективен боксьор, но двамата си останаха приятели.

— Как е възможно негър да се казва Леонид Макгил? — попита го веднъж Гордо.

— Татко беше комунист, а прапрапрадядо ми е бил робовладелец от Шотландия — ухили се Лео. — Нали знаеш, във фамилното дърво

на чернокожия най-важно е коренището. Онова, което се вижда над земята, е само намек за истинската история.

Лео стана от креслото си и се опита да докосне пръстите на краката си с ръце. Стигна някъде докъм средата на прасците, но коремът му попречи да слезе по-надолу.

— Мамка му — изсумтя частният детектив и като си седна обратно на мястото, продължи да си пили ноктите.

Именно това правеше и когато стенният часовник показва 4:07. Тогава иззвъня звънецът. Продължително, силно бръмчене. Леонид прокле факта, че още не беше свързал видеодомофона, за да види кой е. Можеше да е всеки. Дължеше четири хиляди и шестстотин долара на братята Уаянт. Срокът за връщане беше изтекъл, а той все още разчиташе на изненадваща печалба от тотото. Братята Уаянт нямаше да обърнат никакво внимание на паричните му проблеми.

Може би пък на вратата му да стоеше евентуален клиент. Истинският клиент. Някой, усетил, че служителят му го краде. Или баща, чиято дъщеря е попаднала в кофти компания. Но можеше да е и някой от трийсетината и отгоре ядосани съпрузи, които търсеха отмъщение, задето са били хванати в крачка. Не беше изключено да е и оня нещастник Джо Холър. Но Леонид никога не го беше срещал на живо. Нямаше начин този нещастник да е открил адреса му.

Звънецът отново се обади.

Леонид стана от стола си и тръгна по дългия коридор, който водеше до приемната му. Стигна до входната врата. Звънецът иззвъня за трети път.

— Кой е? — кресна Макгил с южняшкия акцент, който понякога използваше.

— Господин Макгил? — попита женски глас.

— Няма го.

— Така ли? А дали очаквате да се върне?

— Не — отсече Леонид. — Не. Замина по един случай. Чак във Флорида. Ако ми кажете защо го търсите, ще му оставя бележка.

— Може ли да вляза? — Имаше глас на младо и невинно момиче, но Леонид нямаше да се върже лесно.

— Аз просто чистя тука, миличка. Не ми е позволено да пускам когото и да било. Но ще си запиша името и телефона ти и ще ги оставя на бюрото му, ако желаете.

Леонид и друг път беше използвал тази реплика. На нея нямаше как да се възрази. Чистачът не може да бъде отговорен.

От другата страна на вратата настъпи мълчание. Може би момичето имаше съучастник и сега си шушукаха как да реагират на тактиката му. Леонид притисна ухо до стената, но не можа да чуе нищичко.

— Кармен Браун — каза жената. После добави телефонен номер, който почваше с 646.

Вероятно на мобилен, помисли си Леонид.

— Изчакайте да взема молив — каза той. — Браун ли беше?

— Кармен Браун — повтори тя. После отново продиктува телефонния си номер.

— Ще оставя бележката на бюрото му — обеща Леонид. — Ще ги намери веднага щом се върне в града.

— Благодаря — отвърна младата жена.

В гласа ѝ имаше колебание. Ако беше умно момиче, можеше да се запита от къде на къде чистачът ще знае програмата на частния детектив. Но след секунда-две той чу токетата ѝ да потракват надолу по коридора. Върна се в кабинета си, за да поостане малко, в случай че момичето и придружителят ѝ решат да го причакат отвън.

Нямаше нищо против да си седи в офиса. Квартирата му изобщо не беше толкова хубава и тиха, а тук поне можеше да се почувства сам със себе си. Наемите на офисите като този се сринаха главоломно след единайсети септември. Нае помещението в Емпайър Стейт Билдинг направо за без пари.

Не че си беше плащал наема през последните три месеца.

Но Леонид Тротър Макгил не се тревожеше за парите чак толкова. Опре ли ножът до кокал, все ще измисли нещо. Беше пълно с хора, които бяха пълни с тайни. А в Ню Йорк тайните бяха най-търсената стока.

В 5:39 звънецът отново се обади. Но този път бяха две дълги позвънявания, последвани от три къси. Леонид се запъти пак по коридора и отвори предната врата, без да пита кой е.

На прага стоеше нисък бял мъж — оплешивяващ и слаб. Носеше скъп костюм с истински копчета за ръкавели върху бяла риза с колосана яка.

— Леон — каза ниският бял мъж.

— Лейтенант. Заповядай.

Леонид поведе елегантния дребен мъж през приемната, по коридора (с три врати по цялата си дължина) и накрая го въведе в кабинета си.

— Сядай, лейтенант.

— Хубав офис — отбеляза посетителят. — Къде са останалите?

— В момента съм само аз. В период на трансформации съм. Нали разбираш, опитвам се да развия нов бизнес план.

— Разбирам.

Слабият бял мъж седна на стола пред бюрото на Леонид. Оттам се виждаха дългите сенки, проснати през Ню Джърси. След малко върна погледа си върху домакина — Л. Т. Макгил, частен детектив.

Леонид също беше възнисьък, не повече от метър и седемдесет, имаше корем и масивна челюст. Кожата му беше с цвят на зацапан бронз, покрита с тъмни лунички. От десния ъгъл на устните му стърчеше клечка за зъби. Носеше светъл костюм, допълнително избелял с времето. Ризата му беше светлозелена, а масивният златен пръстен на кутрето му тежеше поне седемдесет грама.

Леонид Макгил имаше яки ръце и силен дъх. Очите му гледаха подозрително и винаги изглеждаше поне десетина години по-възрастен, отколкото беше в действителност.

— Какво мога да направя за теб, Карсън? — обърна се той към ченгето.

— Джо Холър — отвърна Карсън Китърдж.

— Я пак? — Леонид сбърчи чело, един вид, нищо не ми говори.

— Джо Холър.

— За пръв път чувам това име. Кой е той?

— Жиголо, занимава се и с бойни изкуства. Опитват се да ме убедят, че бил и крадец.

— Трябва ти повече информация за него, така ли?

— Не, не. В момента е в затвора. Хванахме го на местопрестъплението. В гардероба му имаше трийсет хиляди долара. Прибрани в куфарчето, с което ходи на работа всеки ден.

— Значи няма нищо сложно — отбеляза Леонид и се концентрира върху дишането си — желязно правило, което се беше научил да спазва винаги когато го разпитваха служители на реда.

— Така изглежда, нали? — попита Карсън.

— Е, какъв е проблемът?

— На четвърти януари са те видели да разговаряш с Нестор Бендикс.

— Така ли?

— Да. Известно ми е, защото името на Нестор изскочи преди два месеца във връзка с обира на една компания — „Амбърсън Файненшълс“.

— Не думай. И какво общо има това с Джо... еди-кой-си?

— Холър — уточни лейтенант Китъридж. — Джо Холър. Парите в чантата му са от бронираната кола, която ги е откарала в „Амбърсън“.

— Бронирана кола откарва трийсет хиляди долара в онази компания, така ли?

— По-точно триста хиляди — каза Китъридж. — За зареждане на банкоматите им. Очевидно „Амбърсън“ са доста навътре в бизнеса с банкомати в онзи район. Имат шейсет машини в центъра.

— Мамка му. И ти смяташ, че Джо Холър и Нестор Бендикс са ги ограбили?

Лейтенант Карсън Китъридж не отвърна нищо за минута, впил сивите си очи в недодялания детектив.

— Какво си говорихте с Нестор Бендикс? — попита ченгето.

— Нищо — сви рамене Леонид. — Срегнахме се случайно в една пицария близо до пристанището, ако не ме лъже паметта. Влязох да изям едно калцоне и видях Нестор. Познаваме се още от стария квартал.

— И какво ти каза?

— Съвсем нищо. Сериозно. Видяхме се съвсем случайно. За времето, което прекарах с него, успях да преям и да разбера, че имал две деца в колежа и две в затвора.

— Стана ли дума за грабежа?

— За пръв път чувам за този случай от теб.

— Въпросният Джо Холър — продължи полицаят — живее, така да се каже, алтернативно. Пада си по омъжени жени. Те са му страст. Намира си някоя порядъчна госпожа и я почва. Разправят, че бил надарен като кон.

— Стига бе...

— Аха. Определял срещи на дамите в хотели близо до работата му и там им показвал неща, каквито не били ни чували, ни виждали.

— Нещо изтървах нишката, лейтенант — каза Леонид. — Освен ако не ми кажеш, че някое от гаджетата на Холър не работи в охраната на „Амбърсън“.

Изтупаният полицай леко поклати глава.

— Не, не. Ето каква е моята версия, Леон. — Полицаят се надигна напред в стола си и преплете пръсти. — Нестор извършва обира, но някой се разприказва и полицията започва да му диша във врата. Затова ти се обажда да му намериш изкупителна жертва и ти му подхвърляш Холър. Не ме питай как, защото не знам. Но ти си натопил нашия Ромео и сега го чакат дваисет години в пандиза.

— Аз ли? — изненада се Леонид и притисна и десетте си пръста в гърдите. — Как, по дяволите, реши, че съм способен на подобно нещо?

— Ти можеш да измъкнеш яйце изпод гнездяща орлица, без тя да се усети — каза Китъридж. — Имам човек в затвора, а гаджето, което би трябвало да му осигури алиби, твърди, че никога не е чувало името му. Разполагам с извършител на въоръжен грабеж, който ми се хили в лицето, и частен детектив, който е по-голям измамник от всички измамници, които съм арестувал и са ме лъгали в лицето.

— Карсън — започна Леонид, — братко, получило се е недоразумение. Наистина се видях с Нестор за няколко минути, но това беше всичко, мой човек. Кракът ми не е стъпвал в тази фирма, „Амбърсън“, и никога не съм чувал за Джо Холър или приятелката му.

— Крис — уточни Китъридж. — Крис Смол. Съпругът ѝ вече я напусна. Засега това е единственото постижение на разследването.

— Ще ми се да можех да ти помогна, но наистина си сбъркал адреса. Главата ми не го побира — как бих могъл да накисна някого за престъпление, което вече е било извършено.

Карсън Китъридж се взираше спокойно в детектива на фона на потъналия в сумрак град отвъд прозореца.

— Няма да ти се размине такова нещо, Леон — усмихна се той. — Няма начин да престъпиш закона по такъв начин и да спечелиш.

— Изобщо не знам за какво ми говориш, лейтенант. Може пък онзи, когото сте заловили, наистина да е крадецът.

Личеше, че навремето Катрина Макгил е била красавица. Стройна, с гарвановочерна коса, латвийка... или май беше литовка — Леонид все не беше сигурен откъде точно произхожда жена му. Имаха три деца, от които поне две не бяха от Леонид. Така и не се организира да направи тестове. Защо да си създава труда? Източноевропейската красавица го беше зарязала рано-рано заради някакъв финансов лъв. Но с годините беше понапълняла, а чичко паричко беше фалирал, така че цялата сюррия (без чичко паричко) сега живееше на гърба на Леонид.

— Какво има за вечеря, Кат? — попита, задъхан след изкачването на петте етажа до апартамента им.

— Господин Барч се обади — отвърна тя. — Каза да платиш до събота, иначе ще ни изгони на улицата.

Правоъгълната форма на лицето ѝ и торбичките под очите я загрозяваха. Като млада не ѝ личеше, но той отдавна би трябвало да предусети какво я чака.

Децата бяха във всекидневната. Телевизорът беше включен, но никой не го гледаше. Най-големият, Димитри, четеше книга. Той имаше светла кожа и зелени очи. Но устата му беше досущ като на Леонид. Шели, момичето, имаше определено китайски черти. Докато живееха на Стейтън Айлънд, имаха съсед китаец, който работеше в индийски бижутериен магазин в Куинс. Шели кърпеше едно от якетата на Леонид. Тя обичаше баща си и никога не задаваше въпроси на майка си, нито пък на отражението си в огледалото.

Шели беше на осемнайсет, Димитри — на деветнайсет. Учеха в Сити Колидж и живееха у дома. Катрина не искаше и да чуе за изнасяне. А и Леонид предпочиташе да бъдат наоколо. Чувстваше, че децата го държат закотвен към нещо, че не му позволяват да се отнесе надолу по 42 улица и да отплава в река Хъдсън.

Туил беше най-малкият — на шестнайсет. Тъкмо се беше върнал вкъщи след тримесечен престой в изправителен младежки център близо до Уингейт, Ню Йорк. Единствената причина, поради която все още ходеше на училище, беше, че това бе вписано в условията за освобождаването му.

Туил единствен посрещна Леонид с усмивка.

— Здравсти, тате. Имам новина. Господин Тортоли иска да ме вземе на работа в магазина си.

— Здравсти. Хубаво. — Леонид трябваше да се обади на собственика на железарския магазин и да го уведоми, че Туил ще отключи задната врата и ще му изнесе склада в рамките на три седмици.

Леонид обичаше сина си, но Туил си беше крадец.

— Ами господин Барч? — попита Катрина.

— Ами вечерята ми?

* * *

Катрина умееше да готви. Сервира му пиле със сос от бяло вино и най-вкусните кнедли, които беше опитвал. Имаше също броколи и хляб с лешници, печени ананаси и тъмен рибен сос, който можеше да се яде направо с лъжицата.

Готвенето беше станало трудно за Катрина, откакто лявата ѝ ръка се оказа частично парализирана. Специалистите казваха, че това се дължи на лек удар. Тя се притесняваше непрекъснато. Гаджетата ѝ бяха спрели да ѝ се обаждат преди години.

Но Леонид се грижеше за нея и децата ѝ. Дори от време на време я караше да правят секс, защото знаеше, че това въобще не ѝ се нрави.

— Някой друг обаждал ли се е? — попита той, когато ученолюбивите деца се прибраха в стаите си, а Туил се върна обратно на улицата.

— Някакъв мъж на име Арман.

— Какво каза?

— Имало някакво малко френско бистро на ъгъла на 10-а и 17-а. Искате да се видите там в десет часа. Казах му, че не знам дали ще успееш.

Когато Леонид се наведе да целуне Катрина, тя се дръпна, а той се разсмя.

— Защо не ме напуснеш? — попита я.

— Кой ще отгледа децата ни, ако го сторя?

Тази реплика накара Леонид да се разсмее още по-силно.

Стигна в „Пиршеството на Бабет“ в девет и петнайсет. Поръча си двойно еспreso и заяпа краката на зряла жена, седнала на бара. Беше поне на четирийсет, но издокарана като петнайсетгодишна. Леонид усети зараждането на първата си ерекция от седмица насам.

Може би затова се обади на Кармен Браун от мобилния си телефон. Гласът остави у него впечатлението, че е облечена в подобна рокля.

Кармен вдигна; по шумовете си личеше, че е някъде навън.

— Ало?

— Госпожица Браун?

— Да.

— Обажда се Лео Макгил. Оставила сте ми съобщение.

— Господин Макгил, мислех, че сте във Флорида. — Ревът на двигател едва не удави думите й. — Съжалявам, ако ме чувате зле. По улицата мина мотоциклет.

— Няма нищо. С какво мога да ви помогна?

— Имам проблем, който е... ами, доста е личен.

— Аз съм детектив, госпожице Браун. Непрекъснато се занимавам с лични неща. Ако искате да се срещнем, ще трябва да ми кажете за какво се отнася.

— За Ричард Малори. Той ми е годеник и подозирам, че ми изневерява.

— И искате доказателства, така ли?

— Да. Не бих могла да се омъжа за човек, който ще се държи с мен по този начин.

— Откъде взехте името ми, госпожице Браун?

— От телефонния указател. По местоположението на офиса ви съдя, че сте много добър.

— Да се срещнем по някое време утре.

— Нека да е тази вечер. Няма да мога да мигна, преди този проблем да се уреди.

— Ами — поколеба се детективът, — имам среща в десет, а сетне ще намина да се видя с приятелката си. — Това беше една от

любимите му шеги, но младата госпожица Браун едва ли би могла да я разбере.

— Може би ще успеем да се видим преди срещата с приятелката ви — предложи Кармен. — Няма да ви отнема повече от няколко минути.

Разбраха се за един пъб в Хюстън, на две пресечки източно от улица „Елизабет“, където живееше Гърт Лонгман.

Леонид тъкмо приключваше разговора, когато в бистрото влезе Крейг Арман. Беше едър бял мъж с широко, добродушно лице. Дори счупеният нос го караше да изглежда по-скоро уязвим, отколкото опасен. Носеше избелели сини джинси и тениска под широк плетен пуловер. Леонид си знаеше, че някъде из всичките тези одежди се крие пистолет. *Уличният счетоводител* на Нестор Бендикс винаги ходеше въоръжен.

— Лео — поздрави го Арман.

— Крейг.

Малката маса, избрана от Леонид, се намиреше зад една колона, отделена от другите посетители на популярното бистро.

— Ченгетата си получиха пакета — каза Арман. — Нашият човек влезе в квартирата му и свърши работата за десет минути. Едно обаждаване и вече е в затвора. Точно както ти каза.

— Което означава, че ще си платя наема — отвърна Леонид.

Арман се усмихна и Леонид усети как оставя тлъст плик върху бедрото му под масата.

— Е, трябва да тръгвам — надигна се Арман. — Лягам си рано.

— Добре.

Повечето от момчетата на Нестор нямаха много вземане-даване с по-тъмните раси. Нестор му се беше обадил поради единствената причина — защото Леонид беше най-добрият в занаята си.

* * *

Леонид хвана такси на Седмо авеню, който го откара до пъб „Детелината на Барни“ в Хюстън.

Момичето, седнало в далечния край на бара, въплъщаваше всичко, което Катрина бе на младини, освен че беше руса и красотата ѝ

никога нямаше да избледнее. Лицето ѝ беше като от порцелан, с дребни, прелестни черти. Не носеше грим, само лек, ненатрапчив блясък за устни.

— Господин Макгил?

— Лео.

— За мен е огромно облекчение, че дойдохте да се срещнем.

Носеше кафяви спортни панталони и кораловочервена блуза. В скута ѝ лежеше сгънат бял шлифер. Очите ѝ бяха в онзи нюанс на кафявото, който някой художник би нарекъл червено. Косата ѝ бе подстригана късо — по момчешки, но секси. Оцветените ѝ устни бяха създадени да целуват бебешки дупета и да се смеят.

Леонид въздъхна дълбоко.

— Хонорарът ми е петстотин долара на ден плюс разходите — обяви. — В тях влизат неща като бензин, наем на оборудване и храна, когато се работи повече от осем часа по случая.

Току-що беше получил дванайсет хиляди долара от Крейг Арман, но бизнесът си е бизнес.

Момичето му подаде голям кафяв плик.

— Тук са пълното име и адресът. Сложила съм също и снимка, и адреса на офиса, в който работи. Плюс осемстотин долара. Едва ли ще са необходими повече, защото съм почти сигурна, че той ще се срещне с нея утре вечер.

— Какво ще пиеш, пич? — попита го барманът, млад азиатец с приятно лице.

— Газирана вода. Без лед.

Барманът се усмихна, може би подигравателно — Леонид не беше сигурен. Би добавил и едно уиски към газираната вода, но язвата щеше да му съсипе съня, ако си позволи питие.

— Защо? — попита той красивото момиче.

— Защо искам да разбера ли?

— Не. Защо смяташ, че той ще се види с нея утре вечер?

— Защото ми каза, че трябвало да придружи шефа си на „Вълшебната флейта“ в „Карнеги Хол“. Но утре вечер няма да има такава опера.

— Очевидно си разнищила нещата и сама. Защо ти е необходим детектив?

— Заради майката на Дик — каза Кармен Браун. — Тя ми заяви, че не съм достойна за сина ѝ. Каза ми, че съм обикновена и недодялана и че само го използвам.

Гневът разкриви лицето на Кармен, докато накрая дори и вечната ѝ красота се загрози.

— И ти искаш да ѝ натриеш носа, а? — попита Леонид. — Не мислиш ли, че би била доволна, ако синът ѝ си е намерил друго момиче?

— Мисля, че жената, с която се вижда, е омъжена и по-възрастна — много по-възрастна от него. Ако ѝ покажа техни снимки, майка му поне няма да е толкова самодоволна, когато си тръгна.

Леонид се запита дали това би било достатъчно, за да причини болка на майката на Дик. Освен това се зачуди защо Кармен подозираше, че Дик се среща с по-възрастна омъжена жена. Имаше и много други въпроси, но не ги зададе. Защо да разпитва кокошката, която ще му снесе пари? В края на краищата, имаше да плаща цели два наема.

Детективът прегледа информацията и хвърли око на банкнотите, защипани една за друга с голям кламер, а младият барман постави газираната вода до лакътя му.

Фотографията беше на мъж, за когото той предположи, че е Ричард Малори. Млад бял мъж, чието лице изглеждаше някак незавършено. Имаше леко рехав мустак и гъста, рошава кафява коса, която вероятно винаги бележеше победа над гребена. Изглежда, се чувстваше неловко, застанал пред ледената пързалка на центъра „Рокфелер“.

— Добре, госпожице Браун — каза Леонид. — Ще поема случая. Може би и двамата ще имаме късмет и всичко ще е приключило до утре вечер.

— Карма — каза тя. — Наричайте ме Карма. Като всички.

* * *

Леонид се озова на улица „Елизабет“ малко след десет и половина. Натисна звънеца на Гърт и извика името си в домофона.

Трябваше да повиши глас, за да надвика рева на минаващия по платното мотоциклет.

Гърт Лонгман живееше в малко студио на третия етаж в измазана с хоросан сграда от петдесетте години. Таванът беше нисък, но помещението беше просторно и Гърт го беше обзавела приятно. Имаше червен диван и махагонова масичка за кафе, а покрай далечната стена бяха наредени шкафове от черешово дърво със стъклени вратички. Кухня нямаше, но в единия ъгъл беше поставен малък хладилник, върху който имаше кафемашина и тостер. Гърт имаше и CD плейър. Когато Леонид влезе, тя слушаше Ела Фицджералд.

Леонид оцени музиката и го каза.

— На мен ми харесва — каза Гърт, някак пренебрегвайки комплимента на Леонид.

Тя имаше тъмна кожа, наследена от майка, която бе дошла от испанската страна на остров Испаньола. Но Гърт не говореше с акцент. Дори не знаеше испански. Всъщност тя изобщо не познаваше семейната си история. За себе си с гордост казваше, че е толкова американка, колкото и всяка дъщеря на Американската революция.

Седеше в единия край на дивана.

— Нестор плати ли ти? — попита го.

— Знаеш колко много ми липсваше, Гърти — каза Леонид, като си мислеше за сатенената ѝ кожа и за онази четирийсетгодишна жена с тийнейджърска дискорокля от френското бистро.

— Всичко свърши, Лео — каза Гърт. — Приключихме преди доста време.

— Сигурно все още ти се иска.

— Не и с теб.

— Веднъж ми каза, че ме обичаш.

— Да, след като ти ме излъга, че не си женен.

Леонид седна по-близо до нея. Докосна ръката ѝ с пръсти.

— Не — отрязва го Гърт.

— Хайде, бейби. Долу съм твърд като камък.

— А аз съм суха като кост.

... *мъжът е живот за жената*, пееше Ела.

Леонид се облегна назад и пхна ръка в десния джоб на панталона си.

След като Кармен Браун го остави в „Детелината на Барни“, Леонид се шмугна в тоалетната и отброи за Гърт три хиляди долара от дванайсетте хиляди, които Крейг Арман остави в скута му. Сега извади пачката от джоба си.

— Можеш поне да ме целунеш по камъка за благодарност.

— А мога и да ти го отрежа.

Леонид прихна, Гърт се усмихна. Нямаше шанс да възстановят връзката си, но тя харесваше шегите му. Леонид го виждаше в очите ѝ.

Може би сбърка, че не зарязва Катрина навремето.

Подаде ѝ пачката стодоларови банкноти.

— Има ли начин да бъде проследена връзката от теб до Джо Холър?

— Не. Работех на съвсем друго място.

— Как разбра, че има досие?

— Изготвих списък със служители на компанията, за които предполагах, че е възможно да имат криминално минало, и проучих двайсет от тях.

— От твоя компютър ли?

— От терминал в градската библиотека.

— Проследимо ли е?

— Не. Купих си акаунт с кредитна карта, която взех от Джаки Пи — една нещастна глупачка от Сейнт Луис. Няма как да ме проследят. Какво има, Лео?

— Нищо — отвърна детективът. — Просто искам да сме предпазливи.

— Холър е негодник — добави Гърт. — Чука наред, както и когато му падне. А когато съпругът на Синтия Атол разбрал и му потърсил сметка, Джо така го пребил, че го изпратил направо в болницата. Счупил му ключицата. А преди две седмици преби Крис Смол с колан.

Когато Нестор поиска от Леонид да му намери изкупителна жертва за престъплението, детективът се обърна към Гърт и тя постъпи по заместване в „Амбърсън Файненшълс“. Задачата ѝ беше да предложи някой с криминално досие, който лесно би могъл да бъде намесен в грабежа; човек, когото никой не би могъл да свърже с Нестор.

Тя се справи по-добре от очакваното. Изрови тип, когото никои не харесваше.

Холър беше ограбил хранителен магазин преди дванайсет години, когато бил на осемнайсет. А сега беше жиголо и имаше черен колан по нещо си. Хобито му беше да превзема секретарки с големите си мускули и голямата си мъжественост. Изобщо не му пукаше дали половинките им ще разберат, защото вярваше, че може да се справи с всеки мъж в индивидуален сблъсък.

Гърт беше чувала, че обичал да казва: „Една жена с истински мъж до себе си не би позволила да я свалят толкова лесно“.

— Не се тревожи — каза Гърт. — Заслужил е да му се случи подобно нещо. Никога няма да го проследят до мен.

— Добре — кимна Леонид.

Той пак я докосна по ръката.

— Недей.

Пръстите му запълзяха нагоре по китката ѝ.

— Моля те, Лео. Не искам да се боря с теб.

Леонид вече дишаше шумно, а ерекцията напираше в панталоните му. Но се отдръпна.

— По-добре да вървя.

— Аха — съгласи се Гърт. — Прибирай се при жена си.

* * *

Бързо се справи с охраната на Емпайър Стейт Билдинг. Леонид работеше до късно вечер поне три пъти седмично.

Не му се прибираще вкъщи, след като Гърт го отрязва.

Така и не разбра защо прие Катрина обратно.

Така и не разбра защо правеше каквото и било — беше наясно само с работата си.

Леонид стана частен детектив, защото беше твърде нисък, за да се класира за полицията на Ню Йорк навремето. Не след дълго промениха изискванията, но той вече имаше регистрирано незаконно проникване в чужда собственост.

Какво пък. Частният сектор е по-доходоносен, а работното време си определяше сам.

* * *

Откри човек на име Ричард Малори в телефонния указател — със същия адрес, който Кармен Браун му написа в информацията за годеника си. Леонид набра номера. Някой вдигна на третото позвъняване.

— Ало? — каза треперлив мъжки глас.

— Там ли е Боби Ан? — попита Леонид с един от дузината си акценти.

— Моля?

— Търся Боби Ан. Там ли е?

— Имате грешка.

— О, така ли. Добре. — Леонид затвори телефона.

Леонид прекара следващите десет минути замислен над гласа на човека, който вероятно беше Ричард Малори. Смяташе, че може да определи характера на един човек по говора му непосредствено след принудително събуждане.

Беше два и половина сутринта. И Ричард, ако това беше Ричард, звучеше съвсем нормално — работяга, който не прекращва границите в живота.

Това беше важно за Леонид. Не искаше да се замесва с човек, който можеше да се обърне и да му отреже главата.

* * *

В три и половина се обади на Гърт.

— В момента не мога да отговоря — включи се телефонният ѝ секретар след петото позвъняване. — Но ако оставите съобщение, със сигурност ще ви се обадя.

— Гърти, Леон е. Съжалявам за преди. Липсваш ми, скъпа. Нека да вечеряме заедно утре вечер. Знаеш, че ще ти се реванширам.

Не затвори още няколко секунди, като се надяваше, че Гърт слуша и ще реши да вдигне слушалката.

Събуди го звънецът. Часовникът показваше, че току-що е минало девет. Мъглата навън с нож да я режеш — не позволяваше и няколко сантиметра видимост.

Пронизителният звън пак разтърси замаяното му съзнание. Още едно дълго позвъняване. Но този път Леонид не беше достатъчно буден, за да изпита страх. С препъване тръгна надолу по коридора, облечен в същия костюм, който беше носил през последните двайсет и четири часа.

Отвори входната врата и двамата главорези го блъснаха навътре.

Единият беше чернокож, с гола глава и очила със златни рамки, другият — бял, с гъста мазна коса.

И двамата стърчаха с по петнайсет сантиметра над Леонид.

— Братята Уаянт си искат парите, четири хиляди и деветстотин долара — каза чернокожият. От вътрешната страна устата му имаше цвят на възпалено. Очите му зад стъклата имаха жълтеникав оттенък.

— Четири хиляди и шестстотин — безпомощно го поправи Леонид.

— Това беше вчера, Лео. Лихвата е наистина убийствена.

Чернокожият затвори вратата, а белият се придвижи отляво на детектива.

Белият бияч се ухили и Леонид почувства омраза, по-стара от бащата на комуниста, неговия баща.

Онзи имаше четинеста светлокафява коса, която сякаш беше сечена, а не подстригвана с ножица. Цветът на очите му представляваше някаква странна смесица между синьо и кафяво, а устните му бяха грапави, сякаш в по-ранните си години се беше целувал с леопард.

— Събудихме ли те? — попита чернокожият в опит да запази що-годе приличен тон.

— Малко — едва потисна прозявката си Леонид. — Как си, Билко?

— Добре съм, Леон. Надявам се, че имаш парите, защото иначе ще трябва да те спускаме от бой.

Белият мъж нетърпеливо се закикоти.

Леонид посегна към джоба на самото си и извади дебелия кафяв плик, който беше получил предната нощ.

Докато отброяваше четирийсет и девет стодоларови банкноти, Леонид бе сполетян от познато усещане — чувството, че никога не разполагаше с толкова пари, колкото мислеше, че има. След погасяването на дълга заедно с лихвата към Уаянт, последните два наема на апартамента му, домакинските разходи на жена му и собствените му сметки щеше да е на нулата и пак да дължи три месечни наема за офиса си.

Това го ядоса още повече. Имаше нужда от парите на Кармен Браун и от още, ако искаше да държи глава над водата. А белият глупак не спираше да се хили, главата му приличаше на клатушкаща се кегла, която а-ха да падне.

Леонид подаде парите на Билко, който бавно ги преброи, докато белият разбойник облизваше грапавите си устни.

— Мисля, че трябва да ни дадеш бакшиш, задето дойдохме чак дотук да си приберем парите, Леон — каза белият.

Билко вдигна поглед и се ухили.

— Леон не дава бакшиш на пратеници, Норман. Той си има гордост.

— Бързо ще я изтупам от него — каза Норман.

— Айде пробвай, момченце — осмели се да заяви Леонид. После хвърли поглед на Билко, за да види дали ще трябва да се бие с двама.

— Това си е между вас — вдигна ръце чернокожият; в едната нямаше нищо, в другата стискаше мангизите на Леонид.

Норман беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Месестият му юмрук се озова върху челюстта на Леонид, като накара детектива да отстъпи с две крачки назад.

— Леле! — изрева Билко.

Чертите на Норман се изкривиха в усмивка. Той стоеше и чакаше Леонид да се строполи на земята.

Това беше грешката на всичките спаринг-партньори на Леонид в салона на Гордо. Смятаха, че пълният мъж не може да понесе едно кроше. Леонид нападна устремно и изотдолу, като удари едрия си противник три пъти под кръста. Третият удар накара Норман да се превие достатъчно, за да отнесе един ъперкът. Единственото, което попречи на Норман да се свлече на земята, беше стената зад гърба му.

Той се блъсна в нея, като инстинктивно вдигна ръце нагоре, за да се предпази от атаката, която знаеше, че предстои.

Леонид нанесе още три здрави удара в главата на Норман, преди Билко да го дръпне настрани.

— Достатъчно, момчета — разтърва ги чернокожият. — Престанете. Трябва ми на крака, за да излезе обратно на улицата.

— В такъв случай разкарай тоя задник от тук, Билко! Разкарай го, преди да съм го убил!

Билко послушно помогна на кървящия, замаян Норман да се надигне от стената. Насочи го към вратата, а сетне се обърна към Леонид:

— Ще се видим другия месец, Леон.

— Не — отвърна Леонид, дишайки тежко след положеното усилие. — Няма да се виждаме повече.

Билко се разсмя и поведе Норман към асансьорите.

Леонид затръшна вратата след тях. Беше бесен. Независимо от изкараните пари, все още беше разорен и притиснат до стената от идиоти като Билко и Норман. Гърт не отвръщаше на обажданията му, а той дори нямаше легло, в което да се наспи сам. Щеше да убие онзи грозник, ако Билко не се беше намесил.

Леонид Тротър Макгил изрева, ритна силно и проби дупка в преградната стена до бюрото на несъществуващата си секретарка. Сетне вдигна телефона, обади се в „Деликатесите на Лени“ на 35 улица и си поръча три понички с желиран сироп и дълго кафе със сметана.

Позвъни отново и на Гърт, но тя продължаваше да не вдига.

* * *

Офисът беше малък и се намираше на третия етаж над двуетажен японски ресторант с име „Гаи“. Нямаше асансьор, затова Леонид се качи по стълбите. Тези едва дващест и осем стъпала направо го разнебитиха. Ако Норман си беше направил труда да отвърне на ударите му, сега Леонид щеше да е не само разорен, ами и натрошен, осъзна той.

Секретарката тежеше не повече от четирийсет и пет килограма с дрехите, но в момента не можеше да се каже, че е облечена. Дрехите ѝ се свеждаха до черна нощничка, която трябваше да мине за рокля, и плоски сандали със съвсем тънки каишки. По ръцете ѝ нямаше грам мускул. Всичко в нея беше детско, с изключение на очите, които наблюдаваха широкоплещестия детектив с дълбоко подозрение.

— Ричард Малори — каза Леонид на брюнетката.

— А вие сте...?

— Търся Ричард Малори — заяви Леонид.

— По каква работа търсите господин Малори?

— Не е твоя работа, сладкишче. Мъжки приказки.

Младата жена впи очи в него, а челюстта ѝ се стегна.

Той нямаше нищо против. И бездруго не я хареса — беше облечена толкова секси, а му говори, сякаш са връстници.

Тя вдигна телефона и изсъска няколко ядни думи, а после се отдалечи от поста си и потъна в една врата зад стола си, като остави Леонид да стърчи до бюрото, което му стигаше чак до кръста. В огледалото на стената Леонид заби поглед през прозореца зад гърба си, откъдето се виждаше „Мадисън авеню“. Забеляза и подутината от дясната страна на лицето си, където Норман го беше ударил.

След няколко минути в приемната се появи висок мъж с оскъден мустак. Носеше черни панталони и светлокафяво ленено сако, а на лицето му се четеше същото неловко изражение като на снимката в джоба на Леонид.

Леонид не харесваше и него.

— Кажете? — обърна се Ричард Малори към Леонид.

— Търся Ричард Малори — каза Леонид.

— Аз съм.

Частният детектив си пое дълбоко дъх през носа. Знаеше, че е наложително да се успокои, ако искаше да свърши работата както трябва. Отново си пое дъх, този път по-дълбоко.

— Какво се е случило с челюстта ви? — попита младият мъж.

— Едема — безгрижно отвърна боксьорът аматьор. — Предава се от поколение на поколение от страна на баща ми.

Отговорът определено затрудни Ричард Малори. Леонид предположи, че вероятно не знае значението на думата.

— Дошъл съм да поговорим по работа, господин Малори. За нещо, от което и двамата можем да изкараме пари.

— Не мисля, че ви разбирам — каза Малори с възможно най-незаинтересованото изражение на лицето си.

Леонид извади визитна картичка от джоба си. На нея пишеше:

СЕМЕЙНА ГРИЖА И УСЛУГИ ЗА ДОМА „ВАН ДЕР ЗЕЕ“

АРНОЛД ДЮ БОЙС, АГЕНТ

— Все още не разбирам, господин Дюбоа — каза Малори, като изговори псевдонима на Макгил според френското произношение.

— Дю Бойс — поправи го Леонид. — Представявам фирма „Ван Дер Зее“. В момента се установяваме на нюйоркския пазар. Иначе сме от Кливланд. Нашите потенциални клиенти са сред елита на висшето общество, на които ще предложим услуги от сорта на домашни помощници, грижа за възрастни хора, разхождане на кучета, бавачки. Работим само с професионалисти с голям опит. И на трудов договор.

— И искате да ви помогна да се вмъкнете в тези кръгове? — попита Малори все още леко подозрително.

— Плащаме по хиляда и петстотин долара за всяка ексклузивна презентация, която ни уредите — отвърна Леонид. Вече беше забравил неприязънта си към секретарката и шефа ѝ. Дори не беше ядосан на Норман.

Споменаването на хиляда и петстотин на презентация (каквото и да означаваше това) накара Дик Малори да се размърда.

— Заповядайте, господин Дю Бойс — покани го, като произнесе името му по предпочитания от Леонид начин.

Агентът по недвижими имоти поведе мнимия служител на фирма „Ван Дер Зее“ надолу по коридора, покрай множество малки офиси, населявани от най-различни други агенти.

Малори покани Леонид в малка зала за срещи и затвори вратата. Вътре имаше кръгла чамова маса и три стола от същия материал.

Малори му посочи единия и двамата седнаха.

— Е, какво точно предлагате, господин Дю Бойс?

— Представете си едно младо момиче — подхвана Леонид, — безукорна красавица. Тя разполага малка маса с рекламни материали във фоайето на всяка посочена от вас сграда. Разказва на обитателите за различните видове домашни услуги, от които биха могли да се възползват. Някой може да има нужда от помощник, който да му пазарува два-три пъти седмично. Или пък друг вече си има помощник, но му трябва човек, който да му разхожда домашния любимец, когато се наложи. Наемат ли веднъж наш човек, сме сигурни, че ще повторят, защото нуждите непрекъснато се повишават. От вас искаме само да ни дадете зелена светлина да настаним някъде младата дама, за което ще ви платим хиляда и петстотин долара.

— За всяка сграда, в която ви вкарам?

— В брой.

— В брой?

Леонид кимна.

Младият мъж направо облиза устни.

— Ако ни гарантирате фоайе в някоя луксозна сграда, мога да ви платя още тази вечер — каза Леонид.

— Толкова бързо ли трябва да стане?

— Аз съм агент на комисионна за „Ван Дер Зее Ентърпрайзис“, господин Малори. За да направя печалба, трябва да демонстрирам производителност. Не съм единственият, който се опитва да създаде контакти. Както щете ме наречете, но ако не ми обещаете фоайе до края на деня, ще трябва да продължа надолу по списъка си с подходящи хора.

— Но...

— Чуйте ме — каза Леонид, прекъсвайки всяка логика, която Ричард Малори би могъл да изтъкне. Посегна в джоба си и извади три стодоларови банкноти, които постави на масата между тях. — Това е една пета от дължимото. Триста долара срещу това да ми намерите фоайе, в което да изпратя Арлийн утре сутринта.

— Утре...

— Точно така, Ричард. „Ван Дер Зее Ентърпрайзис“ ще ме направят управител за Манхатън, ако съм първият, който им осигури фоайе.

— Значи да задържа парите?

— В осем часа тази вечер ще можете да добавите към тях още хиляда и двеста долара — стига да ми уредите фоайе.

— В осем ли? Защо точно в осем?

— Да не мислите, че сте единственият, с когото преговарям, Ричард? Имам още четири срещи за днес следобед. Онзи, който ми осигури желаното до осем вечерта, ще получи поне част от наградата. А може би и цялата.

— Но довечера имам среща...

— Просто ми се обадете по телефона, Ричард. Кажете ми къде сте и аз ще ви донеса парите, както и писмото до управителя, което потвърждава, че Арлийн може да постави нещата си в съответното фоайе.

— Какво писмо?

— Надявам се не смятате, че ще ви давам хиляда и петстотин долара на седмица в брой без потвърдително писмо, което да покажа на шефа си — невъзмутимо каза Леонид. — Не се притеснявайте, няма да споменаваме парите, а само че „Ван Дер Зее Ентърпрайзис“ имат право да предлагат услугите си във фоайето.

— Ами ако някой се оплаче?

— Винаги можете да кажете на шефовете си, че сте взел самостоятелно решение в опит да предложите добра услуга. Няма да разберат за парите. В най-лошия случай ще ни изхвърлят от сградата, но това ще отнеме няколко дни, а Арлийн е много добра в раздаването на онези брошури.

— Значи хиляда и петстотин долара на седмица?

— Може и да удвоим сумата, ако ние намерим втора като Арлийн, а вие — още някое местенце.

— Но тази вечер ще излизам — оплака се Малори.

— Е, и? Просто ми се обадете. Дайте ми адреса. Аз ще се отбия с документа. Десет минути работа срещу хиляда и двеста долара.

Ричард докосна парите. После колебливо ги взе.

— Значи мога да задържа тези?

— Да, задръжте ги. И вземете останалото тази вечер, а после и по още толкова всяка седмица през следващите четири-пет месеца — ухили се Леонид.

Ричард сгъна парите и ги прибра в джоба си.

— Дайте да си запиша телефонния ви номер, господин Дю Бойс?

* * *

Леонид се обади на жена си и ѝ каза да му изглади кафявия костюм за вечерта.

— Сега вече и прислужница ли ти станах?

— Парите за наема и разходите са в джоба ми — изръмжа Леонид. — Просто те моля за малко съдействие.

После частният детектив се обади в центъра за услуги на мобилния си оператор. Когато гласът отсреща го покани да запише ново съобщение, Леонид каза: „Здравейте. Тук е Арнолд Дю Бойс, агент на «Ван Дер Зее Ентърпрайзис». Оставете съобщение след сигнала“.

* * *

Когато се прибра вкъщи, на леглото го чакаше изгладеният му костюм. Катрина я нямаше. Беше сам вкъщи, приготви си ваната и си наля чаша леденостудена вода. Искаше му се цигара, но докторите му бяха казали, че дробовете му едва поемат и нюйоркския въздух.

Полегна в старовремската вана, като пускаше и спираше топлата вода с пръстите на краката си. Челюстта го болеше и отново беше почти разорен. Но пък беше по следите на Ричард Малори и това го изпълваше със задоволство.

— Поне съм добър в работата си — похвали се сам. — Ако не друго.

* * *

След ваната Леонид отново се обади на Гърт. Този път телефонът звънеше ли звънеше, но секретарят не се включваше. Странно.

Машината ѝ се включваше автоматично винаги когато тя отсъстваше или говореше по телефона.

Имаше периоди, когато не се чуваше с Гърт месеци наред. Тя му беше дала ясно да разбере, че никога повече нямаше да бъдат в интимни отношения. Но той все още хранеше чувства към нея. И искаше да се увери, че тя е добре.

* * *

Когато Леонид се озова пред кооперацията на Гърт към четири следобед, входната врата долу зееше отворена.

Вратата на апартамента ѝ пък беше облепена с жълти полицейски ленти.

— Познавате ли я? — попита го глас.

Оказа се дребничка жена, показала се на вратата си надолу по коридора. Беше стара и посивяла, носеше сиви дрехи. Очите ѝ бяха воднисти, а на краката си беше обула различни пантофи. На показалеца на дясната ѝ ръка имаше евтин пръстен със смарагд, а отляво устата ѝ бе съвсем леко провиснала.

Леонид забеляза всичко това в напразен опит да избяга от страха, който пропълзяваше в корема му.

— Какво се е случило?

— Казаха, че е дошъл снощи. Минавало полунощ, така разбрах от домакина на сградата. Просто я убил. Нищо не откраднал. Застрелял я с пистолет, не по-шумен от детска играчка, така разправят. Човек вече не може да бъде спокоен и в собственото си легло. На хората им щуква някаква луда идея и на сутринта се оказваш мъртъв без причина.

Устата на Леонид пресъхна. Взираше се в жената толкова напрегнато, че тя спря да бръщолеви и се прибра в апартамента си, като затвори добре вратата. Той се облегна на стената, с пресъхнали очи, но вцепенен.

Леонид никога не беше плакал. Нито когато баща му напусна семейството си заради революцията. Нито когато майка му си легна и не стана. Никога.

* * *

Този следобед в „Детелината на Барни“ имаше друг барман. Жена с избледнели синьо-зелени татуировки по китките. Беше слаба, с кафяви очи, бяла и попреминала четирийсетте.

— Какво ще обичате, господине?

— Ръжено уиски. Давай ми ги едно след друго.

* * *

Беше на шестото питие, когато мобилният му телефон иззвъня. Мелодията беше програмирана от сина му, Туил. Започваше с лъвски рев.

— Ало?

— Господин Дю Бойс? Вие ли сте?

— Кой се обажда?

— Ричард Малори. Да не сте болен, господин Дю Бойс?

— Здравей, Дик. Извинявай, не те познах. Днес получих малко лоши новини. Почина стар приятел.

— О, толкова съжалявам. Какво се е случило?

— Продължително боледуване — отвърна Леонид, допи чашата си и махна за нова.

— Да ви се обадя ли по-късно?

— Уреди ли ми фоайе, Дик?

— Ами, да. Доста голяма сграда на улица „Сътън“. Домоуправителят ми е приятел и му обещах петстотин долара.

— Ето така се прави бизнес, Дик. Споделяй богатството. Винаги го правя. Къде си?

— В един бразилски ресторант на улица „Запад“ 26. „При Умберто“. На втория етаж, между Шеста и „Бродуей“. Не знам точния адрес.

— Няма проблем. Ще го взема от „Справки“. Да се видим там към девет. Май съвместната ни работа ще потръгне.

— Ами, аха, добре. Съжалявам за загубата ви, господин Дю Бойс. Моля ви, не ме наричайте Дик. Мразя това име.

„При Умберто“ беше скъп ресторант на улица, пълна с магазини за индийски джунджурии, храна и дрехи. Леонид остана в пежото си от 1963, паркирано отсреща.

Минаваше десет и дебелият детектив пиеше бърбън направо от бутилката. Мислеше си за първата си среща с Гърт, за това как тя винаги знаеше точно какво да каже.

— Ти не си толкова лош човек — беше му казала знойната нюйоркчанка. — Просто толкова отдавна създаваш собствени правила, че си започнал да се объркваш.

Същата нощ прекараха заедно. Леонид наистина не предполагаше, че тя ще се разстрои заради Катрина. Катрина му беше съпруга, но между тях не прехвърчаха искри. Спомни си нараненото изражение върху лицето на Гърт, когато накрая беше узнала. След това настъпи и студеното гневно отношение, с което го третираше от този момент нататък.

Бяха си останали приятели, но тя повече не го целуна. Така и не го допусна в сърцето си.

Но работеха добре заедно. Преди да се срещнат, Гърт беше работила дванайсет години в частни охранителни фирми. Харесваха й „сенчестите“ му случаи, както ги наричаше. Тя не вярваше, че законът е справедлив, и нямаше нищо против да заобикаля системата, когато сметне за уместно.

Джо Холър може и да не беше обрал „Амбърсън“, но беше пребивал и унижавал както мъже, така и жени, преследвайки перверзните си сексуални апетити.

Леонид се запита дали Нестор Бендикс би могъл да има нещо общо с убийството на Гърт. Не, никога не беше споменавал името й пред него. Може би Холър беше излязъл на свобода и беше проследил нишката до нея. Не беше изключено.

В джоба му изрева лъв.

— Да?

— Господин Макгил, обаждат се Карма.

— Здравсти. Работя по твоя случай. Той наистина има среща, но още не съм видял жената. Ще разполагаш със снимките до утре

следобед. Между другото, трябваше да се изръсва триста долара, за да разбере къде е срещата му.

— Няма проблем — каза тя. — Ще ви платя, стига да ми донесете доказателства за приятелката му.

— Добре. Трябва да затварям. Ще ти се обадя, когато имам нещо черно на бяло.

Когато Леонид затвори, цяла тумба маймуни започнаха да кряскат. Той отново вдигна.

— Да?

— Познаваше Гърт Лонгман, нали? — попита Карсън Китъридж.

Леонид имаше чувството, че го поливат с леденостудена вода. Ректумът му се сви.

— Да.

— Това пък какво би трябвало да означава?

— Попита ме дали познавам някого и аз ти потвърдих. Да. Бяхме близки за известно време.

— Мъртва е.

Леонид замлъкна за около петнайсет секунди, отмерени по часовник. Това беше достатъчно, за да изглежда шокиран от новината.

— Какво се е случило?

— Застреляли са я.

— Кой?

— Някой с 22-ри калибър.

— Имате ли заподозрян?

— Ти си падаш по такива пистолети, нали, Леон?

За миг Леонид си помисли, че лейтенантът просто така си говори, опитвайки се да му влезе под кожата. Но после си спомни за пистолета, който беше изгубил. Преди седемнайсет години. Нора Парсънс беше дошла при него, изплашена до смърт, че съпругът ѝ, който беше пуснат под гаранция, преди да бъде осъден за служебни злоупотреби, ще я убие. Леонид ѝ даде пистолета си, а след като съпругът ѝ Антон беше осъден, тя му каза, че я било страх да държи пистолет в къщата, затова го изхвърлила в някакво езеро.

Абсурд — нямаше как да го свържат с това.

— Е? — попита Китъридж.

— Не съм притежавал пистолет от двайсет години, мой човек. А и нали не би си помислил, че ще използвам собствения си пистолет,

ако реша да убия някого.

Но все пак му мина през ума, че не е изключено ченгето да е звъннало на Нора Парсънс. Евентуално.

— Искам да дойдеш доброволно на разпит, Леон.

— Точно сега съм зает. Обади ми се по-късно — прекъсна разговора той.

Не искаше да се държи толкова грубо с представител на полицейския елит на Ню Йорк, но Ричард тъкмо излизаше от бразилския ресторант. Придружаваше го високомерната секретарка от компанията за недвижими имоти. Сега беше облечена в червена нощничка, носеше черни обувки с висок ток, а през голите си рамене беше преметнала ефирен розов шал. Провисналата ѝ кафява коса беше вдигната нагоре.

Ричард огледа улицата, вероятно търсейки господин Дю Бойс, после спря такси.

Леонид запали двигателя. Видя как едно такси спря и ги взе. Шофьорът беше с индийски тюрбан.

Тръгнаха по 32 улица, завиха на изток към парка, а после нагоре, към улиците, започващи със седемдесет.

Слязоха пред сграда с големи стъклени врати и двама униформени портиери.

Малори и мацката спряха на улицата, сякаш позираха за снимка, и впиха устни в страстна, продължителна целувка. Леонид бе започнал да ги снима, откакто затвори на ченгето. Имаше фотографии на таксито, на шофьора, на фасадата на сградата и на самата двойка — как говорят, държат се за ръце, преплитат езици и се опипват.

Двамата напомниха на Леонид за Гърт, за това колко много я желаше. А сега тя беше мъртва. Той остави фотоапарата и наведе глава за миг. Когато отново я вдигна, Ричард Малори и секретарката бяха изчезнали.

* * *

— Будна ли си? — прошепна Леонид на Катрина в леглото.

За него беше рано, едва един и половина. Но тя спеше от часове, той познаваше навиците ѝ.

Някога тя не се прибираше преди три-четири сутринта. Понякога си идваше с изгрева на слънцето — вонеше на водка, цигари и мъже.

Може би ако я беше изоставил и беше отишъл при Гърт... може би Гърт все още щеше да е жива.

— Какво? — каза Катрина.

— Може ли да поговорим?

— В два през нощта...

— Тази вечер умря човек, с когото работих през последните десет години — каза Леонид.

— Загазил ли си?

— Тъжен съм.

В продължение на няколко секунди Леонид се вслуша в равномерното ѝ дишане.

— Ще ме подържиш ли за ръката? — помоли той съпругата си.

— Болят ме дланите — отвърна тя.

Дълго време след това той остана да лежи по гръб, впил поглед в тъмнината. Всичко, за което се сещаше, му носеше проклятие. Не беше извършил нищичко, с което да се гордее.

— Още ли си буден? — попита Катрина след около час.

— Аха.

— Имаш ли застраховка живот? Притеснявам се за децата.

— Имам нещо по-добро от това. Имам животозастрахователна философия.

— Това пък какво е? — не разбра Катрина.

— Докато струвам повече жив, отколкото мъртъв, няма да се притеснявам за дреболии.

Катрина въздъхна, а Леонид стана от леглото. Тъкмо се настаняваше пред телевизора, когато Туил се появи на входната врата.

— Три сутринта е, Туил — отбеляза Леонид.

— Съжалявам, татко. Излизах с Бенгам и сестрите Торчели. Бяхме с колата на техните, трябваше да ги чакам, докато им скимне да си тръгнат. Казах им, че съм в изпитателен срок, ама на тях не им пука...

— Не е нужно да ме лъжеш, момче. Хайде, седни при мен.

Седнаха един срещу друг край ниската масичка за кафе. Туил запали ментолова цигара, а Леонид се наслади на дима.

Синът му беше слаб и възнисьък, но се движеше с подчертано самочувствие. По-големите не го закачаха, а момичетата все му се обаждаха. Баща му, който и да беше той, имаше негърска жилка в кръвта си. Леонид беше благодарен за това. Него чувстваше най-близък от децата си.

— Нещо не е наред ли, татко?

— Защо питаш?

— Защото не ми четеш конско. Случило ли се е нещо?

— Един стар приятел умря днес.

— Кой е той?

— Не е мъж. Жена е. Казваше се Гърт Лонгман.

— Кога е погребението?

— Ами... не знам — отвърна Леонид, осъзнал, че изобщо не се беше запитал кой ще уреди погребението на бившата му любима. Родителите ѝ бяха мъртви. Двамата ѝ братя бяха в затвора.

— Ще дойда с теб, татко. Само ми кажи кога е, и ще избягам от училище.

С тези думи Туил стана и се запъти към стаята си. На вратата спря и се обърна.

— Хей, татко.

— Какво?

— Какво се случи с оня, дето те е ударил в челюстта?

— Трябваше да го изнесат на ръце.

Туил победоносно вдигна палци към баща си, а сетне потъна в тъмнината на стаята си.

* * *

Леонид отиде на работа в пет сутринта. В Манхатън още беше тъмно, както и в Ню Джърси отвъд реката. Пъхна две хиляди и петстотин долара в портфейла на Катрина, остави филмчето за проявяване и си купи сандвич с яйце, лук и сирене. Не светна лампите. С напредването на утрото зората бавно превзе помещението. Небето се проясни, а не след дълго придоби синия си цвят.

Карсън Китъридж цъфна на вратата малко преди седем.

Леонид го покани в офиса си, където двамата заеха обичайните си места.

— Скарахте ли се с Гърти, Лео? — попита го ченгето.

— Не. Няма такова нещо. Имам предвид, че може би бях малко по-напорист и се наложи тя да ми посочи вратата, но веднага съжалих. Искях да я изведа на вечеря. Не си достатъчно тъп, за да повярваш, че съм убил Гърт, нали?

— Ако получа информация, че си замесен в убийство, било то и на Ейбрахам Линкълн, ще отделя време да я проверя, Леон. Защото смятам, че си способен да го направиш.

— Слушай, мой човек. Никога не съм убивал. Никога не съм дърпал спусъка, нито съм поръчвал убийство. Не съм убил Гърт.

— Звънял си ѝ — каза Китъридж. — Набрал си номера ѝ от офиса си точно докато са я убивали. Следователно не си ти, но човек би се запитал какво си искал да говориш с нея в такъв късен час и точно онази нощ? За какво ѝ се извиняваше?

— Казах ти — бях малко напорист.

— А пък мислех, че си женен.

— Слушай. Гърт ми беше приятелка. Харесвах я много. Не знам кой ѝ причини това, но ако го открия, можеш да бъдеш сигурен, че ще те известя.

Китъридж изимитира безшумно пляскане с ръце.

— Разкарай се от офиса ми — каза Леонид.

— Имам още няколко въпроса.

— Задай ги откън в коридора. — Леонид се изправи. — Аз свърших с теб.

Полицаят изчака за момент. Вероятно смяташе, че Леонид ще седне обратно на стола си. Но с отброяването на секундите от стрелките на стенния часовник започна да му става ясно, че чувствата на Леонид наистина бяха силно наранени.

— Сериозен ли си? — попита той.

— Като сърдечен удар. А сега си разкарай задника от тук и ако очакваш отново да говоря с теб, се погрижи да дойдеш със заповед.

Китъридж се надигна.

— Не знам каква игра играеш, Леон, но не можеш да пренебрегваш закона.

— Затова пък нищо не ми пречи да пренебрегна един задник, който няма заповед.

Лейтенантът изчака още миг и стана.

Леонид го изпрати до прага и затръшна вратата зад гърба му. Изби с ритник нова дупка в преградната стена и се върна в кабинета си, където стомахът започна да го боли от всичкото уиски и набраната злъч.

* * *

— Да, госпожице Браун — казваше Леонид на клиентката си в телефонен разговор същия следобед. — Разполагам със снимките. Само че не беше по-възрастна жена, както подозираше.

— Но все пак беше жена?

— По-скоро момиче.

— Има ли съмнение относно характера на... на взаимоотношенията им?

— Не. Няма никакво съмнение, че са в интимна връзка. Какво искаш да направя с тези снимки и как ще си уредим сметките?

— Можете ли да ми ги донесете? В моя апартамент? Ще ви платя, пък и има още нещо, за което искам да се погрижите.

— Разбира се, ще дойда, щом така искаш. Дай ми адреса.

* * *

Кармен Браун живееше на шестия етаж. Той натисна звънеца с номера, който тя му беше дала, шейсет и втори, и я завари да го чака на вратата.

Скромното младо момиче беше облечено в тъмнокафява кожена пола, която не би подхождала на престорената ѝ въздържаност, ако седнеше с нея, без да кръстосва крака. Горните три копчета на блузата ѝ бяха разкопчани. Не беше от най-надарените, но определено имаше какво да покаже.

Деликатните ѝ черти бяха сериозни, но Леонид не би я определил като жена с разбито сърце.

— Заповядайте, господин Макгил.

Апартаментът беше малък като на Гърт.

В средата имаше маса, а на плота ѝ лежеше кафяв плик.

Леонид държеше подобен плик в дясната си ръка.

— Седнете — покани го Кармен и посочи синия диван.

Пред канапето имаше малка масичка, върху която беше поставена гарафа, наполовина пълна с кехлибарена течност, и две четвъртити чаши.

Леонид отвори плика си и посегна към фотографиите.

Тя вдигна ръка и го спря.

— Не искате ли първо едно питие? — попита го младата сирена.

— Да, искам.

Тя наля и двамата пиха на екс.

Тя отново наля.

— Обичах го повече от всичко, разбирате ли — призна му Кармен, след като обърнаха по три питиета, а четвъртото беше налято в стъклената ѝ чаша.

— Наистина ли? — каза Леонид, като движеше поглед от деколтето към кръстосаните ѝ крака и обратно. — Мен ако питаш, е пълен загубеняк.

— Живота си давам за него — заяви тя и впи поглед в очите на Леонид.

Той извади снимките, общо дванайсетина.

— За тоя нещастник? Та той дори не те уважава, нито пък нея. — Леонид чувстваше как уискито пропълзява зад клепачите и под езика му. — Виж го само как си е напъхал ръката под роклята ѝ.

— Я по-добре виж това — отвърна тя.

Леонид вдигна глава и погледът му се спря на окосмението върху щедрия ѝ венерин хълм. Кармен си беше вдигнала полата и му показваше недвусмислено, че не носи бельо отдолу.

— Ето го моето отмъщение. Искаш ли ме?

— Да, маце — отвърна Леонид, дал си сметка, че явно това е било другото нещо, за което Кармен искаше той да се погрижи.

Откакто видя Гърт предната нощ, ходеше на ръба на възбудата — нещастна жертва на сексуалния глад. Уискито пусна този глад на свобода.

Кармен падна на колене върху синия диван, а Леонид си свали панталоните. Не си спомняше кога за последно беше изпитвал такова настървение за секс. Чувстваше се като тийнейджър. Но колкото и да се мъчеше, все не успяваше да проникне в нея.

— Чакай малко, татенце — възпря го тя накрая и като посегна назад, навлажни възбуждения му пенис със собствената си слюнка.

Още след първия си мощен тласък той разбра, че ще свърши. Не можеше да го предотврати.

— Направи го, татенце! Направи го! — изпищя тя.

Леонид си помисли за Гърт и в този миг осъзна, че винаги я беше обичал. Помисли си и за Катрина, за която никога не беше достатъчно добър. Помисли си за това бедно дете, което толкова обичаше мъжа до себе си, че беше готова да му отмъсти, като отдаде любовта си на случаен детектив на средна възраст с наднормено тегло.

Всичко това мина през ума му, но нищо не можеше да застане на пътя на пулсиращия ритъм. Продължи да тласка изотзад слабицката Кармен Браун. Тя крещеше. Той крещеше.

И после всичко свърши — просто така. Леонид изобщо не разбра кога се изпразни. Всичко се сля в настървена, конвулсивна атака.

Кармен беше паднала на пода. Плачеше.

Той посегна да ѝ помогне да се изправи, но тя се дръпна.

— Искam да остана сама. Остави ме на мира.

Лежеше с пола, събрана около кръста, бедрата ѝ лъщяха от лепкавата му слюз.

Леонид си вдигна панталоните. Почувства се гузен, задето прави секс с това момиче. Та тя беше едва няколко години по-голяма от момичето на жена му — дъщерята на китайския бижутер.

— Дължиш ми триста долара — каза ѝ.

Може би някога щеше да разказва, че най-готината пичка, която беше чукал, му е платила триста долара за привилегията.

— В плика на масата. Пъхнах вътре хиляда. Заедно с пръстена и гривната, които той ми подари. Искam да му ги върнеш. Вземи ги и тръгвай. Върви си.

Леонид отвори плика. Там откри парите, пръстен с голям рубин и златна гривна с инкрустирани диаманти.

— Какво да му кажа?

— Нищо.

Леонид понечи да възрази, но се отказа.

Отиде до вратата и реши да слезе по стълбите, вместо да чака асансьора.

На долната площадка си помисли за Кармен Браун, за това как си изпроси да правят секс и как сетне се беше разплакала толкова горчиво. Когато слезе на третия етаж, се сети за Гърт. Искаше да протегне ръка и да я докосне, но нея вече я нямаше.

На първия етаж подмина младеж с татуировки, който чакаше до вратата на асансьора.

Когато Леонид го погледна, той извърна глава.

Младежът носеше кожени ръкавици.

Леонид излезе от сградата и пое на запад.

Направи четири крачки, пет.

Стигна до края на пресечката и внезапно почувствал порив да си свали якето заради жегата, се запита защо някой би носил кожени ръкавици в такъв горещ ден. Сети се и за татуировките и в главата му изникна образът на мотоциклет.

Видя го паркиран точно пред входа на кооперацията на Кармен Браун.

* * *

Натискаше всички възможни звънци на домофона, докато накрая някой го пусна. Беше готов да хукне нагоре по стълбите, но асансьорът беше на площадката и вратата му беше отворена.

Докато пътуваше нагоре, Леонид се опита да подреди нещата в главата си.

Асансьорът се отвори и той се спусна към апартамента на Кармен.

Младият мъж с татуираните ръце тъкмо излизаше. Отскочи назад и посегна към джоба си, но Леонид му се нахвърли и го удари. Онзи пое жестокия удар, но не изпусна пистолета. Леонид го сграбчи за ръката и двамата се прегърнаха, завихрени в сложен танц около физическата им сила и онзи пистолет. Момчето успя да издърпа оръжието от ръката на Леонид, който отпусна масивното си тяло, и двамата се строполиха на пода. Пистолетът изгърмя.

Леонид усети остра болка точно там, където се намираше черният му дроб. Дръпна се от мотоциклетиста и притисна с ръце корема си. Долната половина на ризата му беше подгизнала от кръв.

— Мамка му! — извика.

Мислите му го върнаха към ноември 1963 г. Беше на петнайсет, съкрушен от убийството на Кенеди. После Руби застреля Осуалд^[1]. Улучи го в черния дроб, причинявайки му адски болки.

В този миг Леонид осъзна, че болката му е преминала. Обърна се към противника си и видя, че момчето лежи на пода и се бори за глътка въздух. А после спря да диша.

Лео си даде сметка, че кръвта по него е на хлапето, и се изправи.

Кармен лежеше на пода в ъгъла на стаята чисто гола. Очите ѝ бяха облепени и много, много кървясали. Гърлото ѝ беше мораво от душенето.

Но не беше мъртва.

Когато Леонид се наведе над нея, помътнелите ѝ очи го разпознаха. От гърлото ѝ се надигна гъргорещ звук, опита се да го удари. Изруга нечленоразделно и дори успя да седне. Но усилието ѝ костваше твърде много. Кармен умря в седнало положение, с глава, клюмна между коленете.

Под ноктите ѝ нямаше кръв.

Защо е гола?, запита се Леонид.

Отиде в банята да провери ваната — беше суха.

Понечи да позвъни в болницата, но...

Хлапето беше стреляло с 22-ри калибър. Леонид беше сигурен, че е същият пистолет, който преди седемнайсет години Нора Парсънс му каза, че е изгубила.

Шофьорската книжка в портфейла на момичето показваше, че името ѝ е Лана Парсънс.

Едва тогава Леонид почувства паренето на бижутата и парите в джоба.

Убиецът носеше раница. Вътре имаше два запечатани плика. Единият бе адресиран до адвокат на име Мейзър, другият — до Нора Парсънс в Монклер, Ню Джърси.

В писмото до майка ѝ беше мушната и една от снимките, които Леонид беше направил на Ричард Малори и приятелката му.

Скъпа мамо,

Докато беше на Бахамите с Ричард миналата година, аз отидох в къщата ти, за да потърся някакви вещи, принадлежали на татко. Знаеш колко много го обичах. Просто си мислех, че при теб може да има нещо, което да си взема за спомен от него.

В гаража открих ръждясала стара метална кутия. В чекмеджето с инструменти намерих и ключа. Предполагам не би трябвало да ме учудва, че си наела детектив, за да докаже, че татко краде от компанията, за която работи. Сигурно го е споделил с теб, а ти си намерила начин да задържиш парите му и да си гледаш гаджетата, докато той умира в затвора.

Доста дълго мислих, преди да реша какво да предприема. Най-накрая избрах да разбия сърцето ти с помощта на човека, когото ти използва, за да унищожиш баща ми. Това е снимка на скъпоценния ти Ричард и истинската му приятелка. Момчето, което твърдиш, че обичаш. Момчето, което издържаше в колежа. Какво ще кажеш за това, а?

Взех и доклада, написан от Леонид Макгил за татко. Изпращам го на адвокатата си. Може би той ще успее да докаже някакъв заговор. Сигурна съм, че сте натопили татко и ако адвокатът ми успее да го докаже, може би ще изпрати и двама ви в затвора. Може би дори господин Макгил ще свидетелства срещу теб.

Ще се видим в съда.

Твоя любяща дъщеря,
Лана

На адвокатата изпращаше пожълтял опърпан доклад, който Леонид беше написал преди много години. В него се описваше как съпругът на Нора поддържа тайна сметка с пари, присвоени от попечителските фондове, които управляваше. Леонид си спомняше срещата с госпожа Парсънс. Беше му заявила, че не може да се довери на човек, способен

да краде. Лео не оспори това твърдение. Той просто чакаше да си вземе чека.

Лана беше сложила копие от писмото до майка си в плика на адвокатата. Молеше го да ѝ помогне да получи справедливост за баща си.

Леонид внимателно си изми ръцете и заличи всички следи, че е пребивавал в апартамента на момичето. Изтърка всяка повърхност, като не пропусна чашата, от която беше пил. Събра доказателствата, които беше донесъл, както и неизпратените писма, после закопча якето си над окървавената риза и с бърза крачка напусна местопрестъплението.

* * *

Туил носеше тъмносин костюм с бледожълта риза и тъмночервена вратовръзка със синя шарка в средата. Леонид се зачуди откъде синът му е взел такъв хубав костюм, но не попита.

В малкия параклис, където Гърт Лонгман лежеше в открит чамов ковчег, бяха само те двамата. Изглеждаше по-дребна, отколкото приживе. Вкочаненото ѝ лице сякаш беше издялано от восък.

Братята Уаянт му бяха заели пет хиляди и петстотин долара за погребението. Дадоха му и преференциална лихва от два пункта на седмица.

Леонид се поклащаше до ковчегата, Туил стоеше малко по-назад, на крачка зад гърба му.

Двете редици празни сгъваеми столове зад тях приличаха на неми наблюдатели. Управителят беше нагласил помещението за църковна служба, но Леонид не знаеше дали Гърт беше религиозна. Не познаваше и никой от приятелите ѝ.

След отредените им четирийсет и пет минути Туил и Леонид напуснаха гробището на Малката Италия. Излязоха под ярките слънчеви лъчи, облели улица „Мот“.

— Хей, Леон — извика глас зад гърба му.

Туил се обърна, но не и Леонид.

Към тях се приближи Карсън Китъридж, облечен в тъмnozлатист костюм.

— Лейтенант. Познаваш сина ми Туил.

— Днес не е ли учебен ден, синко? — попита ченгето.

— Отпуск за погребение, полицай — спокойно отвърна Туил. — Дори и от затвора пускат за подобни случаи.

— Какво искаш, Карсън? — попита Леонид.

Той вдигна поглед над главата на полицаия. Небето беше прелестна синева, както обичаше да казва Гърт в далечните дни, когато още бяха любовници.

— Мислех, че ще искаш да разбереш за Мик Брайт.

— За кого?

— Преди пет дни получихме анонимно обаждане за някакви безредици в жилищна сграда в Горен Ийст Сайд.

— И?

— Когато полицаите пристигнали, открили мъртво момиче на име Лана Парсънс и този Мик Брайт — също мъртъв.

— Кой ги е убил? — попита Леонид, като се стараеше да диша равномерно.

— Прилича на изнасилване и грабеж. Хлапето било наркоман. Познавало се с момичето от училището по приложни изкуства.

— И казваш, той също е мъртъв?

— Така казах, нали? Най-надеждната версия на следователите е, че момчето е било надрусано и е паднало върху собствения си пистолет. Пистолетът гръмнал и го пронизал в сърцето.

Докато произнасяше тези думи, Карсън се беше вторачил в очите на Макгил.

Туил хвърли поглед на баща си, а после пак се извърна настрана.

— И по-странни неща са се случвали — отбеляза Леонид.

Леонид вече знаеше, че в металната кутия на майка си Лана бе открила и пистолета. Беше му ясно защо тя е убила Гърт и защо е накарала Брайт да убие самата нея. Искала е да нарани детектива, а после да го изпрати в затвора, където по негова вина бе попаднал баща ѝ.

Момичето се беше справило с нахисването така, че и самият Леон би ѝ завидял. Адвокатът щеше да представи писмата в полицията. Щом подозрението паднеше върху Макгил, веднага щяха да направят проба и да установят, че спермата му съвпада с тази,

открита в нея. Според очакванията ѝ той би трябвало да задържи и скъпите бижута.

Кражба, изнасилване и убийство — макар че на практика Макгил беше не по-виновен от Джо Холър.

Живота си давам за него, бяха думите ѝ. Имайки предвид баща си.

— Следя случая от няколко дни — продължи Китърдж. — Името на момичето залепна в съзнанието ми и най-накрая се сетих: Лана Парсънс е дъщеря на Нора Парсънс. Чувал ли си това име?

— Аха, занесох ѝ сведения за съпруга ѝ. Обмисляше да се разведат.

— Точно така — каза Китърдж. — Но излезе, че той не си е губил времето. Отклоняваше пари от собствената им компания. Изпратиха го в затвора благодарение на мръсотията, която ти изкопа за него.

— Аха.

— Умря в затвора, нали?

— Откъде да знам.

* * *

Леонид изгори писмата, с които Лана бе възнамерявала да го натопи.

Работата, която бе свършил за майка ѝ, я бе подтикнала към убийство и самоубийство. Известно време обмисляше дали да не изпрати снимката на Ричард и приятелката му на майката на Лана. Можеше да изпълни поне част от намеренията на дъщерята. Но после се отказа. Защо да наранява Нора, когато вината отчасти е и негова?

Но запази снимката в най-горното чекмедже на бюрото си. Фотографията на Ричард, мушнал ръка под червената рокля на секретарката наред „Парк авеню“, след пикантна бразилска вечеря. До нея сложи и изрезка от „Ню Йорк Поуст“ — миниатюрна статия за затворник на Райкърс Айланд на име Джо Холър. Бил арестуван за грабеж. Докато чакал да започне процесът, се обесил в килията си.

[1] Два дни след убийството на Джон Кенеди Джек Руби прострелва смъртоносно предполагаемия убиец на президента — Лий Харви Освалд. — Бел.ред. ↑

ЛОРА ЛИПМАН

СКЪПО СПИСАНИЕ „ПЕНТХАУС“

ПЪРВА ЧЕРНОВА

Няма да повярвате, но това наистина ми се случи миналата есен, и то само защото бях закъснял с пет минути. Навремето го изживях доста тежко. „Някакви си пет минути“, повтарях на жената зад гишето, която дори не си направи труда да вдигне очи от монитора и да ме погледне. А това никак не беше добре, защото на чара ми не му е нужно много, ама все за нещо трябва да се заловя. Какво толкова удрят по клавиатурата тия чиновници на билетните гишета? Защо така се мръщят пред екраните? Носех разпечатка на електронния си билет и упорито я тиках през гишето, а тя упорито я буташе обратно към мен с върха на химикалката си, също както правех в колежа с мръсното бельо на съквартиранта ми Брус. Увивах го около стик за хокей и го пращах в ъгъла на стаята, за да отворя място за минаване. Брус беше ужасен мърляч.

— Съжалявам — каза тя, като продължаваше да блъска по оня клавиш. — Нищо не мога да направя за вас тази вечер.

— Но аз имам резервация. Андрю Сикърт. Няма ли я в системата?

— Сигурно я има. — „С“-то изсъска влажно и свистящо като в устата на ученичка в прогимназията с нови скоби на зъбите.

— Купих билета преди три седмици.

Всъщност бяха две, но в отчаянието си да се кача на самолета търсех и най-малкото предимство в своя полза.

— На разпечатката ви пише, че ако не сте на изхода трийсет минути преди излитането, билетът не ви гарантира място — каза го толкова отегчено — като човек, който обожава да наблюдава чуждото страдание. — Целият полет беше резервиран и имахме дванайсет души в списъка на чакащите. Понеже не се чекирахте до 9:25, дадохме мястото ви на друг.

— Но сега е едва 9:40, а аз пътувам без багаж. Ако на опашката за митническа проверка няма много хора, ще успея. Дори и да съм за последния изход — пак ще успея. Наистина трябва да се кача на този полет. Отивам на... отивам на... — Вече усещах как въображението ми а-ха да се раздуе — подскачаше из главата ми в търсене на причина, която тази жена би сметнала за достатъчно уважителна. — Отивам на сватба.

— Вие ли се жените?

— Не! — Тя се намръщи на инстинктивно острата ми реакция. — Искам да кажа, не, разбира се, че не. Ако беше моята сватба, да съм заминал още преди седмица. Всъщност се жени, ъ-ъ, брат ми. Но аз съм му кум.

Заекването ме провали.

— Сватбата в Провидънс ли е?

— В Бостън, но ми е по-удобно да летя през Провидънс, отколкото през Логан.

— И е утре — в петък?

Мамка му, никой не се жени в петък вечер. Това дори и аз го знаех.

— Не, но ще има репетиция, нали разбирате, както му е редът.

Пак щракане по клавиатурата.

— Мога да ви кача на самолета в 7 сутринта, ако обещаете да се чекирате деветдесет минути преди полета. Ще бъдете в Провидънс до 8:30. Мисля, че ще имате достатъчно време. За репетицията и каквото там е редно. Между другото, билетът ще ви струва с 35 долара повече.

— Добре — кимнах и извадих кредитната си карта „Виза“, която беше опасно близо до лимита, но не ми се искаше да си харча парите в брой — щяха да ми трябват повече за петъчната нощ. — Да, сигурно ще имам достатъчно време.

А сега не ми оставаше друго, освен да се шляя из най-скучното международно летище — „Балтимор-Вашингтон“ — в най-скучния квартал — Линтикум — по цялото Източно крайбрежие. За прибиране вкъщи и дума не можеше да става по това време. Влакът вече не вървеше, а не можех да си позволя трийсет долара за такси обратно до Северен Балтимор. Пък и трябваше да съм на линия в 5:30, за да си гарантирам мястото, а това означаваше да стана в четири. Ако останех тук, поне нямаше да си пропусна полета.

Поразходих се из пустия билетен център, но навсякъде се канеха да затварят. Изпих една бира, но в 11 вечерта спираха да сервират, а нямах достъп до магазините и ресторантите от другата страна на металните детектори, защото нямах бордна карта. Постоях край стълбището, взрян в хората, които прииждаха откъм терминалите с изтощени лица, но щастливи от приключилото пътуване. Сякаш имаше две летища — „Заминаващи“, този призрачен град, в който бях заклещен, и „Пристигащи“, през чиито изходи излизаха тълпи от хора и се отправяха към ескалаторите, бореха се за багажа си, хвърляха се сред навалищата на долното ниво, насочвайки се към домовете си, навън. Самият аз би трябвало да правя същото на около четиристотин мили от тук. Самолетът ми вече би трябвало да е кацнал, а момчетата да се оглеждат в очакване, готови да тръгваме. Пробвах да им се обадя, но батерията на мобилния ми беше изтощена. Ето такава нощ си прекарвах.

Изпънах се на една тапицирана пейка срещу гишето за билети с надеждата да си открадна малко сън, но някакъв старец чистеше с прахосмукачка току до главата ми, което ми се стори някак враждебно. Въпреки това затворих очи и се опитах да не мисля за това какво пропускам в Бостън. Момчетата сигурно вече бяха в някой бар и обръщаха бири. Поне щях да успея за основната програма следващата вечер. Историята със сватбата не беше съвсем лъжа. Отивах на ергенското парти на един приятел, макар да не бях канен на самата сватба заради старите истории между мен и булката. Версията ѝ пред Брус беше, че съм идиот, но истината беше, че докато тя и той бяха в криза през първата година в колежа, двамата с нея изкарахме една кратка авантюра и сега умираше от ужас да не му кажа. Пък и мисля си никак не ѝ беше зле, старият Анди ѝ даде много повече, отколкото Брус някога би могъл. Не че плюя приятеля си, ама все пак съм живял с него четири години. Знам го що за стока е.

Както бях затворил очи, се замислих как преди две години тя дойде в стаята ми, знаейки, че Брус е на работа, заключи вратата след себе си, без да се обяснява, просто падна на колене и...

— Проблеми, а?

Сепнах се и се понадигнах с чувството, че са ме хванали да върша нещо нередно, но за късмет бях в що-годе приличен вид. Видях надвесена над мен жена, по-възрастна, някъде между трийсет и

четирийсет, стегната в изряден костюм, със зализана назад прическа. Влачеше малък куфар на колелца. От толкова ниско нямаше как да не забележа, че има хубави крака — поне от глезена до коляното. Но като цяло изглеждаше някак прекалено целомъдрена, като стара мома.

— Аха. Нямаше свободни места за полета ми. Следващият възможен е чак утре сутринта, а живея доста далеч от летището.

— Не бива да се спи на пейка. Дори едничка нощ може да ти докара изкривяване на гръбнака за цял живот. Имаш ли нужда от пари? За по-малко от петдесет долара сигурно ще можеш да си наемеш стая в някой мотел край летището. „Слийп Ин“ е евтин.

Измъкна от чантата си портфейл и макар по принцип да не забелязвам такива подробности, този изглеждаше скъпичък, а пачката вътре беше дебела. Обикновено парите не са ми грижа — все пак съм на двайсет и три, животът е пред мен, скоро и аз ще правя пачки. Но като видях всичките тези банкноти, нямаше как да не се замисля за пропастта между нас. Защо да не приема петдесетачка? Бълха я ухапала.

Но нещо ме спираше.

— Не мога да ги взема. Защото няма да ви ги върна. Не че не бих могъл — напротив, работя. Но се познавам. Я ще ви загубя адреса, я нещо друго... и няма да ви ги върна.

Тя се усмихна и лицето ѝ се промени. Да, определено беше между трийсет и четирийсет, може би по-близо до трийсетте. Очите ѝ бяха сиви, устата ѝ — голяма и извита, с по-плътна горна устна, поради което зъбите ѝ лекичко стърчаха. Аз си падах по такива изпъкнали ухапки. А костюмът, осъзнах го, се явяваше един вид маскировка — в добрия смисъл. Повечето жени се обличат така, че да скрият недостатъците си, но малцина са тези, които използват дрехите, за да прикрият достойнствата си. Тя се опитваше да тушира най-добрите си качества, но аз забелязах издутините под костюма ѝ — както горе, така и отзад, където дупето ѝ опъваше дръзко добре скроените сако и права пола. Не можеш да скриеш добрия задник.

— Не се прави на толкова доблестен — каза тя. — Не ти предлагам заем. Върша добро дело. Обичам да правя добри дела.

— Не ми изглежда редно.

Не знам какво толкова се дърпах, сигурно защото, общо взето, ми се видя сладурана. Може би съм си мислел, че ще се срещнем пак,

и не съм искал да ме запомни като смотаняка, дето ѝ отмъкна петдесетачка.

— Ами... — Пак същата усмивка, този път по-широка. — Май наистина имам проблем.

— Май да. Най-добре тръгвай към такситата, ако искаш да се прибереш тая вечер. Доста народ чака.

Погледнахме през прозореца към долния етаж, където цареше същински хаос. Тук, горе, обаче, беше тихо и спокойно, онзи с прахосмукачката най-после се беше разкарал, а всички гишета бяха затворени.

— Аз съм късметлийка. Имам си собствена кола.

— Бих казал, че истинският късметлия е мъжът, който те чака вкъщи.

— Ами вкъщи... — Тя се смути, което ѝ придаде още по-секси вид. — Няма мъж... искам да кажа, не съм обвързана.

— Да не повярва човек!

Изстрелях абсолютно клише, но бях откровен. Как може оная кифла на гишето за билети да има халка на пръста, а тая жена да е необвързана?

— Същото е като онова за яйцето или кокошката.

— Моля?

— Дали съм неомъжена, защото съм работохоличка, или съм работохоличка, защото съм неомъжена?

— Това е лесно — вярно е първото. Няма спор.

Лицето ѝ светна и съм готов да се закълна, че видях как очите ѝ се замъгляват, сякаш щеше да се разплаче.

— Това е най-милото нещо, което някой ми е казвал.

— Значи трябва да си подбиращ компанията по-добре.

— Виж... — Тя ме хвана за ръката, а дланта ѝ беше хладна и мека — ръка, която редовно е мазана с крем, ръка на жена, която се грижи за всяка част от тялото си.

Бях сигурен, че тялото под консервативния костюм е идеално епилирано, че ноктите на краката ѝ са лакирани и навсякъде ухае прекрасно.

— Имам апартамент с две спални в южната част на града, само на няколко пресечки от големите хотели. Можеш да прекараш нощта в стаята за гости и да хванеш първия рейс за летището от „Хаят“ в пет

часа. Билетчето е петнайсет долара, а ще пристигнеш там, накъдето си се запътил, свеж и отпочинал.

Странно, но изпитах желание да я предпазя. Сякаш в мен живееха двама души — единият искаше да я предпази от мъже като мен, които жадуваха да се намъкнат в апартамента ѝ и да разкъсат този костюм, да видят какво е скрила под него от останалата част от света.

— Не мога да го направя. Това е дори по-голяма услуга, отколкото да ми дадеш петдесет долара за хотел.

— Знам ли. Сигурно има начини да ми се издължиш, ако искаш.

Не се усмихна, нито повдигна вежда, не направи никаква гримаса, с която да загатне какво точно ми предложи току-що. Просто се обърна и задърпа куфара си към плъзгащите се стъклени врати. Никога в живота си не съм бил по-сигурен, че една жена ме желае. Станах, грабнах чантата си и я последвах, а колелцата на багажа ни потропваха в унисон. Тя ме поведе към черно беемве. И двамата не продумвахме, дори не се поглеждахме, но докато тя подаваше двата долара такса на служителя от паркинга, аз вече плъзгах полата ѝ нагоре по бедрата. Той изобщо не я погледна, просто ѝ подаде рестото, отегчен от живота. Удивително е какво пропускат хората, но най-вече че не забелязват нея — тази удивителна жена. Тъй като беше дребничка и скромна, тя минаваше през света без дължимото ѝ признание. Радвах се, че не допуснах грешката да не забележа достойнствата ѝ.

Апартаментът ѝ беше на двайсет минути път, а ако беше на двайсет и пет, сигурно щях да я накарам да отбие край пътя, иначе рискувах да изригна. Бях вдигнал полата ѝ до кръста, но тя не изпускаше контрола над автомобила и държеше погледа си прикован напред, което ме подлудяваше още повече. Щом паркира, изобщо не си направи труда да отвори багажника, а и на мен никак не ми пукаше за чантата ми. Нямаше да ми трябват дрехи до сутринта. Тя изтича нагоре по стълбите и аз я последвах.

Кооперацията беше малко запусната и в по-скапан квартал, отколкото очаквах, но подобни огромни сгради могат да се видят на най-необичайни места из града. Тя ме придърпа към тъмната дневна и заключи вратата зад гърба ми, като спусна и резе, сякаш можеше да променя решението си — макар че такъв риск не съществуваше. Нямах нито време, нито желание да се оглеждам наоколо, но забелязах,

че стаята е оскъдно обзаведена — имаше само диван, бюро с отворен на него лаптоп и някакъв огромен бюфет, пълен с буркани с лъщящи златни капачки, които приличаха на онези големи консерви с чушки в супермаркета, ама не бяха точно същите. Помислих си, че е някакъв проект, върху който работи, че може би са вази, разкривени на лунната светлина.

— Ти да не си художничка? — попитах я, а тя се дръпна и започна да съблича дрехите си, разкривайки тяло, което надмина всичките ми очаквания.

— Занимавам се с бизнес.

— Имам предвид, да не ти е хоби? — кимнах с глава към бюфета, докато се опитвах да си изуя панталоните, без да се препъна.

— Консерватор съм.

— Моля?

Не че толкова ми пукаше за отговора, тъй като ръцете ми вече бяха върху нея. Остави ме да я целувам и докосвам по всички възможни места, после падна на колене, сякаш единственото ѝ желание беше да ми достави удоволствие. Е, нали спомена, че обича да прави добри дела, а аз се бях постарал доста в колата ѝ.

— Консерватор съм — повтори, а дъхът ѝ беше топъл и влажен. — Консервирам плодове, зеленчуци, а и други неща, за да им се наслаждавам цяла зима.

А после замлъкна, защото...

* * *

Морийн спира и се мръщи пред написаното. Дали е овладяла жанра? Това е шестото ѝ писмо и колкото по-лесно забърсва младежи, толкова по-трудно пише. Донякъде проблемът е в това, че мъжете не допринасят почти с нищо за разнообразието, като така я принуждават да става по-изобретателна относно живота и историите им. Дори и когато ѝ разказва по мъничко за себе си, като този Анди, всичко е толкова отегчително, толкова банално. Закъснял на летището, изпуснал полета, без достатъчно пари за хотел, дрън-дрън-дрън. А тя не може да си позволи да използва такъв материал. Трябва да изрови суровата информация и да я моделира според нуждите си.

Засега редакторите на „Пентхаус“ не са отпечатали нито едно от писмата ѝ. Сигурно са твърде претрупани, все едно да прекалиш с любовната игра и да не оставиш достатъчно време за същинската част. Но нали точно в това е разликата между мъжете и жените, непреодолимата пропаст. Едните искат да съблазняваш, другите — да действаш. Тъкмо затова не ѝ се продават текстовете. Твърде много описания, твърде много повествование. И, честно казано, съзнава, че сексуалните ѝ сцени са тъпи. Част от проблема е, че в реалния живот Морийн почти никога не завършва акта, който се опитва да опише в творбите си; твърде нетърпелива е да стигне до любимата си част. Така че, да, тя също има своите проблеми с любовната игра.

Не, в този разказ определено има проблем с изказа. Дали един млад мъж ще си спомни свистящия звук, издаван от скобите за зъби, или може би тя издава твърде много подробности за собствения си пубертет? Дали един двайсет и три годишен младеж ще разпознае скъпия портфейл? Дали ще използва израза „стара мома“? Освен това явно трябва да внимава с изреждането на твърде много факти. Два долара за паркинг — някой по-досетлив, който не е напъхал ръката си под женска фуста, все едно рови за дребни под възглавницата на канапето, би се запитал защо човек, който се връща от командировка, плаща само за един час паркинг. Трябва да промени и описанието на апартамента си, да го направи по-лъскав, също както повиши нисана си в лъскаво черно беемве. Като стана дума, време е да закара колата си за едно хубаво почистване, за всеки случай, и да смени името на Анди в следващите варианти. Не че следователите от отдел „Убийства“ биха чели „Пентхаус“, за да търсят улики, но пък знае ли човек. Междувременно куфарът му изчезна, захвърлен в огромен контейнер зад „Слийп Ин“, близо до летището, а и самия Анди отдавна го няма.

Ами... тя вдига очи към лъскавите буркани, които е време да заключи обратно в бюфета, но са толкова красиви на лунна светлина, почти като онези модерни лампи с ефект на течаща лава. Ами... напомня си тя. По-голямата част от Анди отдавна изчезна.

НЕЛСЪН ДЕМИЛ РАНДЕВУ

По биология в гимназията учехме, че женската от съответния вид често е по-опасна от мъжкия. Може и така да е в животинския свят, мислех си тогава, но при човешките същества мъжът е къде-къде по-опасният екземпляр.

Промених си мнението, когато животът ме срещна с една смъртоносна дама с пушка в ръцете, твърдо решена да убие мен, както и всички други наоколо.

Бях млад пехотинец и отбивах службата си във Виетнам в периода 1971–1972. След няколко месеца в битки неволно се кандидатирах за една гадна работа. Озовах се водач на разузнавателен патрул от десетима мъже.

Бях към края на службата си, вече имах зад гърба си дванайсет патрула и единствената ми мисъл беше как да се прибера у дома жив.

Патрулирахме близо до лаоската граница западно от Кхе Сан — хълмиста област, обрасла в гъсти, полутропически гори, на места осеяни с висока над човешки бой слонска трева и бамбукови храсти. Местното племенно население отдавна беше избягало от тази зона на свободен огън и се беше приютило в сигурността на укрепените лагери на запад.

Имах чувството — което беше чиста илюзия — че аз и деветимата ми подчинени сме единствените човешки същества в това забравено от бога място. В действителност наоколо щъкаха хиляди вражески войници, но ние не ги виждахме, нито пък те нас — такава беше играта.

Нямахме за цел да влизаме в конфликт с врага, а да открием и картографираме неуловимата пътна артерия „Хо Ши Мин“, която всъщност представляваше мрежа от тесни пътища, използвани от врага за инфилтриране на войски и провизии в Южен Виетнам. Освен това трябваше да докладваме за подобни раздвижвания по радиото,

така че американската артилерия, хеликоптерите и бомбардировачите да приложат върху врага съответните възбранителни мерки.

Беше юли — жегата, влагата и насекомите. Змиите и комарите обожаваха такова време. През нощта чувахме крясъците на маймуните и рева на тигрите.

Далечните разузнавателни обиколки обикновено отнемаха около две седмици. След този период хранителните запаси се изчерпваха, а нервите на войниците отиваха на кино. Това беше максимумът време, което човек можеше да издържи в джунглата, в сърцето на контролираната от врага територия, превъзхождан числено от вражески сили, които можеха да издухат патрул от десетима души за по-малко от секунда, стига да го надушат.

Носехме две радиостанции ПРС-25, които ни осигуряваха контакт с далечния щаб, за да докладваме, да извикаме артилерията или бомбите при необходимост и в крайна сметка да организираме евакуацията си чрез хеликоптер след края на мисията ни или в случай на провал, т.е. ако виетнамците започнеха да ни дишат във врата.

Понякога радиостанциите не работят. Или се повреждат. Радиочестотите се губят. Понякога враговете те слушат на тяхното радио. Затова съществуваше план за непредвидени случаи, ако стане ясно, че на радиостанциите не може да се разчита. Върху картата ми на местността бяха отбелязани три предварително уговорени места за евакуация и три предварително уговорени рандевута с хеликоптери. Наричахме ги Рандеву Алфа, Браво и Чарли. Ако хеликоптерът го няма на Алфа в уговорения час, преминаваш към Браво, ако и тази среща се провали, следва Чарли. Ако и там нещата се скапят, се връщаш обратно на Алфа. След това вече се оправяй както можеш. Както казват нашите приятели във Виетнам: *ксин лоу*, на добър час.

Нещата, които причиняваха провал на предварително уговорените срещи, бяха времето и вражеската активност в зоната. Засега времето беше ясно, а и не бяхме чували, нито виждали врага. Но той беше някъде там. Забелязвахме пресни следи в мрежата от пътеки, попадахме на наскоро изоставени лагери, а през нощта надушвахме запалени огньове. Врагът беше навсякъде около нас, но беше невидим, както, надявах се, и ние.

Всичко това се промени в ден десети.

Обхождахме зона, която ме притесняваше; на това място преди време беше расла гъста гора, но сега бяха останали само обгорели от напалма дънери — поздравих от Военновъздушните сили на САЩ. Задачата ни беше да докладваме за резултата от последната въздушна атака и аз се опитвах да огледам и преценя ситуацията — черна пепел, изгорели дървета и дузини гротескно изкривени и овъглени трупове с бели зъби, лъснали наред почернелите лица. Трябваше да обиколим и да преброим телата.

Наред с всичко друго, проблемът тук се състоеше в това, че мястото предлагаше твърде оскъдно прикритие — да не кажа никакво — за мен и хората ми.

— Радиото — прошепнах на моя радист, Алф Мюлер.

Протегнах ръка назад, за да поема слушалките, но не ги напипах, както очаквах.

Обърнах се и видях Алф да лежи с лице, забито в черната пепел, радиото — привързано за гърба му, ръцете му разперени настрани, като в едната още стискаше слушалката.

Отне ми половин секунда да осъзная, че е бил улучен.

Креснах „Снайперист!“, хвърлих се на земята и се претърколих в пепелта заедно с всички останали. Лежахме и се надявахме, че приличаме на неодушевени останки сред опожарената земя.

Снайперист. Най-плашещото нещо на бойното поле, изобилстващо от всякакви ужасии. Не бях чул изстрела, както едва ли щях да чуя и следващия. Нито пък щях да видя снайпериста, дори и да останех жив след поредния изстрел. Снайперистът действа от голямо разстояние — сто-двеста метра — и е екипиран с отлична пушка с оптичен мерник и заглушител. Облечен е в камуфлажни дрехи, а лицето му е почернено като пепелта, в която се търкалях. Той е Мрачния жътвар, който посича живите с косата си.

Никой не помръдваше, защото всяко движение означаваше смърт.

Нямаше начин да определим откъде беше долетял изстрелът, така че нямаше как да се скрием зад нещо, защото всъщност рискувахме да се изправим точно на огневата линия. Не можехме и да побегнем, защото можеше да хукнем право към снайпериста.

Бавно обърнах глава към Алф. Лицето му беше заровено в пепелта и той не проявяваше признаци на живот.

Ако въобще имах в главата си някакви мисли освен неподправения ужас, който изпитвах, все пак се запитах защо снайперистът беше свалил Алф, радиста, а не мен — обикновено до радиста стои офицерът или сержантът, които са основна мишена в битката. Това е като да изкараш защитник от футболен мач. Странно. Не че се оплаквах.

В такава ситуация не съществува най-добра тактика, а най-смисленото, което може да направиш, е да не правиш нищо. Хората ми имаха опит и знаеха, че трябва да овладеят нервите си и да стоят напълно неподвижно. Ако снайперистът стреляше втори път и улучеше още някой — и ако изобщо разберем, че някой е улучен — нямаше да имаме друг избор, освен да се разпръснем, разчитайки, че сам човек не би могъл да очисти толкова много движещи се мишени наведнъж, и да бърза да излезем от обсега му.

На мен ми плащат да вземам решения, затова реших, че снайперистът се намира достатъчно далеч, за да не ни чува. Трябваше да преброя личния състав.

— Доусън — извиках. — Докладвай.

— Ландон е улучен — извика в отговор Фил Доусън, патрулният ми сержант. — Помръдваше, но мисля, че вече е мъртъв.

— Ще се опитам да стигна до него — кресна медикът на отряда ни, Питър Гарсия.

— Не! — заповядах аз. — Никой да не мърда. Всички да докладват.

Мъжете започнаха да докладват по ред на патрулните си номера.

„Смити — тук“, след това „Андолоти — тук“, „Джонсън — тук“, а след няколко мъчителни секунди се чува имената и на Маркович и Боти.

Сержант Доусън, чиято задача беше да брое наличните войници, обобщи сведенията.

— Налични са деветима, лейтенант. Мюлер с теб ли е?

— Мюлер е мъртъв — отвърнах.

— Мамка му — изпсува Доусън.

Значи двамата ни радисти бяха мъртви, което не можеше да е случайно съвпадение. Но бе озадачаващо.

Трябваше да се добера до радиото и да поискам наблюдателни хеликоптери, оборудвани с картечници, да ни осигурят прикритие и

евентуално да очистят кучия му син. Погледнах към Мюлер, който се намираше на около две крачки от мен. Продължаваше да стиска микрофона в дясната си ръка, която бе отхвъркнала най-далеч от мен.

Е, помислих си, можем да останем тук и да ни очистят един по един или да изчакаме да мръкне и да се надяваме, че снайперистът не разполага с уреди за нощно виждане. И накрая, можех да се пробвам да извлека някаква полза от положението. Хрумна ми нещо, базирано на едногодишния ми опит с подобни шибани истории, и то беше, че снайперистът си е тръгнал. Помислих си го, защото цялата тая игра на „умрели“ не струваше много, като се има предвид колко бяхме уязвими на сред голата обгорена земя. Така че ако снайперистът беше все още наоколо, със сигурност щеше да е стрелял още няколко пъти досега. Отново извиках „Докладвай“.

Всички, които бяха живи преди няколко минути, все още бяха налице.

Поех си дълбоко дъх и се претърколих два пъти, а после и трети върху тялото на Алф, където замръзнах неподвижен върху протегнатата му дясна ръка. Измъкнах слушалката от вкочанените му пръсти и я долепих до ухото си в очакване на изстрела, предназначен да ми пръсне мозъка. Натиснах бутона и казах: „Кралска патица шест, тук Черна невестулка“. Освободих бутона и притиснах слушалката плътно към ухото си, но в нея цареше единствено мъртва тишина. Опитах пак — не се чуваше дори жужене или припукване. Радиото беше мъртво, досущ като Алф Мюлер.

Очаквах да бъда пронизан от куршум всеки миг. Почти усещах проникването на нагорещеното олово в тялото ми.

Чаках. Писна ми. Изправих се и извиках на момчетата:

— Разпръснете се, ако ме очистят!

Стоях си там и нищо не се случваше.

Отново поисках да докладват.

Седемте оцелели потвърдиха, че са живи.

Погледнах към Алф Мюлер и този път видях дупката в радиостанцията му. Закрачих покрай налягалите в черната пепел мъже, обърнали глави към мен. Чух реплики: „Лягай долу, лейтенант! Луд ли си?“.

Понякога човек има едно такова шесто чувство и просто усеща, че не му е ред да си отиде точно този ден, че днес ще бъде окей, че

съдбата го е пощадила, за да му отреди нещо по-лошо в бъдеще.

Открих Ландон да лежи по лице като Мюлер и също като при Мюлер радиостанцията му беше пробита в горната част. Акумулаторът е долу, горе са чарковете. Снайперистът явно го е знаел и беше успял с един изстрел да пробие електрониката, плюс гръбначния стълб и на двамата радисти.

Не разбирах само защо снайперистът не беше очистил поне още няколко от нас. Със сигурност разполагаше с време, обseg и видимост, а и очевидно стреляше доста добре.

Всъщност знаех отговора: този тип си играеше с нас. Нямаше друго обяснение на действията му. Малко психологическа война, разигравана със смъртоносна пушка вместо с пропагандни листовки или предавания на радио „Ханой“. Послание към американците. Играта все още не беше свършила.

Снайперистите разсъждават и действат по-различно от нормалните хора. Нашите, някои от които познавах лично, също обичаха да играят игрички. Човек се отегчава да чака мишената в продължение на часове, дни, че дори седмици. През дългите самотни часове на дебнене в главата на снайпериста се случват странни неща и когато мишената най-после се появи в оптичeskия му мерник, той се превръща в актьор, готов да се забавлява. Забавлението е предназначено за него, не за жертвите. Един познат снайперист веднъж ми разказа как отстрелял лулата с хашиш от устата на вражески войник.

Хрумна ми да споделя разсъжденията си с момчетата, но ако те самите не се бяха досетили за това, може би беше по-добре да не знаят, поне още известно време.

Трябваше да взема решение.

— Е, добре — подхванах. — Налага се да оставим момчетата тук. Свалете от телата каквото можете и да потегляме.

Последва неособено ентусиазирано раздвижване, докато накрая сержант Доусън не се изправи.

— Чухте лейтенанта. Размърдайте се!

Всички бавно се надигнаха, очите им се стрелкаха насам-натам като на притиснато в ъгъла животно. Мъжете свалиха от трупoвете всичко, което би могло да влезе в употреба на врага — пушки,

муниции, манерки, отличителни знаци, хранителни припаси, компаси, ботуши, раници и прочие.

— Ами радиостанциите? — попита Доусън.

— Ще ги вземем — отвърнах. — Може би ще успеем да сглобим една работеща от двете.

Бързо се изтеглихме от откритата местност и навлязохме в гъста бамбукова горичка, която предлагаше относително добро прикритие, макар че ни издаваше чрез поклащането на високите, обрасли с листа стъбла, които размърдвахме, докато си проправяхме път напред.

Прекарахме нощта сред бамбука, формирали защитен периметър, и си позволихме да повярваме, че сме се изплъзнали на снайпериста.

Няколко от момчетата се опитаха да стъкнат едно работещо радио от двете повредени, но войниците, които разбираха от тези неща, се намираха на шест километра разстояние от нас и не бяха в състояние да помогнат.

До зазоряване вече се бяхме отказали от радиостанциите и ги бяхме заровили с помощта на окопните си сечива, за да не оставим нищо в ръцете на врага.

Същата вечер нямаше как да докладваме за ситуацията, така че нашият шеф, полковник Хайес, известен като „Кралска патица шест“, вече знаеше, че патрулът му с кодово име „Черна невестулка“ има проблем. Можеше да предполага, че или е нещо с радиостанциите, или сме заловени, или — избити. Такива неща се случват с разузнавателните патрули. В един миг си там, в следващия си напуснал завинаги този свят.

Метнахме раниците си на гръб и поехме към уговорените координати за Рандеву Алфа.

Излязохме от бамбука и се озовахме в чудесния плътен гъсталак на гората. Стигнахме до скалист поток, който трябваше да прекосим, и спряхме. Потоците са буквално стрелбища. Доусън пожела да мине пръв, нагази в дълбоката до коляно вода и се покатери на отсрещния бряг, като веднага се просна в позиция за стрелба, размахвайки пушката си М-16 нагоре-надолу по протежение на потока.

Двамата стрелци, Смити и Джонсън, го последваха и успяха да се доберат до другата страна. След тях във водата се спусна медикът, Гарсия, понесъл голямата си медицинска чанта на гръб, а останалите

му помогнаха да се изкачи на брега. Войникът, който носеше гранатомета, Боти, си пое дълбоко дъх и се понесе толкова бързо, че сякаш ходеше по водата. Друг стрелец, Андолоти, изчака пет секунди, а сетне побягна толкова устремено, че почти настигна Боти. Останахме само двамата с Маркович.

— Твой ред е — казах му.

— Той чака теб, лейтенант — усмихна се Маркович. — Твой ред е.

— Аз ще съм последен — отвърнах. — Късмет.

— Ще се видим от другата страна.

Маркович се стрелна през водата, но на средата на потока се подхлъзна и падна. Зачаках го да се изправи и да продължи, но явно му беше трудно да се задържи на крака. Сетне видях как водата около него потъмнява. Той се подхлъзна пак и остана там, току под водата, макар че все още помръдваше.

— Снайперист!

Двамата с Гарсия, медика, се спуснахме едновременно към Маркович от двата бряга на потока. Момчетата отсреща откриха картечен огън, взривявайки короните на дърветата наоколо.

Гарсия и аз стигнахме едновременно до Маркович, грабнахме го за ръцете и го задърпахме към отсрещния бряг. Хвърлих поглед на ранения и видях, че от устата му тече кървава пяна.

Намирахме се на около четири метра от дърветата край брега, когато китката на Маркович се изплъзна от ръката ми. Обърнах се и видях, че Гарсия лежи по гръб в скалистия поток, а в лявата част на главата му зее огромна дупка, което означаваше изходна рана. Това на свой ред идеше да покаже, че изстрелът е дошъл отдясно.

Мигновено се хвърлих във водата и се втурнах към един камък, който щеше да ми осигури някакво прикритие, стига да успея да се сниша съвсем.

Отправих поглед нагоре по потока, в посока на изстрела, като не очаквах да видя каквото и да било, но там, на един от издадените завои на потока, на около сто метра разстояние, имаше облечен в черно човек, коленичил между скалите. Гледах го и той сякаш също ме гледаше. От настоящата си позиция в околните шубраци хората ми нямаше как да видят онова, което виждах аз.

Бавно извадих бинокъла си от калъфа и фокусирах снайпериста. В ръцете му не се виждаше пушка, което беше добър знак. Беше облечен в традиционна вьетнамска черна копринена пижама. Нагласих фокуса по-старателно и установих, че не е мъж — беше жена с дълга черна коса. Млада жена, може би двайсетинагодишна, с високи скули и големи обещени очи, които гледаха право в мен.

В главата ми се блъскаха противоречиви мисли: това е снайперистът, не, не може да е снайперистът. За всеки случай свалих автомата от рамото си, но преди да заема позиция за стрелба, тя поклати глава и се изправи. Сега вече съзрях снайпера в ръцете ѝ — дълга пушка, вероятно руски „Драгунов“, снабдена с оптичен мерник.

Взирах се в нея през бинокъла и знаех, че и при най-малкото движение на пушката ми нейният „Драгунов“ ще се озове в двете ѝ ръце, а аз ще съм мъртъв. Имаше достатъчен обхват, което Маркович и Гарсия биха потвърдили, ако можеха, и, проклет да съм, стреляше отлично.

Момчетата на брега на потока продължаваха да стрелят напосоки, а през пукота на огъня им чувах, че ме викат.

— Хайде, лейтенант! Махай се оттам! Трябва да се омитаме! Давай, изчезвай!

Погледнах още веднъж жената, която стоеше на изпъкналия завой на потока — стори ми се доста безразлична към нас. Вероятно беше разочарована, че не сме кой знае какво предизвикателство.

Гледах я. Тя вдигна длан с изправени четири пръста, сетне я сви в юмрук и посочи към мен. Кръвта ми се смръзна. Жената се обърна и изчезна в гъсталаците отзад.

Скочих на крака, побягнах през потока, а после и по калния бряг, където ме поеха протегнатите ръце на момчетата.

Едва си поемах дъх.

— Снайперистка е! Видях я! Нагоре по потока. Да тръгваме!

Хукнах по пътеката, която вървеше паралелно на виещия се поток, към мястото, където последно бях видял жената.

Доусън се втурна след мен и ме дръпна за раницата.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Видях я! Жена е! Нагоре по потока. На около сто метра.

Останалите четирима ни настигнаха и аз бързо им разказах какво бях видял. Сигурно съм звучал доста налудничаво, защото те

непрекъснато се споглеждаха. Най-накрая все пак разбраха какво им говорях.

Както споменах, бяха професионалисти, а инстинктът за самосъхранение на професионалиста невинаги те подтиква да бягаш надалеч; понякога те кара да тичаш към онова, което се опитва да те убие, за да можеш да го убиеш пръв.

При всички положения трябваше да бягаме, защото бяхме издали позицията си с всичката онази стрелба, а се намирахме дълбоко в територията на врага — затова трябваше да се омитаме, и то бързо.

Никой не обича да изоставя мъртвите си другари, но това не беше редовна битка, в която отнасяш телата на загиналите и ранените на всяка цена; това беше разузнаване с голям обхват и изоставянето определено си беше възможност.

Притичахме около сто метра по пътеката.

— Рисуваме да се натъкнем на засада — извика Андолоти.

— По-добре, отколкото да ме отстрелят по-късно. Мърдай! — отвърна Доусън, като дишаше тежко.

Стигнахме до завоя на потока и аз изтичах до брега, където една месингова гилза лъщеше на слънчевата светлина. Вдигнах я — 7,62-милиметрова, вероятно от „Драгунов“. Не че ми трябваша доказателства, но намирането на гилзата някак ме направи по-уверен, че не бях халюцинирал. Прибрах гилзата в джоба си.

Бързешком се върнахме обратно на пътеката, където открихме няколко отпечатъка от стъпки във влажната почва. С неохота, но знаейки, че трябва да избираме между нея или себе си, продължихме напред.

Движихме се в марш на скок някъде около час. Тогава осъзнахме, че няма да я открием. Тя щеше да открие нас.

Отдалечавахме се от Рандеву Алфа, но имахме три дни да стигнем дотам, за да не пропуснем проклетия уговорен час, ако, разбира се, нещо не се обърка.

Знаехме, че е недопустимо да се връщаме обратно по стъпките си, затова навлязохме в гората, като сечахме растителността, за да си отворим път, докато накрая попаднахме на утъпкана пътека, която водеше в посоката, която ни бе нужна.

Движихме се възможно най-бързо, но жегата и умората, както и тежкото снаряжение, ни бавеха.

Почивахме по няколко минути на всеки час и продължихме напред до стъмване, без да разговаряме помежду си. Сигурен бях, че всички, включително и аз, се чудеха защо мадамата не ме застреля във водата. Имах няколко възможни отговора, нито един от които не предполагаше, че е развила внезапно чувство на състрадание. По-скоро ми се струваше, че се опитва да ни психира.

Слънцето бе потънало в Лаос, а врагът се придвижваше нощем. Чухме танкове и камиони да ръмжат тихо някъде вдясно от нас, а доловихме и гласове — мъже си говореха и се смееха неособено далеч от местоположението ни. Ако имах радио, щях да извикам артилерията да се оправя с тях. Всъщност, ако имах радио, щях да извикам хеликоптерите да ни измъкнат от този ад още след като Мюлер и Ландон бяха убити. Но снайперистката ни беше оставила неми и глухи за околния свят.

Започнахме да се отдалечаваме още по-бързо от мястото на вражеското движение и след около половин час стигнахме до хълмче, покрито с висока слонска трева, където се разгърнахме в защитен периметър — доколкото изобщо подобно нещо значеше нещо. Бяхме шестима лековъоръжени войници, обградени от многочислена вражеска войска. И следени от снайперистка, която знаеше, че сме там, и искаше да ни запази само за себе си.

Хапнахме малко от втвърдената храна, която си носехме, като я накуснахме в топлата вода от манерките. На никого не му се говореше.

Около полунощ започнахме да се редуваме — двама стоят на пост, четирима спят. Но всъщност никой не се отпусна да поспи. На зазоряване бях на пост със сержант Доусън — опитен трийсетгодишен войник, на когото предстоеше скорошно увольнение.

— Сигурен ли си, че беше жена? — тихо ме попита той.

Кимнах и изсумтах.

— Сигурен ли си? Видя ли й циците или нещо такова?

Едва не прихнах.

— Видях я с бинокъла — отвърнах. — Жена беше. От тях стават добри снайперисти — добавих.

Той кимна.

— Имаше една в Куанг Три. Уби четирима от нашите, преди да я размажем с ракети. Открихме й главата.

Аз не казах нищо.

— Защо не те очисти, как мислиш? — зададе очевидния въпрос той.

— Не знам.

— Може би... може би в разрешителното й за лов има лимит — двама американци дневно.

— Не е смешно.

— Вярно, не е смешно. Дали й се изплъзнахме?

— Не.

— И аз така смятам.

И това беше краят на разговора ни.

* * *

Още на зазоряване потеглихме отново и се насочихме на юг към Рандеву Алфа.

Около обяд придобихме надежда, че може и да успеем. Нямаше големи потоци за прекосяване, само няколко малки ручейчета, добре покрити с храсталаци, а на картата не се виждаха открити пространства, които да избягваме. Но не след дълго забелязахме, че дърветата и храстите изглеждат болнави, а след още половин час осъзнахме, че се намираме в обезлистена с хербициди зона, която не е маркирана на картата.

Съвсем скоро вече се движехме през мъртва площ от голи дървета и кафяви, изсъхнали храсти, които не предлагаха никакво прикритие.

— Лейтенант, трябва да се върнем и да заобиколим тази обезлистена зона — предложи Доусън.

— Не знаем колко е голяма. Може да ни коства цял ден, докато я заобиколим, и тогава няма да успеем да се доберем навреме до Алфа — отвърнах.

— Поне няма виетнамци. Те не обичат обезлистените зони — огледа се той.

— Нито пък аз.

Направихме почивка, разпръснахме се и легнахме на земята, следвайки стандартната оперативна процедура при почивка на патрул.

Смити извади един шоколад от пакета си с припаси и отхапа парче от тебеширения, уж сладък десерт.

— Мръсна кучка — каза. Разбира се, имаше предвид снайперистката. — Можеше да ни очисти всичките в оня обгорял пущинак. И теб можеше да простреля, лейтенант, докато прецапваше потока, а вероятно и още неколцина от нас. Що за шибана игра играе?

Не отвърнах, другите също мълчаха.

Обхващаше ме лошо предчувствие за това място, така че се изправих, метнах раницата си на гръб и ги подканих да потегляме.

Всички се изправиха, а Андолоти разкопча ципа на панталоните си.

— Задръжете малко — каза. — Трябва да се изпикая набързо.

Докато се облекчаваше, той се килна назад и тупна по гръб, стиснал в ръка члена си, от който продължаваше да тече жълта урина.

Всички се проснахме на земята като един и застинахме неподвижно върху мъртвата, обработена с химикали почва.

— Андолоти! — извиках.

Никакъв отговор. Обърнах глава към него. Гръдният му кош се повдигаше, а от устата му течеше кръв. После гърдите му се издуха за последен път и толкова.

По траекторията на тялото му прецених, че е улучен точно в гръдния кош — по това разбрах и откъде е дошъл куршумът. През мъртвата растителност виждах леко възвишение на около сто метра на запад. Извиках: „Следвайте трасиращите снаряди!“. Прицелих се и изстрелях залп в тази посока. Всеки шести изстрел беше червен трасиращ снаряд, който приличаше на лазерен лъч и указваше евентуалното местоположение на мишената.

Доусън, Смити и Джонсън се присъединиха към мен с автоматични откоси, с които взривиха хълма, докато Боти изстреля три фосфорни гранати с гранатомета, подпалвайки мъртвата растителност.

— Изтегляйте се! — креснах.

Хукнахме назад приклепнали, без да прекратяваме стрелбата, която ни служеше за прикритие при изтеглянето.

Боти мушна нова граната в гранатомета и тъкмо се канеше да стреля, когато гранатометът изхвъркна от ръцете му, а той се просна назад като блъснат от камион.

— Боти е повален — изрева Доусън.

— Назад! Назад! — извиках аз.

Намирах се на около десет метра от Боти и установих, че е още жив. Проснах се на земята и запълзях към него, а в следващия миг видях как тялото му се разтресе конвулсивно на три пъти. Четвърти изстрел улучи гранатомета му, а петият изрина пръстта току пред лицето ми. Разбрах посланието и се ометох оттам.

Настигнах Доусън, Смити и Джонсън. Побягнахме като подгонени от дявола, докато не стигнахме до сухо дърво, в което се скрихме. Придвижихме се снишени в продължение на неколкостотин метра, докато не заповядах да спрем. Това не беше нужната ни посока, затова наредих на момчетата да излязат от дърето и забързахме на юг, към мястото на срещата, което все още бе на трийсет километра разстояние.

Излязохме от обезлистената зона и навлязохме в район, бомбардиран от нашите изстребители Б-52. Гората бе срината до трески от двеста- и четиристотинкилограмовите бомби, а пейзажът беше осеян с кратери, големи колкото къща.

Наоколо имаше изкривени парчета стомана, почти неузнаваеми части от превозни средства. Разкъсани гниещи трупове лежах навсякъде, а оцелелите дървета бяха покрити с части от тела. Лешояди се угощаваха с плячката и изобщо не ни обърнаха внимание.

Слънцето потъваше зад хоризонта, а ние бяхме на ръба на физическите си сили и психическата издръжливост, затова наредих на всички да се спуснат в един от бомбените кратери. Облегнахме се на изровените стени на дупката, възвърнахме дишането си, отпихме вода от манерките. Мястото вонеше на разлагаща се плът.

Доусън сграбчи една ръка и я изхвърли от кратера, сетне си спомни популярна шега.

— Значи, ако преброим ръцете и краката и ги разделим на четири, ще получим общия брой на жертвите.

Никой не се засмя. Той допи манерката си.

— Има две кофти неща около бомбардираните зони — съобщих ни. — Първо, виетнамците се връщат да търсят оцелели и да заравят разпарчетосаните тела. Второ, нашите изстребители понякога също се връщат, за да сгащят завърналите се виетнамци. Тоест нямаме работа тук — напомни накрая, макар да не беше необходимо.

— Пет минути почивка и потегляме — съгласих се.

Извадих картата си и започнах да я изучавам.

— Хей, лейтенант, как мислиш, защо тя все те пропуска? — подхвърли Смити.

Не отвърнах.

— Дали още е по петите ни? — попита Джонсън.

Продължих да разглеждам картата.

— Предполагам, че да.

Изкатерих се на ръба на кратера и разгледах околността през бинокъла си. Описах пълен кръг, като на всеки десет градуса правех пауза, за да се фокусирам върху някакво евентуално движение, проблясък на метал, струйка дим или изобщо нещо нетипично за местността.

Бях като патица за отстрел, но през последните няколко дни осъзнах едно — тя ме пазеше за края.

Следващите бяха Смити и Джонсън, все едно в какъв ред, сетне сержант Доусън, когото беше идентифицирала като началник, а накрая — аз.

Представих си я как ни дебне, същинска голяма котка — изчаква бавно и търпеливо, а после напада. Оцелелите се разбягваха, тя тръгваше след тях. Беше много бърза, уверена и безшумна, знаеше точно колко да се приближи, без да прекалява. Шансовете ни да ѝ спретнем засада не бяха добри. Оставаше ни единствено да бягаме.

Плъзнах се обратно в кратера.

— Изглежда чисто — казах и си погледнах часовника. — Трийсет минути до мръкнало. — Разгънах картата и я разгледах на избледняващата светлина. — Добре, ако побързаме, можем да изминем още пет километра по светло и ще стигнем до скалиста местност, където можем да прекараме нощта.

Всички кимнаха. Скалите бяха естествени крепости, осигуряваха ни отлично прикритие и обикновено добри стрелкови позиции. Допълнително предимство беше, че виетнамците избягваха откритите скалисти терени заради нашите разузнавателни хеликоптери, така че нямаше да ги срещнем там. А ако имяхме късмет, някой от нашите можеше да ни зърне от въздуха.

Единственият недостатък беше дамата с пушката. Явно имаше карта или поне познаваше добре терена, а и беше достатъчно умна, за да предугади накъде бихме се насочили. Дори да успеехме да ѝ се

измъкнем, щеше да предположи къде е най-вероятно да ни открие. Споделих това само с Доусън.

— Може би я надценяваш — отвърна той.

— А може ти да я подценяваш.

Той сви рамене.

— Харесва ми да съм обграден от скали и да чувам бученето на хеликоптери над главата си, които биха могли да ни забележат и да ни измъкнат от този ад.

— Добре... Тръгваме.

Всички нахлузихме раниците на гърбовете си и в интервали от десет секунди се изкатерихме по кратера на различни места и бързо се събрахме на южната страна на дупката, а сетне на бегом започнахме да се изтегляме от поразената от бомбите зона.

Половин час по-късно релефът се надигна, а от влажната почва започнаха да изникват плоски бели камънаци, наподобяващи стъпала към древен храм в джунглата.

Десет минути по-късно се озовахме в скалиста местност с оскъдна растителност. На запад имаше високи хълмове и хребети, които се бяха сринали преди много време и бяха образували каменното поле.

Открихме малко възвишение, заобиколено от по-високи скални блокове, и се разположихме в тесен защитен периметър. Истината беше, че от такава позиция човек можеше да удържи цяла армия, ако разполагаше с достатъчно храна, вода и муниции. Благодарение на Мюлер и Ландон имахме предостатъчно и от трите.

Пригответихме се за дълга нощ. Не можехме да палим цигари, нито да накладем огън, за да сварим вода за сухата храна. Затова просто смесихме полуфабрикатите с вода от манерките, а пушачите Доусън и Джонсън задъвкаха тютюна от цигарите си.

Около полунощ застъпих пръв на пост, другите трима легнаха да поспят.

Извадих уреда за нощно виждане от раницата си и огледах по-високите зони на запад, където хребетите свършваха. Приборът се захранваше с батерии и осигуряваше оцветена в зелено картина, като усилваше наличната светлина на звездите и луната.

Забелязах малък водопад, който се изливаше над скална тераса на около сто метра разстояние. Погледът ми бе привлечен от движение,

затова фокусирах по-добре и облегнах лакти на плоския камък пред мен.

Тя бе приклепнала до водопада. Открояваше се добре, защото беше чисто гола. Пийна вода от шепите си, после влезе под водопада и остави потока да облее тялото ѝ. Прокара ръце през косата си, сетне и през тялото и краката си, по гърба, накрая и през слабините.

Взирах се в нея като хипнотизиран. При друг случай гледката би била изключително въздействаща, но в сегашната ситуация изглеждаше гротескна — все едно наблюдавах тигър, който блажено се облизва след питателен обяд.

Протегнах ръка и извадих пушката си на камъка, хвърлих един последен поглед и вдигнах уреда за нощно виждане върху оръжието. Както бях обучен, пипнешком сглобих оптиката и се прицелих.

Тя беше все още там, протегнала десния си крак под течащата вода. Поддържа го така няколко секунди, после го смени с другия.

Мощният уред за нощно виждане я приближаваше на двайсет и пет метра, макар че всъщност се намираше на сто — доста голямо предизвикателство за моята М-16, чийто обхват по принцип бе по-малък.

Прицелих се и стабилизирах мишената. Имах право само на един изстрел. Щеше да е доста шумен, тъй като нямах заглушител. Независимо дали щях да улуча или не, щеше да се наложи да се изтеглим незабавно.

Тя излезе от водопада и се зае да обува сандалите си. Сега стоеше с лице към мен, все още чисто гола; мерникът ми бе изрисуван върху сърцето ѝ.

Не знам защо, но изпитах нужда да погледна лицето ѝ още веднъж, да го запечатам в съзнанието си, да го жигосам в мозъка си. Погледнах леко нагоре и видях същия безразличен, зареян в далечината поглед, който помнех от предния път край потока.

Тя посегна назад, прехвърли дългата си черна коса над дясното рамо и я изстиска от водата.

Фокусирах се отново между гърдите ѝ и дръпнах спусъка в мига, в който се наведе да си вземе черните дрехи.

Изстрелът проехтя оглушително в тихата нощ, ехото изкънтя през скалите. Нощните птици и животни зацвърчаха, тримата мъже зад

мен бяха скочили на крака още преди звукът да е потънал в далечните хълмове.

Погледнах за последен път през оптиката, но тя беше изчезнала.

— Какво, по дяволите... — задъхано попита Доусън.

— Тя.

— Мамка му! — възкликна Смити.

— Улучи ли я? — попита Джонсън.

— Може би...

— Може би? — извика Доусън. — Може би трябва да се омитаме оттук.

— Да, събирайте лагера.

Взехме си нещата и тъй като спяхме с ботушите, имахме готовност да поемем на път в рамките на една минута.

Поведох ги надолу по южния склон на каменното поле. Напредвахме бавно в коварната тъмнина. Тънкият сърп на луната осветяваше белите скали, но също така и нас. Не чух изстрела, защото беше заглушен, но рикошетът изсвистя току до мен.

Проснахме се на земята, после бавно тръгнахме да се придвижваме — на зигзаг, с претъркулване, пълзешком... опитвахме всичко, за да се превърнем в по-трудни мишени.

Друг изстрел рикошира някъде вдясно от нас, после още няколко. Представих си я приклепнала гола зад някакво прикритие, втренчена в оптичния мерник, как следи за движение и лунни сенки, как се опитва да предположи накъде вървим и от време на време изпраца по някой залп с руската си пушка, за да ни покаже, че не спира да мисли за нас.

Стигнахме до място, където скалистата местност навлизаше сред дървета, и с всички сили побягнахме към прикритието на гората.

Аз водех групата и се движехме с максимална скорост през черните гори.

Не след дълго се натъкнахме на широк път, по който личаха скорошни следи от автомобилни гуми, танкове и гумени сандали. В противовес с всякакви инстинкти, поведох хората си по посока на движението на вражеската армия и последвахме следите на юг.

След около час вече чувах гърления рев на дизелов двигател някъде отпред и подрънкването на танкови вериги.

Забавихме ход и спазвахме дистанция, с надеждата че няма да спрат за неочаквана почивка.

Вървахме през нощта, следвайки вражеската армия, която напредваше с умерена скорост. Знаех, че преди зазоряване тези машини и хора ще се разпръснат и ще потънат в джунглата, за да се скрият от нашите хеликоптери и самолети. Трябваше да заобиколим дневния им лагер, затова поведох патрула на изток през гората. Открихме малък ручей, който се спускаше надолу по хълма към крайбрежието, и го следвахме в продължение на час, а после отново поехме на юг, надявайки се да заобиколим лошите, които по това време вече се бяха пръснали из гъстата джунгла.

Призори спряхме край високи бамбукови храсти и направихме почивка. Всъщност бяхме толкова изтощени, че просто легнахме там, където бяхме спрели, и мигновено заспахме сред бамбуковите стъбла и населяващите ги тропически змии.

* * *

Сутрешното слънце и жегата на деня ме събудиха и аз се изправих, а от лицето и врата ми вече се стичаше пот.

Сержант Доусън също беше буден и пиеше разтворимо кафе от канчето си.

— Как успя да я пропуснеш? — попита ме. — Защо изобщо стреля?

— Пропуснах я, това е положението — отвърнах. — А стрелях, защото взех решение да стрелям. Нещо против ли имаш?

Той сви рамене.

Разтворих картата на местността.

— На какво разстояние сме от Алфа? — попита Доусън.

— Не знам къде се намираме — отместих картата аз. — Затова не знам къде се намира и Алфа.

Отговорът ми не му се понрави.

— Когато потеглим — успокоих го, — ще открия някакви характерни черти на местността, които ще ни помогнат да се ориентираме. Не се тревожи за това, сержант.

— Тъй вярно, сър.

Ако искаш да оцелееш, трябва да покажеш кой контролира положението, затова му дадох заповед:

— Вдигай хората и да тръгваме. Ще ядем на крак. Седяхме тук достатъчно дълго.

— Тъй вярно, сър.

Сержант Доусън събуди Смити и Джонсън и след минута вече се движехме на юг през бамбука, който отстъпи път на рехави дървета, а после и на гъсти субтропически палмови храсталаци, които ни изпорязаха по ръцете, краката и лицата ни.

След час успях да открия местоположението ни на картата.

— Рандеву Алфа се намира на около двайсет километра на югозапад — обявих аз. — Няма да успеем през деня, но трябва да сме там за срещата в шест утре сутрин.

Всички кимнаха — ако не ентусиазирано, то поне с малко оптимизъм. Още едно денонощие в ада и призори щяхме да сме на вълшебното летящо килимче, а половин час по-късно щяхме да сме в базовия лагер на брега, да се изкъпем, да закусим с истински яйца и бекон и да докладваме — не задължително в този ред. Или може би всичко наведнъж, ако можех да избирам.

Оставах ми точно двайсет и девет дни служба в тази мизерна дупка, а по правило не изпращаха никого на патрул, ако му остават по-малко от трийсет дни. Това при всички положения беше последният ми патрул.

Навлязохме в гъста джунгла, където липсата на слънчева светлина свеждаше до минимум ниската растителност. Това трябваше да ни помогне да се придвижваме с доста добро темпо, но всъщност едва успяхме да слагаме единия си крак пред другия. Всички имахме кожни екземи, гъбички, открити рани, гноящи порязвания и мазоли, големи колкото лукови глави. Имах чувството, че не изминаваме повече от два километра за час.

В джунглата се смрачи доста преди слънцето да залезе и в седем вечерта, когато трябваше да е все още светло, настана пълен мрак, макар че от време на време слънчевата светлина успяваше да пробие откъм запад.

Продължавахме напред — аз, сержант Доусън, Смити и Джонсън — единствените оцелели от останалия без радиостанция патрул с кодово име „Черна невестулка“. Бяхме засекли войскови движения, но нямаше как да докладваме. Бяхме избегнали огромна по численост вражеска войска, но не можехме да избягаме на една-единствена жена,

която бе развила натрапчив интерес към нас. Всъщност, ако в крайна сметка се озовях на масата за закуска с чиния бъркани яйца пред себе си, докладвайки на „Кралска патица“ и разузнавачите, най-важното, което щях да им кажа, беше да подготвят отличен антиснайперистки екип, преди да изпратят в района когото и да било друго. А, и да не се изненадват, ако първите два-три екипа изчезнат безследно.

Навлязохме в дълъг отсек, облян от слънчева светлина, който контрастираше с тъмната сенчеста зона напред, и сетивата ми се изостриха до крайност.

Тъкмо се канех да извикам „Разпръснете и намерете сянка“, когато погледът ми беше уловен от някакво движение отпред.

Въпреки камуфлажа успях да различа пламъчето на изстрела високо в гъстата корона на джунглата, на не повече от седемдесет и пет метра разстояние. Джонсън простена шумно зад гърба ми и се свлече на земята.

Хвърлих се в позиция за стрелба от коляно и изпразних целия си пълнител в мястото, където бе проблеснало дулото на снайпера.

Докато стрелях в предполагаемата посока, в която се намираше снайперистката, долових движение от лявата ми страна и се обърнах. Една дълга лиана се люлееше видимо точно там, където стрелях. Тя не беше на лианата, но очевидно преди малко я беше използвала и сега се криеше някъде из дърветата вляво от мен.

Доусън и Смити стреляха в посоката на моя огън и преди да успея да пренасоча стрелбата ни към новата ѝ позиция, Смити изпищя от болка, а после се изправи, направи няколко крачки и се свлече по лице на земята. Видях как тялото му потрепери, сякаш беше ударен още веднъж.

Пренасочих огъня си към мястото, на което смятах, че се намира сега, но Доусън продължаваше да стреля в старата посока.

— Лианата! — извиках му аз.

Той ме разбра и извъртя пушката си. Червени трасиращи снаряди разкъсаха зеления балдахин на джунглата, по земята се посипаха палмови листа и клони.

Изтеглихме се назад приклеknали, не спирахме стрелбата и се регрупирахме на около петдесет метра надолу по пътеката, където се скрихме в гъстите храсталаци.

Доусън изглеждаше видимо разстроен — за пръв път, откакто го познавах.

— Господи боже. О, боже. О, боже! — не спираше да повтаря той.

— Млъкни! — казах.

Той седна с кръстосани крака на земята, после започна да се клати напред-назад и да си мърмори нещо.

— Овладей се, сержант. Ела на себе си — рекох спокойно.

Той сякаш не ме чу, но после внезапно погледът му се проясни.

— Улучихме я — каза. — Сигурен съм, че я улучихме. Видях я да пада. Очистихме я, кучката.

Не бях убеден, но мисълта ми хареса.

— Стани — наредих му.

Той се изправи.

— Последвай ме.

Поведох го на около сто метра по-нататък, където открих друг храсталак.

— Ще останем до полунощ, после ще се придвижим към мястото за среща. Разбра ли?

Той кимна.

Стояхме тихи и неподвижни, докато се стъмни, после пихме вода и изядохме няколко курабийки, които бяхме открили в припасите на Лондон.

Сержант Доусън се беше взел в ръце.

— Да отидем и да я намерим — предложи той, за да компенсира предишния си срыв. — Ти имаш уред за нощно виждане. Тя няма. Нали? Ние виждаме в тъмното, тя — не.

Слушах, сякаш обмислях щурото му предложение.

— Смятам, че най-доброто, което можем да направим засега, е да не мърдаме — рекох сериозно. — Мисля, че ще мога да откроя Алфа от тук дори и на тъмно. Ако тръгнем да я гоним, ще изгубим ориентация и ще пропуснем рандевуто. Ти какво смяташ?

Той се престори, че обмисля думите ми, после кимна.

— Добре. Трябва да се върнем и да докладваме за случилото се. Трябва да изпратят отряд антиснайперисти за тази кучка.

— Правилно. Нека професионалистите се разправят с нея.

— Аха...

— А ние можем да ги придружим и да им подскажем едно-друго. Той не отвърна известно време.

— Няма да се спасим, лейтенант — каза тихо. — Разбираш ли? Прекалено е добра. Няма да ни остави да се измъкнем.

Останах безмълвен за минута, а после му съобщих добрата и лошата новина.

— Един от нас ще се спаси — казах. — Тя иска един от нас, водачът на патрула, тоест аз, или сержантът, тоест ти, да се върне, за да разкаже за нея. В противен случай всичките й шибани усилия биха били напразни. Имаше възможност да ни очисти във всеки един момент от първия ден насам, но не го направи. Накара ни да подмокрим гащите, да се обливаме в студена пот, да се потим в жегата. Рисува собствения си живот, за да ни вземе страха — едва ли би се старала толкова, ако няма публика. Един от нас — ти или аз — ще се качи на хеликоптера на зазоряване. И ако си ти, искам да докладваш много точно и професионално какво се случи тук. Разкажи, че мъртвите са загинали достойно. После оцелелият — ти или аз — трябва да пожелае доброволно да се върне тук, за да изравним резултата. Разбра ли?

Той не отвърна доста дълго време.

— Разбрах — каза накрая.

— Добре.

После протегнах ръка и се здрависахме.

* * *

Придвижвахме се през нощта, а аз правех всичко по силите си, за да се ориентираме, като използвах компаса и следях скоростта ни.

Час преди зазоряване започнахме да се спускаме по доста стръмен терен и аз разбрах, че се намираме в околността на Рандеву Алфа, която беше падина с формата на купа, широка около километър и обрасла с гъста слонска трева.

Разполагахме с по-малко от двацет минути, за да се доберем до приблизителния център на мястото, и не би трябвало да имаме проблеми — просто щяхме да вървим надолу и да спрем, преди да сме

поели нагоре. От просто по-просто, по думите на „Кралска патица“. Как би могъл да пропуснеш дъното на купа дори и в тъмното?

Погледнах луминесцентните стрелки на часовника си. До шест оставах няколко минути, а аз не чувах хеликоптер, а и не знаех дали се намираме на самото дъно на падината.

В нормална ситуация нямаше да има значение, дори и да бяхме на сто метра разстояние, защото можехме да използваме сигнално огледало или в краен случай да изстреляме димна ракета. Но гениите, избрали това място, не се бяха сетили за сутрешната мъгла, окупирапа падината. Добрата новина беше, че дамата с пушката нямаше как да ни види дори и да се намираше на ръба на падината. Може би и двамата щяхме да се спасим.

Слънцето започваше да се измъква от мъглата и от въздуха теренът щеше да е достатъчно светъл, за да могат хеликоптерите да открият въпросната купа.

Двамата с Доусън решихме, че вече сме стигнали до мястото, където земята започва да се издига от всички страни, затова спряхме и наострихме уши за свистящите перки на хеликоптера, които се надявахме да чуем въпреки тежкото си дишане.

Чакахме. Минаха десет минути от уговорения час, но това не ни тревожеше. Пилотите на хеликоптери са особено предпазливи, когато трябва да евакуират хора от сърцето на пустошта, затова имаха навика да се бавят и да оглеждат дълго района. Щяха да дойдат два хеликоптера, за да вземат десетима мъже, макар от тях да бяха останали само двама. Други два хеликоптера, оборудвани с тежки картечници, щяха да осигуряват прикритие. Ако предизвикаха огън, щяха да се опитат да го потушат, а понякога кацаха и под обстрел. Но невинаги.

Вече минаха петнайсет минути.

— Няма да дойдат — каза Доусън. — От няколко дни нямат връзка с нас, затова няма да дойдат.

— Нали сме тук, на предварително уговореното място, именно защото не сме се свързали с тях — отвърнах.

— Да, но...

— Няма да ни изоставят.

— Да, знам... но... може би не сме където трябва.

— Мога да разчета една шибана карта.

— Така ли? Я дай и аз да я видя.

Дадох му картата и той напрегнато започна да я изучава. Сержант Доусън имаше много добри умения, но ориентирането по карта не беше сред тях.

— Може би трябва да отидем на Браво — предложи.

— Защо?

— Ако хеликоптерите са мярнали врагове наоколо...

— Ще се спуснат, стига да не започне стрелба. Успокой се.

Чакахме.

— Мислиш ли, че тя е някъде тук? — попита Доусън.

— Ще разберем.

Чакахме и се заслушвахме. В шест и половина чухме отчетливия звук на приближаващ се хеликоптер, който разсичаше с перките си студения сутрешен въздух. Спогледахме се и за пръв път от доста време насам успяхме да се усмихнем.

Чувахме как хеликоптерите идват все по-близо, а аз знаех, че пилотите се притесняват да се приземят в потънала в мъгла зона, без да виждат къде кацат. Но бяха информирани, че отдолу расте слонска трева, която осигуряваше лесно кацане, а силният вятър, предизвикан от перките им, щеше да разсее мъглата. Само дето няхаме радиовръзка и те нямаше как да знаят кой ги чака долу. Замислих се дали да не гръмна зелена димна ракета, за да им покажа, че районът е чист, или пък жълта, като предупреждение да внимават. Това щеше да им даде да разберат, че сме живи, но пък, от друга страна, щеше да издаде присъствието ни на други хора, които нямаше нужда да узнават, че сме тук.

— Ще пусна димка — каза Доусън. — Кажи в какъв цвят.

— Чакай. Трябва да се приближат още малко. Не бива да има повече от три минути между пушека и кацането, иначе ще се ядосат и ще си отлетят за вкъщи без нас.

Слушах приближаващите хеликоптери, преброих до шейсет, а после пуснах жълтата димна ракета. Гъстите талази увиснаха във влажния неподвижен въздух, а после започнаха да се издигат в мъглата. В един момент сигурно бяха пробили върха на сивата мъгла, защото звукът на хеликоптерите бързо се приближи и стана оглушителен. Няколко секунди по-късно видях огромна сянка над главата си, а мъглата започна да се вие като торнадо.

Първият хеликоптер се намираше на двайсет метра от нас и изглеждаше призрачно сред сивата мъгла. Вторият беше на още толкова зад първия.

Двамата с Доусън хукнахме към по-близкия, като махахме с ръце на екипажа, за да им покажем, че сме само двамата и да отпратят допълнителната помощ. Някой явно ни разбра, защото вторият хеликоптер се отдели от земята още преди да сме стигнали до първия. Нашата машина се поклатяше на около два метра от земята и аз плеснах Доусън по задника, за да му дам знак да се качва първи. Той сграбчи подадената му ръка и скочи вътре. Бях точно зад него и буквално се хвърлих в кабината, като се опитвах да надвикам шума на перките и рева на двигателя.

— Само двамата сме! Осем са мъртви! Давай! Излитай!

Водачът на екипажа кимна и заговори с пилота по радиостанцията си.

Седнах с кръстосани крака на пода, а хеликоптерът бързо се издигна през мъглата.

Погледнах Доусън, който беше коленичил на пода и вече палеше цигара. Очите ни се срещнаха и той победоносно вдигна палци нагоре. Точно когато хеликоптерът напускаше мъгливата падина, цигарата на Доусън изхвъркна от устата му, той клюмна напред и падна по лице в скута ми. Изкрещях „Огън!“, сграбчих другаря си за раменете и го обърнах по гръб.

Той се взираше в тавана на кабината, а от изходната рана на гърдите му бликаше кръв.

И двете картечници на хеликоптера откриха огън, посичайки гората отдолу, докато хеликоптерът се изнасяше от зоната. Тежковъоръжените хеликоптери за прикритие изстреляха ракетите си и изпразниха пълнителите си напосоки, най-вече за да всеят страх. Никой не знаеше откъде беше дошъл куршумът, въпреки че аз знаех кой го бе изстрелял.

Приблжих лице до Фил Доусън и го погледнах в очите.

— Добре си — казах му. — Ще се оправиш. Отиваме направо в болницата. Само се дръж. Дръж се. Още няколко минути.

Той се опита да заговори, но аз не го чувах заради рева на машината. Долепих ухо до устата му и чух да мълви „Кучка“. После се отпусна и умря.

Седях до него и държах ръката му, която ставаше все по-студена. Водачът на екипажа, двамата артилеристи, пилотът и помощникът му ни хвърляха скришни погледи.

* * *

Вълшебното летящо килимче се приземи първо до полевата болница, където медиците отнесоха тялото на Доусън, а после ме отведе до базовия лагер и ме остави в зоната за кацане на главния щаб на разузнавателните патрули.

Пилотът беше съобщил за пристигането ми по радиостанцията и полковник Хайес — Кралска патица — ме чакаше с джипа си. Беше сам, което ми се стори много мило.

— Добре дошъл у дома, лейтенант — каза.

Кимнах.

Той поиска да потвърдя, че съм единственият оцелял.

Кимнах.

Потупа ме по гърба.

Качихме се в джипа му, който ни откара директно в импровизираното му жилище — малка дървена постройка с ламаринен покрив. Когато влязохме, ми подаде бутилка „Чивас“. Отпих голяма глътка и се настаних в посочения от него брезентов стол.

— Говори ли ти се за това? — попита ме той.

— Не.

— По-късно?

— Да. Да, сър.

— Добре.

Той ме потупа по рамото и се запъти към вратата.

— Жена — рекох.

— Моля? — обърна се той.

— Беше снайперистка — жена. Много опасна жена.

— Така... Спокойно. Довърши бутилката. Ще се видим, когато си готов. В офиса ми.

— Ще се върна за нея.

— Добре. Ще го обсъдим по-късно. — Той ми хвърли загрижен поглед и излезе.

Стоях там и си мислех за Доусън, Андолоти, Смити, Джонсън, Маркович, Гарсия, Боти, Ландон и Мюлер и накрая за снайперистката.

* * *

След като направих доклада си, въздушните сили бомбардираха плътно зоната на патрула ми в продължение на седмица. В деня, в който бомбардирането приключи, изпратихме три екипа от по двама антиснайперисти в района. Искях да се върна, но полковник Хайес ми забрани. И по-добре, защото само единият екип се върна.

Не допускахме наши хора в зоната в продължение на няколко седмици, а после изпратихме пехота от двеста мъже да локализируют и отнесат телата на осмината загинали, както и, разбира се, да потърсят дамата с пушката. Така и не откриха телата; може би бомбите и стрелбата ги бяха унищожили. Що се отнасяше до жената, тя също беше изчезнала.

Отидох си вкъщи и изтрих цялата случка от съзнанието си. Или поне се опитах.

Поддържах контакт с много от разузнавачите, които все още бяха на служба във Виетнам, и те от време на време ми пишеха и отговаряха на въпросите, които неизменно задавах в писмата си. „Открихте ли я? Тя уби ли още някого?“

Отговорът винаги беше отрицателен.

Тя сякаш беше потънала в земята или може би беше убита в последвалите бомбардировки и артилерийски атаки, или просто се беше отказала, докато резултатът все още беше в нейна полза. Сред момчетата, които знаеха историята, тя се превърна в легенда, а изчезването ѝ само добавяше щрихи към почти митичния ѝ статус.

До ден-дневен нямам представа какво я мотивираше, каква тайна игра играеше, защо го правеше. Представях си, че вероятно семейството ѝ е било избито от американците или че е била изнасилена от войници, или че просто е изпълнявала дълга към родината си, така както ние изпълнявахме нашия.

Все още пазя месинговата гилза, която открих край потока, и от време на време я вадя от чекмеджето на бюрото си и я разглеждам.

Не исках да се вманиачавам върху това, но с минаването на годините започнах да вярвам, че тя все още е жива и че някой ден ще се срещнем някъде, въпреки че нямах представа кога и къде.

Бях сигурен, че ще разпозная лицето ѝ, което все още виждах ясно в мислите си, и бях сигурен, че тя също ще ме познае — онзи, когото остави жив, за да разказва историята ѝ. Сега историята е разказана и ако наистина се срещнем отново, само един от нас ще си тръгне жив.

ТОМАС КУК

КАКВО ПРЕДЛАГАШЕ ТЯ

— Май ще излезе опасна жена — каза приятелят ми.

Той не беше седял с мен в бара предната вечер, не я беше видял да си тръгва, нито пък ме бе засякъл да я следвам.

Отпих глътка водка и погледнах през прозореца. Следобедната светлина навън сигурно си беше същата като всеки друг път, но на мен вече ми се струваше различна.

— Май да — отвърнах.

— И какво точно се случи?

Ето какво: Бях в бара. Беше два през нощта. Хората около мен бяха като записи от „Мисията невъзможна“, но без мисията, само с предупреждението, че ще се самоунищожат. Едва ли не го чуваш как звучи в главите им — сурово и упорито като онази китайска поговорка: „Ако продължиш по пътя, по който си поел, ще стигнеш дотам, накъдето си тръгнал“.

Накъде бяха тръгнали те? Ами пак натам, струва ми се. Щяха да си допият питието, да приключат вечерта, да избутат седмицата и така... Докато накрая издъхнат като скотове, съсипани от дълга, усилна работа, сковани от изтощение, смазани под товара. Най-гадното беше, поне според мен, че този бар беше модел на света, а неколцината от постоянното присъствие в него — един вид дубльори на нас, останалите.

Бях описвал тези „нас“ роман след роман. И винаги с мрачни краски. Книгите ми нямаха щастлив край. Героите ми бяха все изгубени и безпомощни, дори и умниците... особено умниците. Всичко при тях бе напразно и мимолетно. Чувствата им вехнеха бързо. Малко неща имаха значение, и то само защото ние им го придавахме, като настоявахме, че е редно да бъде така. Ако ни трябваша доказателства — измисляхме си ги. По мое мнение съществуват три вида хора: такива, които мамят другите, такива, които мамят себе си, и такива, които осъзнават, че през живота си ще срещат само хора от

първите две категории. Себе си, разбира се, поставях твърдо в последната категория — единствен член на собствения си клуб, единственият, който осъзнаваше, че да виждаш нещата напълно осветени е все едно да попаднеш в най-черния възможен мрак.

И така, обикалях улиците и баровете и бях, в собствените си очи, единственият човек на земята, който няма какво ново да научи.

Сетне внезапно през вратата влезе тя.

Беше направила само една отстъпка пред черното — наниз малки бели перли. Всичко друго — шапката, роклята, копринените чорапи, обувките, малката чантичка... — всичко друго беше черно. И така, на пръв поглед сякаш бе влязла в образа на опасната жена от черно-белите филми — широкопола шапка, дискретно скриваща едното око, високи токчета, потракващи по мокри от дъжда улици, чуждестранна валута в черна чантичка. Тя беше шпионката, убийцата, съблазънта от тайнственото минало и, разбира се, лекият намек за пагубна еротична сила.

Тази жена познава мъжкия начин на мислене, казах си, докато тя прекосяваше бара и се настаняваше. Знае как разсъждава мъжът... и го използва.

— Тоест за каква я взе? — попита приятелят ми.

Свих рамене.

— За жена, която не си струва.

И така, започнах вяло да наблюдавам как мелодраматичните щрихи се сгъстяват. Тя запали цигара и дръпна замислено, като апатично примигаше с очи с тоталното отегчение на героиня от черно-бял филм.

Да, това е, казах си. Тя е *noir*^[1] във възможно най-лошия смисъл, тънка като филмова лента и точно толкова прозрачна по краищата. Погледнах си часовника. Време е да тръгвам, помислих си, време е да се прибирам, да се изтегна на леглото, да се потопя в мрачното си превъзходство, да се поздравя отново, че не съм се подхлъзнал по неща, които подхлъзват другите мъже.

Но беше само два сутринта, рано за мен, затова се повъртях в бара и се почудих, някак разсеяно и без почти никакъв интерес, дали тя не би могла да предложи и нещо друго освен тази демонстрация в смисъл „вижте ме колко съм опасна“.

— И после какво? — любопитства приятелят ми.

После тя посегна към чантата си, извади малко черно тефтерче, отвори го, написа нещо и ми подаде бележката.

Разбира се, листчето беше сгънато. Разгънах го и прочетох написаното: *Знам какво знаеш за живота.*

Точно такъв тип глупости очаквах, затова чевръсто надрасках отговор на гърба и го плъзнах обратно по бара към нея.

Тя го разгърна и прочете: *Не, не знаеш. И никога няма да узнаеш.* Сетне, без дори да вдигне очи, драсна мълниеносен отговор и като ми прати бележката по бара, бързо си събра нещата и се насочи към вратата. Листчето тръгна от ръка на ръка и когато най-накрая стигна до мен, тя вече беше напуснала заведението.

Разгънах го и видях отговора ѝ: „4+“.

Гневът ми бликна. 4+?! Как смее! Завъртях се на високия стол и се изстрелях навън, където я открих нехайно облегната на ниската желязна ограда около бара.

Размахах бележката под носа ѝ.

— Как да го разбирам? — попитах настойчиво.

Тя се усмихна и ми предложи цигара.

— Чела съм книгите ти. Ужасни са.

Не пуших, но все пак взех цигарата.

— Значи си критик?

Тя не реагира на въпроса ми.

— Пишеш прекрасно — каза, докато палеше цигарата ми с червена пластмасова запалка. — Но идеята ти е кофти.

— Коя идея имаш предвид?

— Единствената ти идея: че каквото и да правим, накрая всичко свършва зле. — Лицето ѝ се изопна. — Така че ето какво ти предлагам. Това, дето ти го написах, че знам какво знаеш за живота — не беше съвсем вярно. Всъщност знам повече.

Дръпнах здраво от цигарата.

— Е, какво е това — среща ли?

Тя поклати глава и внезапно очите ѝ станаха мрачни и тъжни.

— Не — отвърна. — По-скоро любовна авантюра.

Понечих да заговоря, но тя вдигна ръка и ме спря.

— Бих могла да го направя с теб, разбираш ли — прошепна, а гласът ѝ звучеше гробовно. — Защото знаеш почти колкото мен, а аз искам да го направя с човек, който знае поне толкова.

От погледа в очите ѝ разбрах точно какво иска да „направи“ с мен.

— Трябва ни пистолет — ухилих се.

Тя поклати глава.

— Никога не бих използвала пистолет. По-добре с хапчета. — Остави цигарата да се изплъзне от пръстите ѝ. — И трябва да сме в леглото, заедно — добави прозаично. — Голи, в обятията си.

— Защо?

Усмивката ѝ беше нежна като светлина.

— За да покажем на света, че грешиш. — Почти се смееше. — Че е възможен и добър край.

— Самоубийство? — попитах. — Наричаш това добър край?

Тя се разсмя и отметна коси.

— Това е единственият възможен добър край.

Тая съвсем е изперкала, помислих си, но за пръв път от години насам бях любопитен да чуя още.

* * *

— Споразумение за самоубийство — прошепна приятелят ми.

— Да, точно това ми предложи. Но не веднага. Първо поиска да направя нещо друго.

— Какво?

— Да се влюбя в нея.

— Била е сигурна, че ще стане така? Че ще се влюбиш в нея?

— Да, сигурна беше — отвърнах.

Но наред с това знаеше, че обикновено процесът е мъчителен, че това е път, осеян с ями и капани. Затова беше решила да прескочи етапа на ухажването, да се спаси от скучната размяна на купища биографични данни. Ще започнем с физическия контакт, така каза. Това щяло да бъде портата, през която да влезем един в друг.

— Е, значи отиваме в апартамента ми — заключи тя след това кратко обяснение на ситуацията. — Трябва да се чукаме.

— Да се чукаме ли? — прихнах аз. — Май не си от романтичките, а?

— Ако предпочиташ, съблечи ме ти — отвърна. — Ако пък не, мога и сама.

— Май ще е по-добре ти сама — пошегувах се. — Така няма опасност да ти изкълча рамото.

Тя се засмя.

— Малко ми е подозрително, когато някой мъж се справя много добре с тая част. Почвам да си мисля, че е прекалено на ти с разните му женски закопчалки, връзки и ципчета. И се чудя дали пък самият той не е носил такива дрехи.

— Господи — простенах. — Наистина ли си мислиш такива неща?

— Не бих могла да се справя с всички нужди — отвърна сериозно тя, като ме погледна убийствено.

По очите ѝ разбрах какво би искала да ме попита. Интересуваше я дали нямам някакви тайни желания или необичайни сексуални приумици, изобщо някакви „нужди“, с които не би могла да се „справи“.

— Напълно нормален съм — уверих я. — Нямам странни вкусове.

Изглеждаше някак облекчена.

— Вероника — представи се.

— Страхувах се, че няма да ми кажеш. Че ще влезем в една от ония истории, дето аз не знам коя си ти и ти не знаеш кой съм аз. Нали се сещаш, като два кораба, разминаващи се в нощта.

— Колко банално би било.

— Да, така е.

— Пък и аз вече знам кой си — додаде.

— Да, вярно.

— Живея съвсем наблизо — покани ме тя.

* * *

Както се оказа, жилището ѝ не беше точно „съвсем наблизо“, но все едно. Минаваше два сутринта и улиците бяха пуси. Дори в Ню Йорк има улици, особено в Гринич Вилидж, които не са много натоварени, и след като хората отидат на работа или се приберат

вкъщи, имаш чувството, че си някъде на село. Тази нощ дърветата от двете страни на улица „Джейн“ се полюшваха нежно на хладния есенен въздух, а аз си позволих да приема онова, което ми се стори, че тя ми предлага, и което, напук на всичките приказки колко е опасно, вероятно нямаше да е нищо повече от кратък еротичен епизод, най-много със закуска на сутринта — неангажиращ разговор на чаша кафе и кифлички. След което пътищата ни щяха да се разделят, защото единият от нас щеше да поиска точно това, а на другия нямаше да му пука достатъчно, че да се опита да направи нещо различно.

— Водката е във фризера — каза тя, докато отключваше вратата на апартамента си, после прекрачи прага и светна.

Отидох в кухнята, а Вероника се отдалечи по страничния коридор. Хладилникът беше в дъното на стаята. Вратата на фризера беше отрупана със снимки на Вероника в компанията на нисък и плешив дребен мъж, явно превалил четирийсетте.

— Това е Дъглас — провикна се тя някъде откъм коридора. — Съпругът ми.

Жегна ме мрачно опасение.

— Няма го — додаде.

Опасението ми се изпари.

— Дано — измърморих и отворих вратата на фризера.

Когато я затворих, стиснал здраво в дясната си ръка обвитата в скреж бутилка, пак се озовах лице в лице със съпруга на Вероника. Сега забелязах, че Дъглас е трътлест, с дълбоки бръчки около очите и прошарени коси при слепоочията. Добре де, рекох си, вероятно кара петдесетте. Въпреки това лицето му беше момчешко. На снимките Вероника стърчеше над него, голото му теме едва стигаше до широките ѝ рамене. Тя присъстваше на всяка фотография, а ръката му неизменно я прегръщаше обичливо през кръста. Дъглас навсякъде се усмихваше с такава неподправена радост, обзет от щастие, източникът на което явно беше тя, фактът, че е с нея, че е неин съпруг, че когато е с нея, се чувства висок и тъмнокос, красив, остроумен и находчив, а защо не дори и мъничко елегантен. Сигурно точно това му даваше тя — илюзията, че я заслужава.

— Когато се запознахме, беше барман — обясни, влизайки в кухнята. — Сега продава софтуер.

Вдигна нереално дългата си и грациозна дясна ръка към шкафчето от нейната страна, отвори обикновената дървена вратичка и извади две най-обикновени чаши, които постави на обикновения плот. Чак тогава се обърна към мен.

— Още от самото начало си паснахме идеално — заяви.

Не би могла да го каже по-ясно. Дъглас беше мъжът, когото бе избрала за съпруг, защото бе открила у него качествата, които я караха да се чувства у дома си — когато си беше у дома — да бъде себе си, когато е с него. Дори в живота ѝ да имаше голяма любов, тя бе предпочела Дъглас, защото той не ѝ налагаше да се променя по никакъв начин, не я караше да гримира душата си.

Внезапно установих, че изпитвам лека завист към пълничкия дребен мъж, към спокойствието, което той ѝ осигуряваше. Тя можеше да се отпусне в прегръдката му, да се успокои и да заспи.

— Изглежда... приятен човек — отбелязах.

Вероника не показва, че е чула думите ми.

— Пиеш я чиста. — Имаше предвид водката — очевидно беше забелязала предпочитанията ми в бара.

Кимнах.

— И аз.

Наля питиетата и ме поведе към всекидневната. Пердетата бяха спуснати плътно и изглеждаха леко прашни. Мебелите бяха по-скоро удобни, отколкото стилни. Имаше няколко саксии с цветя, повечето с изсъхнали краища. Човек имаше чувството, че ги чува как се молят за вода. Никакви кучета. Нито котки. Нямаше дори златна рибка, нито хамстери или змии, или бели мишки. Когато Дъглас отсъстваше, Вероника очевидно живееше сама.

Сама с книгите, които бяха навсякъде. Изпълваха всички лавици чак до тавана, бяха натрупани покрай четирите стени на стаята на купчини, които аха да се прекатурят. Авторите покриваха цялата гама — от класически произведения до последни бестселъри. Стендал и Достоевски се нареждаха до Ан Райс и Майкъл Крайтън. Открих няколко от собствените си стряскащи заглавия, скрити между Робърт Стоун и Патрик О'Брайан. В колекцията ѝ липсваха исторически и социологически книги, както и поезия. Имаше само романи — художествена измислица като самата Вероника, героинята, създадена от самата нея, образа, в който бе решена да се превъплъти докрай.

Тогава си помислих, че онова, което всъщност ми предлага, е изискано представление на нийоркски ексцентрик.

Докосна чашата си до моята, очите ѝ бяха спокойни.

— За онова, което ще направим — рече.

— Все още ли обсъждаме как ще се самоубием заедно? — пошегувах се, като сниших чашата си, без да отпия. — Що за игра е това, Вероника? Някакъв римейк на „Месец любов“ ли?

— Не те разбирам.

— Не се ли сещаш, оня глупав филм, в който умиращото момиче прибира в дома си младежа, живее с него един месец и...

— Никога не бих живяла с теб — прекъсна ме Вероника.

— Не исках да кажа това.

— А и не умирам — добави. Отпи бърза глътка, остави чашата си на масичката до дивана, а после се изправи, сякаш внезапно призована от някакъв невидим глас, и ми подаде ръка. — Време е да си лягаме — каза.

— Просто ей така ли? — попита приятелят ми.

— Просто така.

— Това е измислица, нали? — погледна ме изпитателно. — Съчиняваш си.

— Никой не би могъл да си съчини онова, което се случи после.

— И какво беше то?

Тя ме поведе към спалнята. Съблякохме се мълчаливо. Тя пропъзля под единичния чаршаф и потупа матрака.

— Ти си от тази страна.

— Докато Дъглас се върне. — Легнах до нея.

— Дъглас няма да се върне — каза тя, после се наведе и нежно ме целуна.

— Защо?

— Защото е мъртъв — отвърна спокойно. — От три години.

Така научих как съпругът ѝ бавно угаснал, повален от рака, който тръгнал от червата и постепенно обхванал черния дроб и панкреаса. Битката продължила шест месеца, през които Вероника

била неотлъчно до него. Всяка сутрин преди работа го наглеждала, късно вечерта пак отскачала да го види и оставала до леглото му, докато се увери, че е заспал дълбоко, и накрая самата тя се прибирала и се пъхвала под завивките, за да поспи час-два, най-много три, преди да започне всичко отначало.

— Шест месеца е много време — рекох.

— Не е лесно да се грижиш за умиращ човек — отбеляза тя.

— Да, знам. Изживях го с баща си. Когато най-накрая си отиде, бях на ръба на силите си.

— О, нямам предвид във физическия смисъл — липсата на сън. Не това ме изтощи при Дъглас.

— Кое тогава?

— Да го накарам да повярва, че го обичам.

— А не го ли обичаше?

— Не — отвърна тя, а после отново ме целуна, този път малко по-продължително, колкото да имам време да си спомня, че преди броени минути ми спомена, че Дъглас продавал софтуер.

— Чакай малко. — Отлепих устните си от нейните. — Нали каза, че сега продавал софтуер.

— Да, така е — кимна тя.

— На други мъртъвци ли? — надигнах се и подпрях глава на ръката си. — Нямам търпение да чуя какво ще ми обясниш.

— Няма нищо за обясняване. Дъглас винаги е искал да продава софтуер. Затова вместо да казвам, че е на небето, предпочитам версията, че продава софтуер.

— Един вид, даваш на смъртта по-приятно име. И така не ти се налага да се изправиш срещу нея.

— Казвам, че продава софтуер, за да избегна разговора, който би последвал, ако спомена, че е мъртъв — остро отвърна Вероника. — Мразя да ме утешават.

— А на мен защо ми каза?

— Защото трябва да знаеш, че съм като теб. Сама. Че няма кой да скърби за мен.

— Значи отново се върнахме към самоубийството. Това ли е твоята тема — смъртта?

— Знаеш ли какво казва за смъртта Ларошфуко? — усмихна се тя.

— Ами не се сещам.

— Според него смъртта е като слънцето. Не можеш да я гледаш твърде дълго, без да те ослепи. — Тя сви рамене. — Но аз си мисля, че ако я гледаш непрекъснато, ако непрекъснато я сравняваш с живота, тогава имаш избор.

Претеглих я в обятията си.

— Малко си ми странна, Вероника — подкачих я.

— Напротив — поклати глава тя и продължи спокойно и уверено: — Аз съм най-нормалният човек, когото си срещал.

* * *

— И наистина беше така — казах на приятеля ми.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че никой преди нея не ми бе предлагал повече.

— Какво толкова ти предложи?

Онази нощ тя ми предложи хладния, сладък лукс на плътта си, целувка, която така преливаше от чувства, че се уплаших устните ѝ да не се възпламенят.

Правихме любов, но тя изведнъж спря и се отдръпна.

— Време е да поговорим — каза, после отиде до кухнята и се върна с две пълни чаши с водка.

— Да поговорим ли? — попитах, все още объркан от рязкото ѝ отдръпване.

— Не разполагам с цялата нощ — каза тя и ми подаде чашата.

Поех питието от ръката ѝ.

— Значи няма да посрещнем зората заедно?

Тя седна на леглото и кръстоса крака — гола, с хлъзгаво и гладко тяло, обляно от синкава светлина.

— Ти говориш много. — Чукна чашата си в моята. — Както и аз. — Надвеси се напред, очите ѝ светеха в тъмното. — Ето каква е работата. Когато човек говори много, накрая се изчерпва. Не му остават думи за нищо важно. Реди само лъскави слова. Изкусни. Повърхностни. Тогава осъзнаваш, че си стигнал до предела на

възможностите си, че оттук нататък не можеш да предложиш нищо друго, освен празни приказки.

— Малко е грубичко, не мислиш ли? — Отпих глътка водка. — А и кое е противоположното на говоренето?

— Мълчанието — отвърна Вероника.

— Вероника — прихнах аз, — та ти съвсем не си мълчалива.

— Всъщност обикновено съм — отвърна тя.

— И какво прикрива мълчанието ти?

— Гнева — отвърна тя без никакво колебание. — Яростта.

Лицето ѝ се изопна и аз си помислих, че гневът, който внезапно я изпълни, ще възпламени косата ѝ.

— Разбира се, има и други начини да стигнеш до мълчанието — продължи тя и отпи отривисто от чашата си. — Дъглас го направи, при това без да бъде многословен.

— Ами как тогава?

— Чрез страданието.

Очаквах долната ѝ устна да затрепери, но не стана така. Потърсих влага в очите ѝ, но те бяха сухи и спокойни.

— Чрез ужаса, който изпитваше — добави тя. Отправи поглед към прозореца, остана известно време втренчена натам, после се обърна към мен. — През последната си седмица не промълви нито дума. Така разбрах, че времето е дошло.

— Време за какво?

— Време да започне нова работа.

Сърцето ми сякаш спря за миг.

— В... софтуерния бизнес ли?

Тя запали свещ, постави я на тясната лавица над нас, после отвори най-горното чекмедже на масичката до леглото, извади пластмасова кутийка с хапчета и я разтърси, за да чуя сухото потропване.

— Възнамерявах да му ги дам — обясни, — но не остана време.

— Как така не остана време?

— Разбрах по лицето му — отвърна тя. — Живееше като човек, който вече е под земята. Сякаш беше заровен и чакаше да му свърши въздухът. Такова страдание имам предвид, такъв ужас. Знаех, че не би понесъл дори една допълнителна минута.

Тя остави хапчетата на масичката, сграбчи възглавницата, върху която бе лежала, леко я разпуха и я притисна към лицето ми, после я отлепи, при което изпитах странното чувство, че се връщам обратно към живота.

— Повече от това не можах да му предложа — отрони, после отпи нова голяма глътка от водката. — Не можем да предложим почти нищо.

При нея тъмнината е истинска, моята е само привидна, помислих си с внезапна, опустошителна яснота.

* * *

— И какво направи? — попита приятелят ми.

— Докоснах лицето ѝ.

— А тя?

Тя грубо отблъсна ръката ми.

— Не става въпрос за мен — рече.

— В момента най-важната си ти.

— Глупости — сбърчи лице тя.

— Така е.

— Значи положението е още по-зле — кисело продума тя. Очите ѝ, тъмни и стоманени като пушечни дула, се завъртяха нагоре, после се спуснаха надолу. — Имах предвид теб. И няма да се оставя да ме заблудиш.

— Животът е заблуда, Вероника — свих рамене аз.

Очите ѝ се изпълниха с напрежение.

— Не е вярно и ти го знаеш — изсъска тя. — И точно затова си лъжец, и книгите ти са лъжа. — Гласът ѝ беше толкова твърд и безмилостен, че ме преряза като вятър. — Ето каква е работата: ако наистина се чувстваше така, както твърдиш в книгите си, щеше да се самоубиеш. Ако всичко това наистина беше вътре в теб, дълбоко в теб, не би преживял дори един-единствен ден. — Предизвикваше ме да я оборя, но тъй като не го направих, продължи: — Ти разбираш всичко,

но не и себе си. И ще ти кажа какво за себе си не можеш да разбереш, Джак — не разбираш, че си щастлив.

— Да съм щастлив ли? — учудих се.

— Да, ти си щастлив — настоя Вероника. — Няма да го признаеш, но наистина е така. И така би трябвало.

После изброи от какво се състои моето щастие — добрия късмет, на който се радвах, здравето, парите, работата, която обичах, дребните постижения.

— В сравнение с теб Дъглас си нямаше нищо — отбеляза накрая.

— Имал е теб — подхвърлих предпазливо.

Лицето ѝ отново помръкна.

— Ако ще извърташ разговора все към мен, по-добре си върви.

Говореше сериозно и аз го знаех.

— Какво искаш от мен, Вероника?

— Искам да останеш — отвърна тя без колебание.

— Да остана?

— Докато взема хапчетата.

Спомних си какво ми каза на излизане от бара преди няколко часа: *Бих могла да го направя с теб, разбираш ли?*

Бях се заблудил, че има предвид да го направим заедно, но сега разбрах, че никога не ме е включвала в плановете си. Нямахме никакво споразумение. Имаше само Вероника.

— Ще го направиш ли? — мрачно попита тя.

— Кога? — прошепнах.

Тя взе хапчетата и ги изсипа в ръката си.

— Сега.

— Не — отвърнах и понечих да се изправа.

Тя ме натисна надолу, погледна ме с безмилостна решителност и аз осъзнах, че ще извърши каквото си е наумила, че няма начин да я спра.

— Искам да се махна от тая врява — каза и притисна едната си длан до дясното ухо. — Толкова е шумно.

Жестокостта на тези думи ми разкри пълните измерения на мъката ѝ, всичко, което не искаше да чува повече — дрънченето на всекидневното суетене, тътнещите повторения, писъците на понизшите от нея, наглата посредственост. Всичко това превърна

непоносимото тракане на колелото в раздиращ душата рев. Тя искаше да сложи край, да се потопи в мълчание.

— Ще останеш ли? — попита тихо.

Знаех, че всяко възражение ще я поразя като още повече шум, който не би могла да понесе. Щеше да ѝ прозвучи като звън на цимбали и да усили безумната какофония, от която така отчаяно се опитваше да избяга.

— Добре — отвърнах.

Без да изрече и дума, тя започна да гълта хапчетата по две наведнъж, като ги прокарваше с бързи глътки водка.

— Не знам какво да ти кажа, Вероника — подхванах, след като изпи и последната таблетка и остави чашата на масичката.

Тя се сви в ръцете ми.

— Кажи ми онова, което казах на Дъглас. На финала това е всичко, което човек би могъл да предложи.

— Какво му каза? — попитах нежно.

— Тук съм.

Обвих още по-плътно ръцете си около нея.

— Тук съм.

Тя се сгуши в мен.

— Да.

* * *

— И значи остана? — попита приятелят ми.

Кимнах.

— А тя...?

— След около час. После се облякох и се щурах по улиците, докато не се озовах тук.

— Значи сега тя е...

— Отиде си — казах бързо и изведнъж си я представих как седи в парка срещу бара, спокойна и мълчалива.

— Не можа ли да я спреш?

— Как? — попитах. — Нямах какво да ѝ предложа. — Погледнах през витрината на бара. — И освен това за една истински опасна жена

мъжът не може да бъде решение. Точно това я прави опасна. Поне за нас.

Приятелят ми ме изглежда особено.

— И какво ще правиш сега? — попита.

В далечния край на парка една двойка се караше — двамата си крещяха един на друг, юмруците на жената бяха във въздуха, а мъжът бурно клатеше глава. Можех да си представя как Вероника се отдалечава мълчаливо от тях.

— Ще мълча — отвърнах. — Доста дълго време.

Сетне се изправих и излязох навън, сред водовъртежа на града. Бях погълнат от обичайната врява, от целия хаос и бъркотия, но не изпитвах нужда да прибавям и собствените си фалшиви звуци към останалите.

Чувството беше странно опияняващо — осъзнах го, докато се насочвах към дома си, прегърнал тишината.

От дълбините на обгърналото я спокойствие Вероника ми предложи последните си думи:

Аз знам.

[1] Черна (фр.). — Бел.прев. ↑

АНДРЮ КЛАВАН

НЕЙНИЯТ ВЛАДЕТЕЛ И ГОСПОДАР

Беше очевидно, че тя го е убила, но само аз знаех защо. Бях приятел на Джим и той ми споделяше всичко. Историята сама по себе си беше шокираща. Поне според мен. Неведнъж, когато Джим ми се доверяваше, аз чувствах как потта се събира под яката на ризата ми и се стича по гърдите ми. Настръхвах като кокошка или ако трябва да се изразя по-благоприлично, „стомахът ми се свиваше“. Разбира се, в наши дни би трябвало да можем да говорим за тези неща — всъщност за абсолютно всичко — съвсем свободно. Има толкова много книги и филми, и предавания, претендиращи да разбият и последното табу, че току-виж не останали табута.

Е, да видим. Хайде да видим.

* * *

Джим и Сюзан се познаваха от работата си и започнаха връзка след едно служебно парти — стандартна история. Джим беше вицепрезидент и отговаряше за забавните предавания в една от най-големите радиостанции.

— Не знам точно в какво се състои работата ми — имаше навик да казва той. — Но, дявол да го вземе, трябва да я върша.

Сюзан беше асистентка на мениджъра на „Личен състав“, иначе казано — секретарка, чиято работа беше да прави графиците.

Джим беше висок, елегантен, харвардски възпитаник, на трийсет и пет. В работата си беше бавен и замислен, сякаш подбираше внимателно всяка дума, която излизаше от устата му. Плюс това имаше навика да се втренчва в очите на събеседника си, като че погълнат до последния неврон от обсъждания въпрос, било то и най-скучния. След работа, слава богу, ставаше по-саркастичен, по-язвителен. Честно

казано, май почти всички му се виждаха малко или повече идиоти. Мен ако питате, това си беше нездрав оптимизъм.

Сюзан беше енергична, будна, тъмнокоса, на двајсет и нещо. Малко слабовата в лицето и с твърде остри черти за моя вкус, но все пак хващаше окото с дългата си права, черна, ама много черна коса. Отгоре на това имаше хубава фигура, дребничка и стегната, грациозно разгърната в областта на гърдите и ханша. Отношението ѝ към света беше агресивно, предизвикателно, един вид, „виж какво, мой човек, аз съм си такава, каквато съм“. С което според мен се опитваше да прикрие защитната си реакция спрямо произхода си от Куинс, образованието си и дори интелигентността си. При всички положения беше човек, способен да те зареди още от сутринта — само като я видиш как крачи из офиса с късата си пола или как издърпва с дългия си нокът косъм от плитката си, попаднал в устата. Станеше ли дума за нея, всички мъже в офиса бяха на едно мнение — идеално парче за чукане в службата. В подобни социологически дебати, в които господата се отпускат да обсъждат кой с коя от колежките би го направил, Сюзан обикновено се споменаваха като момичето, което човек би изправил срещу автомата за минерална вода и би изклатил на фона на бръмчащата на долния етаж прахосмукачка на нощния почистващ персонал.

И така, на едно парти през февруари, на което празнувахме пускането и в известен смисъл провала на поредния идиотски проект, със злорадство и завист забелязахме, че Джим и Сюзан стоят един до друг, говорят си цяла вечер и накрая си тръгват заедно. След което си лягат заедно. Това, последното, не го видяхме, но специално на мен ми бе преразказано впоследствие.

* * *

Аз съм редактор на новините, на трийсет и осем, разведен преди седем години, два месеца и шестнайсет дни. В сексуално отношение, все си мисля, малко или повече съм видял всичко на този свят. Но в наши дни май всички малко или повече сме видели всичко на този свят. Направо вече с нищо не могат да ни изненадат. Затова първоначално разказите на Джим предизвикаха похотливо пламъче в

погледа ми, без да споменавам тънката струйка слюнка, която шурна от ъгълчето на устата ми.

Тя си падаше по грубата игра. За това става въпрос. Сега историята може да бъде разказана. Нашата Сюзан обичаше да я пошляпват. Джим, Бог да му е на помощ, в началото не изглеждаше обезпокоен от този факт. Той също беше видял едно-друго, разбира се, но не и на този фронт.

Оказа се, че когато се прибрали в апартамента му, Сюзан му пхнала в ръцете колана от собствения му халат и му наредила да я завърже. Джим успял да изпълни тези прости инструкции, подчинил се и когато се наложило да сграбчи черната ѝ, ама много черна коса в юмрука си и да натисне здраво главата ѝ надолу към онова, което благоприлично бих описал като пулсиращата му мъжественост. Онова с пошляпването станало по-късно, след като я метнал по корем на леглото и я обладал изотзад — пак по нейно изрично настояване.

— Беше малко първерзно — сподели ми Джим.

— Да бе, да те ожали човек — рекох. — Сега си, има-няма, вторият или третият поред най-голям късметлия на земята, а?

Е, възбуждащо било, призна Джим. И не, не било защото никога преди не бил правил нещо подобно. Просто му се струвало, че било редно човек да опознае едно момиче малко по-добре, преди да започне да го пердаши. Все пак е доста интимно, не е нещо, които се прави на първа среща.

Плюс това Джим адски харесваше Сюзан. Харесваше му първичната ѝ енергия, троснатият ѝ, язвителен език, под който се таеше уязвимост. Искаше да я опознае, да прекара с нея малко време, а защо не и повече. И сега, след като бяха започнали по такъв начин, чудеше се той, докъде ли щяха да я докарат?

Но се оказа, че само на Джим му било толкова неловко. Сюзан си се чувствала прекрасно, като се събудила в обятията му на следващата сутрин. „Снощи беше супер“, прошепнала и го целунала по наболата четина. Хванала го за ръката, докато спирали такси, което да я откара вкъщи, за да се преоблече. А после в офиса се държала перфектно и не издала по никакъв начин, че в отношенията им е настъпила промяна. Само когато се разминавали в коридорите, му кимвала едва забележимо и измърморвала: „Боже, какви сме професионалисти“.

После вечеряли заедно в марокански ресторант и тя въодушевено му заразкавала за различни истории за шефовете си. А Джим, който обикновено показваше, че се забавлява, като присвиваше очи и пускаше тънка усмивка, се облегнал в стола си и се смял с цяло гърло, даже се наложило да бърше с пръсти потеклите му сълзи.

Същата нощ тя пожелала да я напердаши с кожения си колан. Джим се възпротивил.

— Няма ли поне веднъж да го направим по нормалния начин? — попитал.

Но тя се притиснала в него.

— Направи го. Много искам.

— Виж, малко се притеснявам заради шума. Съседите, нали разбираш.

Е, имал право. Сюзан отишла в кухнята и се върнала с дървена лъжица. Очевидно така нямало да вдигат чак такъв шум. Джим, както винаги джентълмен, я завързал за рамката на леглото.

— Тази жена ме убива. Изтощен съм — призна ми няколко седмици по-късно.

Мушнах ръка под ризата си и тупнах няколко пъти с юмрук, за да му покажа, че сърцето ми съчувствено тупти за него.

— Сериозно ти говоря. Наистина понякога съм навит и на това. Секси е, забавно е. Но, господи! От време на време имам нужда да виждам лицето ѝ.

— Ще се кротне. Та нали едва започвате — успокоих го. — Просто опипва почвата. Постепенно ще намериш начин да ѝ разкриеш насладите от мисионерската поза.

Водехме този разговор на маса в „При Маккорд“ — последния хубав ирландски бар в обновения Уест Сайд. Новинарският екип имаше навика да минава оттук за по едно вечер, затова бяхме снишили глас. Джим се приведе още повече към мен. Челата ни почти се докоснаха, а той се огледа, преди да продължи.

— Виж сега каква е работата. Мисля, че тя е тежък случай.

— Тоест?

— Как да ти кажа, аз също обичам да си развихря фантазията и прочие. Но тя май взима нещата на сериозно.

— Не те разбирам — настоях, този път по-дрезгаво, а зад ухото ми избиха капчици пот.

Оказа се, че стигнали до там в отношенията си, че си разделили домакинската работа. Сюзан разпределила задачите и на нея се паднало да чисти апартамента на Джим, да му готви вечер и да мие съдовете. Гола. В задълженията на Джим влизало да я принуждава да върши всичко това, като я пляска, бие с камшик или изнасилва, ако тя прояви неподчинение или сбърка, или се престори, че е сбъркала.

Винаги звучи самохвално, когато мъж започне да се оплаква от сексуалния си живот, но Джим наистина изглеждаше разтревожен.

— Не твърдя, че не се възбуждам от тия неща. Напротив, възбуждащо е. Но вече започва да става... грозно. Не мислиш ли?

Избърсах устни и се отпуснах в креслото.

— Не знам — рекох след дълга пауза, когато най-накрая успях да възстановя дишането си и да отворя уста, — кой каквото си посее. Имам предвид, виж, ако не ти харесва, просто престани. Нали така? Ако нещата не вървят, просто тегли чертата.

Очевидно тази мисъл му беше минавала през главата. Кимна бавно, сякаш я обмисляше за пореден път.

Но не спря. Всъщност няколко седмици след това Сюзан вече се беше пренесла изцяло при него.

* * *

Оттук насетне информацията ми става оскъдна. Очевидно, когато един мъж заживее с някого, вече не разказва с подробности за сексуалния си живот. Всички знаеха, че авантюрата им е прераснала в по-сериозна връзка, но Сюзан и Джим все така страняха един от друг в офиса. Идваха на работа, хванати за ръце. Целуваха се отвън пред сградата. И след това всеки се залавяше с работата си. Нямаше шепнене из коридорите, нямаше затворени врати. Няколкото пъти, когато излизахме да пийнем по едно след работа с колегите, двамата дори не седнаха един до друг. Когато си тръгнаха, през прозореца видяхме как Джим я прегърна. Това беше всичко.

Последния път, когато разговарях с Джим на тази тема преди смъртта му, беше пак в „При Маккорд“. Една вечер влязох в бара и го видях да седи сам на маса в ъгъла. По начина, по който седеше — сякаш глътнал бастун, с полуотворени, лъснали очи — веднага

разбрах, че е пиан като кирка. Седнах срещу него, а той бавно махна с ръка и каза: „Аз черпя“. Поръчах си скок.

Ако бях малко по-умен, щях да се придържам към темата за спорта. „Никс“ падаха поголовно; „Янките“, шампиони от миналия сезон, сега се бореха да не изостават от „Балтимор“. Можех да говоря за това надълго и широко. И трябваше. Но любопитството надделя. Не знам дали „любопитен“ е точно казано. По-скоро „похотлив“.

— Е, как вървят нещата със Сюзан? — изтърсих.

— Чудесно. Нещата със Сюзан вървят чудесно — отвърна той като човек, който има сериозна връзка. А после добави: — Аз съм нейният владетел и господар. — Седеше все така — като глътнал бастун. И се олюляваше леко като улична лампа в буря.

Сюзан направила списък с ежедневните им задължения, който той наизустил и следвал без подканяне. Така имало по-голям ефект, защото ѝ оставало време да го умолява да престане. Той я завързвал, тя започвала да го моли, а той я биел, докато тя се моли. Изнасилвал я анално и я скубел за косата, и натискал грубо главата ѝ надолу, за да гледа, докато го прави.

— Кой е твоят владетел и господар? — питал я.

— Ти си моят владетел и господар — отговаряла. После се залавяла за домакинската работа гола или обута в дантелените жартиери, които си беше купила. Обикновено чупела или разливала нещо, а той я биел и бил готов да я обладае пак и пак.

След като ми разказа всичко това, той склопи очи и леко разтвори устни. В продължение на няколко минути изглеждаше заспал, а после се сепна и се събуди. Но продължаваше неизменно да стои с изправен гръб. Дори когато стана да си върви, стойката му беше вдървена и съвършено изправена. Понесе се към вратата, сякаш беше от онези някогашни инструктори по правилна стойка. Беше смешен — така пиан изглеждаше по-благороден, отколкото като беше трезвен — някаква преувеличена, комична версия на собственото му резервирано, благородно, трезвено „аз“.

Гледах го как си тръгва с усмивка на лицето. Липсва ми.

* * *

Сюзан го намушка с кухненски нож — от онези, големите. Само едно рязко пробождање, но проникнало достатъчно надълбоко, за да разреже важна артерия. Умрял от кръвозагуба на кухненския под, вперил поглед в тавана, докато тя крещяла истерично в телефонната слушалка за линейка.

Джим, който не беше кой да е, влезе в новините. Сетне историята се раздуха от феминистките, за които убийството на гадже си е чиста форма на себеизява. Те настояваха делото да се прекрати незабавно. И доста хора ги подкрепиха. Сюзан, както се установи, имаше синини по цялото тяло и кървеше от всяко телесно отворстие. И беше съвсем очевидно, че преди да ѝ прекипи и да грабне ножа, е била принудена да извърши поредния гнусен сексуален акт. Беше от ясно по-ясно, че става въпрос за системен побой и сексуален тормоз, за дълго отлагана самозащита.

По някаква причина обаче следователите не бяха напълно убедени. Като цяло ченгетата прекарват достатъчно време в дълбините на човешката извратеност, поради което винаги имат едно наум. Ясно им е, че политическите истини, дори да са безспорни, невинаги са приложими, когато става дума за любовен романс.

Така че главният прокурор на Манхатън беше между чука и наковалнята. Сюзан тутакси бе наела добър адвокат и не беше говорила с никого. Полицайте имаха подозрения, че са открили доказателства за доброволен мазохизъм в сексуалния живот на Сюзан, но засега не разполагаха с нищо конкретно. Междувременно медиите започнаха все по-често да споменават думата „мъченичество“ до името на Сюзан и публикуваха историята ѝ наред с други случаи на сексуално насилие — това беше техният си начин да бъдат „обективни“, като заемат изцяло страната на Сюзан. Както и да е, последното, което прокурорът искаше, беше първо да тикне жената в затвора, а после да се налага да я освобождава. Поради което се размотаваше. Забавени ден-два обвинения, разтакаване на по-нататъшното разследване. А в това време главният заподозрян беше на свобода.

* * *

Колкото до мен, изпаднах в дълбока депресия, бях объркан. Джим не ми беше брат, но беше добър приятел. Подозирах, че съм може би най-близкият му приятел в офиса, може би дори в града, а вероятно и изобщо. Въпреки това имаше моменти — като гледах феминистките по телевизията, като гледах адвокатата на Сюзан — в които си мислех: „Откъде да знам? Той казваше едно, момичето твърди друго. Как да съм сигурен, че всичко, което Джим ми разказваше, не е било някаква безумна лъжа, нелепо оправдание за тормоза, на който я е подлагал?“.

Разбира се, без да обръщам внимание на всичко това, се обадох в полицията в деня след убийството, петък, още щом чух какво е станало. Позвъних на един познат в отдел „Убийства“ и му казах, че имам информация по случая. Докато затварях телефона, едва ли не очаквах да чуя виещите сирени на патрулите, спуснали се да ме разпитват. Вместо това ми определиха среща в понеделник сутринта и ме помолиха да се явя в участъка за разговор с детективите по случая.

Което ми осигури един уикенд време. Прекарах го на канапето, притиснат от тежка като олово депресия. Зяпах тавана, стиснал главата си с ръце. Щеше ми се да зарева, щеше ми се да се самообвинявам и в същото време се опитвах да не го правя. Телефонът звънеше ли звънеше, но аз не вдигах. Обаждаха се приятели — слушах съобщенията им на телефонния секретар — които искаха да станат част от събитията: съчувствието, тъгата, клюката. Има ли убийство, всеки иска да докопа парче от него. Нямах сили да участвам в тази игра.

В неделя вечерта най-сетне на вратата ми се почука. Живея на последния етаж и по-скоро очаквах да чуя звънеца долу, на входа, но в случая си беше почукване. Помислих си, че сигурно е някой съсед, видял историята по телевизията. Извиках, докато си обувах обувките. Загаших си ризата, докато вървах към вратата. Отворих, без дори да надзърна през шпионката.

Отсреща стоеше Сюзан.

В секундата, в която я видях, през съзнанието ми профуча какво ли не. Тя стоеше пред мен, едновременно войнствена и притеснена. С вдигната брадичка — заядлива; със сведен поглед — свенлива. Помислих си, какво се очаква от мен, как би трябвало да се държа: ядосано, отмъстително, хладно, справедливо, високомерно,

състрадателно? Господи, бях като парализиран. Накрая просто отстъпих и я пуснах да влезе. Тя застана в средата на стаята и се обърна с лице към мен, докато затварях вратата.

После сви рамене. Едно повдигнато голо рамо, едно извито нагоре ъгълче на устните, остроумна усмивка. Носеше светла пролетна рокля с тънки презрамки, вързани на панделка отзад на тила. Мургавата ѝ плът бе щедро изложена на показ. Забелязах малък сърповиден белег на бедрото ѝ, точно където свършваше подгъвът.

— Не знам какво точно се прави в подобни случаи — подхванах.

— Аха. Може би трябва да потърсиш под заглавие „Как да забавляваме момичето, убило най-добрия ни приятел“.

Върнах ѝ остроумната усмивка.

— Не се увличай в приказки, Сюзан, става ли? В понеделник ще ходя в полицията.

Усмивката ѝ се изпари, тя кимна и се извърна настрани.

— Е, Джим всичко ли ти разказваше? Имам предвид за нас? — Започна да си играе с тефтера, оставен на телефонната ми масичка.

Наблюдавах я. Реагирах въздържано, но в движенията ми имаше напрежение. Гледах я как се обръща, вслушвах се в думите ѝ. И не можех да не си мисля за онова, което Джим ми беше споделял. Разглеждах, бавно и продължително, извивката на гърба ѝ. От гледката кожата ми се подпали, стомахът ми се вледени. Интересна комбинация.

Облизах устни и се опитах да мисля за мъртвия си приятел.

— Да, може да се каже — отроних сподавено. — Разказваше ми почти всичко.

— Е, това ме кара да се чувствам доста неловко — прихна тя.

— Виж, недей да флиртуваш с мен. Уби приятеля ми, а сега идваш у дома и се опитваш да оплетеш и мен.

Тя пак се обърна, скръстила ръце. Така се бях втренчил в лицето ѝ, че няма начин да не се е досетила, че мисля само за гърдите ѝ.

— Не флиртувам с теб — отвърна. — Само искам да ти разкажа.

— Какво да ми разкажеш?

— Какво ми причиняваше той, как ме биеше, как ме унижаваше. Беше два пъти по-едър от мен. Помисли си, на теб как би ти се сторило, какво би направил ти, ако някой ти причиняваше това.

— Сюзан! — размахох ръце аз. — Та нали ти го молеше за това!

— О, да, „тя си го търсеше“, нали? И ти вярваш. Приятелчето ти го твърди, значи е истина.

Изсумтях. Замислих се. Погледнах я. Помислих си за Джим.

— Да — казах най-накрая. — Вярвам му. Истина е.

Тя не възрази. Просто продължи:

— Е, дори и да е вярно, това не променя нещата. Разбираш ли? Да го беше видял как се възбужда от това. Така де, та той не беше длъжен да продължава. Аз можех да спра. Би могъл да промени нещата — по всяко време, стига да поиска. Но на него му харесваше... толкова му харесваше... Започваше да ме бие, да ме измъчва и какво ли още не и това го възбуждаше. Според теб как би се почувствал човек?

Не се гордея с реакцията си, но съм длъжен да призная, че се почесах по главата, ням като маймуна.

Сюзан прекара дългия нокът на показалеца си по тефтера на телефонната ми масичка. Проследи движението с поглед. Както и аз.

— Наистина ли ще отидеш при ченгетата?

— Да, по дяволите, ще отида — отвърнах. След което продължих, сякаш имах нужда от оправдание: — Със сигурност ще открият и още някой друг, с когото си правила подобни неща. И той ще им разкаже същото.

Тя поклати глава.

— Не. Само ти си. Ти си единственият, който знае.

Нямаше какво да кажа. Стояхме, потънали в мълчание. Тя — замислена, аз — вторачен в нея, взрян в извивките и цветовете ѝ.

Накрая тя вдигна очи към мен, килна глава настрани. Не пристъпи напред, нито прокара пръсти по гърдите ми; не се сгуши в мен, за да усетя горещината на дъха ѝ или уханието на парфюма ѝ. Остави това на филмите, на фаталните жени. Стоеше си там просто така, хвърли ми един от онези нейни погледи, вирнала брадичка, стиснала юмруци, извадила на показ душата си, почти трептяща в ръцете ми.

— В такъв случай това ти дава доста власт над мен, нали? — рече.

— Е, и?

Тя отново сви рамене.

— Знаеш какво ми харесва.

— Махай се — креснах. Не си дадох време дори да започна да се потя. — Господи! Разкарай се оттук, Сюзан.

Тя тръгна към вратата. Гледах я как върви натам. Да, точно така, помислих си. Имам власт над нея. Имам власт над нея, докато решат да не ѝ повдигат обвинения, докато заглавията във вестниците изчезнат. Тогава кой съм аз? Аз съм нейният владетел и господар. Точно като Джим.

Тя мина покрай мен. Достатъчно близо, за да чуе мислите ми. Погледна ме, изненадана. Засмя се.

— Какво, да не мислиш, че ще убия и теб?

— Ще си остане загадка за мен, нали така?

Все още усмихната, тя комично сбърчи вежди.

— Ако това те възбужда...

Именно насмешката бе капката, от която чашата преля. Не можах да устоя на импулса да изтрия тази усмивка от физиономията ѝ. Пресегнах се и сграбчих косата ѝ в юмрука си. Нейната черна, ама много черна коса.

Беше дори по-мека, отколкото си я бях представял.

ДЖОН КОНЪЛИ

ПОСТРОЙКАТА НА ГОСПОДИН ГРЕЙ

Според жена ми това беше най-грозното нещо, попадало пред очите ѝ.

Трябваше да призная, че преценката ѝ не беше далече от истината. Общо взето, рядко се случваше да сме на едно мнение. Устремена към хребета на средната възраст (с цялата грация и спокойствие на погребално шествие, влизащо в гробище), Елинор ставаше все по-нетолерантна към възгледи, несъвпадащи с нейните собствени. В повечето случаи моите се различаваха, затова взаимното ни съгласие по някой въпрос беше причина за голям, макар и мълчалив празник.

Нортън Хол беше чудесна придобивка — провинциално имение от края на осемнайсети век с оформени градини и петдесет акра прилежаща земя. Беше истинско архитектурно бижу и щеше да ни послужи за прелестен дом, защото бе едновременно достатъчно малко, за да го поддържаме, и все пак достатъчно просторно, за да ни позволи да се избягваме през почти целия ден. За съжаление, както жена ми не пропусна да изтъкне, кичозната постройка в дъното на градината беше съвсем друга работа. Беше грозна и недодялана, с правоъгълни колони без никакви орнаменти и гол бял купол, окичен с кръст. Към нея не водеха стълби и очевидно единственият начин за влизане беше да се изкатериш над плочата. Дори птиците я избягваха, като предпочитаха да кацат на близкия дъб, където нервно гукаха помежду си като стари моми на енорийска сбирка.

Според брокера постройката била дело на някой си господин Грей, един от предишните собственици на Нортън Хол, който я вдигнал като паметник на покойната си съпруга. Помислих си, че след като е построил подобно нещо в нейна памет, едва ли е харесвал особено съпругата си. По принцип и аз не бях хлътнал до уши по жена си, но не я мразех чак толкова, че да въздигна подобна чудовищна грозотия в нейна памет. Най-малкото, щях да обера малко ъглите и да

забия дракон на върха, който да ни напомня за скъпите същества, преминали в отвъдното. По някое време господин Елис, собственик на имота преди нас, се заел да руши основите, но после размислил и овладял първоначалния си импулс, та нанесените поражения били поправени и сградата — пребоядисана.

Както и да го погледне човек, беше си същинско мъчение за окото.

Първият ми импулс беше да изравня проклетото нещо със земята, но през следващите седмици започнах да намирам постройката за интересна. Не, „интересна“ не е точно казано. По-скоро започнах да чувствам, че тя има определено предназначение, което още не съм проумял, и че би било неразумно да се бъркам, докато не узная повече. Зараждането на тези си разсъждения можех да проследя до една определена случка, станала около пет седмици след като се нанесохме в Нортън Хол.

Бях сложил един стол наред голия каменен под на постройката, защото беше прекрасен летен ден и там можех да намеря едновременно сенчест подслон и приятен изглед. Тъкмо се настанях на стола с вестник в ръка, когато се случи нещо много странно — подът се размърда, сякаш за миг се втечни, а по повърхността му се надиплиха вълни, сякаш породени от скрито течение. Слънчевата светлина стана някак бледа и нездрава, пейзажът потъна в плаващи сенки. Лъхна ме дъх на гниеца плът, сякаш върху очите ми имаше превръзка от бинт на болник. Сkochих от мястото си, макар да ми се зави свят, и видях сред дърветата мъж, който ме наблюдаваше.

— Здравейте — казах. — Мога ли да ви помогна?

Беше висок, облечен в кариран костюм от уид; определено имаше нездрав вид, помислих си, със слабото си лице и тъмни, приковаващи погледа очи. И се кълна, че го чух да говори, въпреки че устните му не помръдваха.

Каза следното:

— Не пипайте сградата.

Е, трябва да призная, че това ми се стори малко странно, дори и в състоянието на обзелата ме слабост. Не съм свикнал напълно непознати да се обръщат към мен по този начин. Дори Елинон е достатъчно тактична да предшества нарежданията си с „Би ли имал

нещо против да...“, след което допълнително смекчава удара с по едно „моля те“ или „благодаря“.

— Вижте какво — отвърнах. — Този имот е моя собственост. Не можете да идвате тук и да се разпореждате с него. Всъщност кой сте вие?

Но, проклет да съм, той повтори същите три думи:

— Не пипайте сградата.

След това просто се обърна и изчезна между дърветата. Тъкмо се канех да го последвам и да го изпратя до границата на имението, когато чух как тревата зад мен се раздвижи. Завъртях се едва ли не с очакването, че непознатият ще изникне оттам, но се оказа Елинон. За миг ми се стори като неразделна част от променения пейзаж, привидение сред привиденията, но постепенно всичко се върна към нормалния си вид и тя отново беше моята, някога обична, съпруга.

— С кого говореше, скъпи?

— Ами някакъв тип се мотаеше ей там — посочих с брадичка към дърветата.

Тя погледна натам, после сви рамене.

— Е, сега няма никого. Сигурен ли си, че си видял човек? Да не би да ти се привижда заради жегата или да е нещо по-лошо. Трябва да отидеш на лекар.

Ето за това иде реч. Аз, Едгар Мериман — съпруг, собственик на имение, бизнесмен и потенциален луд в очите на жена си. Както я карах, нямаше да мине много време, преди да се озова на пода, затиснат от двама здравеняци, в очакване да пристигне линейката, а междувременно съпругата ми вероятно щеше да отрони скромна крокодилска сълза, докато подписва документите за психиатрията.

Направи ми впечатление — не за пръв път през последните седмици — че Елинон изглежда позаслабнала. Или може би беше заради светлината, която се отразяваше в постройката и играеше по лицето ѝ. Имаше някак стръвен вид, подчертан от непознат за мен пламък в очите ѝ. Оприличих я на хищна птица и по някаква причина мисълта ме накара да потръпна. Последвах я обратно в къщата, за да пием чай, но не можах да хапна нищичко — от една страна, защото ме наблюдаваше над кифличките като нетърпелив лешояд в очакване на някой нещастник да предаде богу дух, но също така и защото не спираше да говори за постройката.

— Кога ще я бутнеш, Едгар? — започна. — Искам да се заемеш възможно най-скоро, преди да се е развалило времето. Едгар! Едгар, слушаш ли ме?

И, проклет да съм, тя сграбчи ръката ми толкова силно, че аз, шокиран, изпуснах чаената чаша, а бледият порцелан се пръсна по каменния под и парчетата се разпиляха като останки от младежки мечти. Чашата беше от сватбения ни сервиз, но загубата ѝ, изглежда, не притесни жена ми така, както би станало преди години. Всъщност тя въобще не забеляза счупената посуда, нито пък чая, който бавно се просмукваше в пролуките на пода. Продължи да ме стиска здраво, сякаш не с ръцете си, а с крака на хищна птица — дълги, жилави, с твърди и остри нокти. Дебели сини вени пълзяха към лактите ѝ като преплетени змии, които кожата ѝ едва удържаше. От порите ѝ струеше кисела миризма и аз едва се сдържах да не сбърча нос от отвращение.

— Елинор — попитах. — Да не си болна? Ръцете ти са толкова слаби, лицето ти, струва ми се, също е отслабнало.

Тя с неохота ме освободи от хватката си и извърна глава.

— Не ставай глупав, Едгар. По-здрава съм от кон.

Но въпросът сякаш я накара да се почувства неловко, защото на мига си намери работа между шкафовете, като взе да трополи по-скоро гневно, отколкото с идеята, че върши нещо смислено. Оставих я на мира и разгърнах ръката си там, където ме беше стискала, питайки се каква жена съм си избрал за съпруга.

* * *

Същата вечер, докато си търсех по-интересно занимание, се озовах в библиотеката на имението. Нортън Хол бе обявен за продажба от сестрата на покойния господин Елис и обявената цена включваше и библиотеката, както и по-голямата част от обзавеждането. Господин Елис очевидно бе свършил зле — според местните слухове жена му го напуснала, след което той изпаднал в депресия и се застрелял в хотелска стая в Лондон. Съпругата му не се появила дори на погребението — горкият човечец. Всъщност съседите с по-развнтено въображение продължаваха да разправят, че господин Елис сам е убил благоверната си, въпреки че полицията така и не успяла да му

припише подобно деяние. Случеше ли се някое любопитно куче да разрови що-годе правдоподобен комплект кости в пустеещи земи или край речен бряг, местните вестници не пропускаха да споменат господин Елис и изчезналата му съпруга, макар и от смъртта му да бяха минали двайсет години. При подобни обстоятелства някой посуеверен човек би се въздържал от покупката на Нортън Хол — но аз не бях такъв. Във всички случаи личеше, че господин Елис е бил интелигентен мъж и следователно, ако все пак беше погубил съпругата си, едва ли щеше да остави останките ѝ да се ваят из къщата, та да може някой да се спъне в тях и да си рече: „Хм, не бива така“.

Бях влизал в библиотеката веднъж-дваж — да си кажа правичката, не съм почитател на книгите — и бях хвърлял само бегъл поглед на заглавията и потъналите в прах и паяжини стари томове литература. Затова се изненадах, когато открих една книга, оставена на малката масичка до креслото. Първоначално си помислих, че сигурно е оставена там от Елинора, но тя четеше дори по-малко и от мен. Взех я и я отворих напосоки, при което пред погледа ми се откри страница, изпълнена с елегантен, ситен шрифт. Разлистих обратно до заглавието на титулната страница: „Пътешествие до Близкия изток“ от Дж. Ф. Грей. Под него имаше малка, избеляла фотография и когато се вгледах в нея, почувствах отвратителна ледена тръпка надолу по гръбнака си. Мъжът на снимката, очевидно авторът Дж. Ф. Грей, обезпокоително приличаше на онзи тип, дето се мотаеше из имението ми и, без да съм го питал, ми даваше акъл какво да правя с постройката в двора. Абсурд, помислих си. В края на краищата, Грей е мъртъв от има-няма петдесет години и вероятно в момента го занимават съвсем други проблеми, като ангелски песнопения или адска жегла — в зависимост от живота, който е водил на земята. Избутах тази мисъл в едно кьоше на съзнанието си и се съсредоточих обратно върху книгата. Оказа се, че е много повече от обикновено описание на пътешествието на Грей до Близкия изток.

Всъщност това беше една изповед.

Явно по време на пътуването си до Сирия през 1900 г. Джон Фредерик Грей се бе сдобил, по-точно казано — откраднал, с кости, за които се предполагаше, че са на Лилит, първата жена на Адам. Според Грей, който поназнайвал нещо от библейски апокрифи, Лилит била демон, изконната вещица, символ на мъжкия страх от необузданата

женска мощ. Грей чул историята за костите от някакъв тип в Дамаск, който му продал част от бойно снаряжение, което уж принадлежало на Александър Велики. Впоследствие същият търговец го насочил към селце в далечния север на страната, където в заключена крипта уж се пазели костите.

Пътуването било продължително и трудно, но пък такива предизвикателства, изглежда, винаги амбицират хора като Грей, за когото грехове като да седиш в удобното си кресло и да пушиш хубава лула явно са били равносилни на содомия. Но когато се добрал до селото, Грей установил, че не е желан гост. Според пътеписа му местните му обяснили, че входът към криптата е забранен за чужденци и особено за жени. Помолили Грей да си върви, но той прекарал нощта близо до селото, обмисляйки чутото.

Малко след полунощ един местен нехранимайко отишъл в лагера на Грей и му предложил срещу известна сума да задигне ковчежето с костите и да му го донесе. Човекът удържал на думата си. След по-малко от час се върнал с изографисано и очевидно много древно ковчеже, което, по думите му, съдържало останките на Лилит. Кутията била дълга около метър, широка към шейсет сантиметра и висока трийсет. И добре заключена. Крадецът обяснил на Грей, че ключът е у местния имам, но това не заинтересувало англичанина. Историята на Лилит била мит, плод на съзнанието на богобоязливи хора, но Грей вярвал, че в родината си може би ще успее да продаде красивото ковчеже като интригуваща вещ. Прибрал го в багажа си, наред с другите си придобивки, и почти не се сетил за него, докато не се завърнал обратно в Англия при младата си жена Джейн в Нортън Хол.

Промените в поведението на съпругата си Грей започнал да забелязва малко след пристигането на костите в дома им. Тя отслабнала необичайно, чак изглеждала изпита, и започнала да проявява нездрав интерес към останките в ковчежето. Една вечер, когато смятал, че вече си е легнала, Грей я заварил да човърка ключалката с длето. Когато се опитал да ѝ отнеме инструмента, тя яростно замахнала към него, а после нанесла последен удар на ключалката, която се разбила в пода на две половини. Преди мъжът ѝ да успее да я спре, тя отворила капака и пред очите им се показало съдържанието на ковчежето — камара стари кафяви кости с парчета

съсхрена кожа, все още полепнала по тях, и череп като на влечуго или птица, тесен и продълговат, наподобяващ зачатъчен човешки лик.

А сетне, според Грей, костите помръднали. В началото съвсем леко, някакво шумолене, което вероятно се дължало на слягането на костите след внезапното отваряне на убежището им, но движението бързо станало по-отчетливо. Пръстите се разтегнаха, сякаш подкрепяни от невидими мускули и сухожилия, после костите на пръстите на краката леко затропали по страните на ковчезето. Накрая и черепът се олюлял на оголените прешлени, а приличната на човка челюст се отворила и затворила със слабо изщракване.

Прахът в ковчезето започнал да се издига и останките бързо потънали сред червеникава пара. Но парата идвала не от ковчезето, а от собствената съпруга на Грей, изригвайки от устата ѝ като поток, сякаш кръвта ѝ някак пресъхнала и се превърнала в прах и сега била източвана от вените ѝ. Докато Грей смаяно наблюдавал, съпругата му ставала все по-слаба и по-слаба, кожата на лицето ѝ се напукала и започнала да се къса като хартия, очите ѝ се разширявали все повече и повече, докато съществото в ковчезето изсмуквало живота ѝ. През прашната завеса Грей успял да зърне възраждането на повече от ужасяващо лице. Кръгли черно-зелени очи го гледали лакомо, тънката като пергамент сива кожа започнала да почернява, а заострената челюст се отваряла и затваряла със звук, наподобяващ чупене на кост, докато вкусвала въздуха. Грей доловил желанията на съществото, сексуалните му пориви. Канело се да го погълне, а той бил изпълнен с благодарност за щенията му и знаел, че ще е така дори ако остриите нокти се впият в плътта му, човката изкълве очите му, а крайниците го обгърнат в последна прегръдка. Усетил, че откликва, пристъпил още по-напред, но в същия момент съществото примигнало с гущеровите си очи, върху тях се спуснала мембрана и магията се развалила.

Грей се овладял и се спуснал към ковчезето, като затръшнал с всички сили капака върху главата на съществото. Чувал как гнусното чудовище се мята и блъска отвътре. Грабнал длетото и го промушил през халката на ключалката, за да заключи здраво ковчезето. Червеното изпарение мигом изчезнало, съществото се укротило, а обичната му съпруга се свлякла на пода и издъхнала.

Имаше още само една страница на пътеписа и тя описваше създаването на постройката — копането на дълбоките ѝ основи,

поставянето на ковчезето на самото дъно и конструирането на постройката отгоре, в опит Лилит да се спре веднъж завинаги. Смехотворна историйка, разбира се. И така трябваше. Беше измислица, опит на Грей да изплаши слугите или да вкара името си в някое сензационно булевардно списание.

Въпреки това, докато лежах до Елинор същата нощ, не можах да заспя и усетих в нея някакво будно напрежение, което ме накара да изпитам безпокойство.

* * *

Последвалите дни не можах да успокоят нещастните ми чувства, нито пък да подобрят отношенията между мен и съпругата ми. Съзнанието ми непрекъснато се връщаше към историята на Грей, независимо че я считах за пълна глупост. Сънувах неவிждани същества, почукващи по прозореца на спалнята, а когато в съня си приближавах перваза, за да видя какво причинява шума, от тъмнината изплуваше продълговата глава, а тъмните хищнически очи лъщяха гладно. Съществото чупеше стъклото и връхлиташе върху мен. Докато се борех, усещах формата на провисналите му гърди, опрени в тялото ми, и краката му, увити около моите в израз на присмехулна любовна страст. Събуждах се и виждах лека усмивка по лицето на Елинор, сякаш тя знаеше за съня ми и тайно се радваше на ефекта му върху мен.

Ставахме все по-отчуждени един от друг, аз прекарвах доста време в градината или се разхождах край границите на земите ми, като едва ли не се надявах да зърна непознатия, който така силно приличаше на злощастния Дж. Ф. Грей. Веднъж мярнах човек с колело, който с усилие напредваше нагоре по хълма към портата на Нортън Хол. Полицай Морис изплува в полезрението ми — съвсем буквално, защото беше едър мъж и внушителната му осанка на фона на трептящата обедна мараня го очертаваше като огромен черен кораб, който се носи плавно по хоризонта. Накрая, изглежда, осъзна, че продължителните му усилия да преодолее хълма на две колела са безплодни, при положение че гравитацията го теглеше безмилостно

надолу, слезе примирено от велосипеда и измина остатъка от пътя до портата, бутайки превозното си средство.

В малкото управление на Ебингдън — най-близкото до Нортън Хол градче — бяха зачислени двама полицаи, като Морис беше един от тях. Той и сержант Лъдлоу се грижеха за поддържането на реда не само в Ебингдън, но и в околните села Лангтън, Брейсфилд и Харбистън, заедно с прилежащите землища. За да изпълняват служебните си задължения, разчитаха на разнебитена полицейска кола, два велосипеда и бдителността на местното население. Бях говорил с Лъдлоу на два-три пъти и го считах за доста необщителен човек, но Морис беше честа гледка по пътищата край имението ни и беше по-склонен да отдели няколко минути за разговор (или за да си поеме дъх), отколкото началникът му.

— Горещо е днес — отбелязах.

Полицай Морис, силно зачервен от усилието, избърса чело с ръкава на ризата си и изрази същото мнение, да, денят наистина беше адски горещ. Предложих му да изпием по чаша домашна лимонада в къщата и той охотно се съгласи. Обсъдихме някои местни проблеми, докато вървахме към портата, после го оставих до постройката, а аз отидох в кухнята да наля лимонада. Елинор не се виждаше никъде, но я чувах да се движи из тавана на къщата, предизвиквайки невъобразим шум, докато местеше и влачеше разни сандъци. Реших да не я безпокоя с новината за гостуването на Морис.

Навън полицаят безцелно се разхождаше край постройката, хванал ръце зад гърба си. Подадох му чашата лимонада, в която потропваха бучки лед, и той отпи дълга глътка. Под мишниците и по гърба му имаше огромни потни петна, които се открояваха като тъмни кръгове върху светлосинята му риза, досущ като картата на световния океан.

— Как ви се струва? — попитах го.

— Чудесна е — отвърна той, като помисли, че питам за лимонадата. — В подобен ден докторите препоръчват точно това.

— Не, имам предвид постройката — поправих го.

Морис се размърда неловко и наведе глава.

— Не съм аз този, който ще прецени, господин Мериман — рече.
— Не твърдя, че съм експерт в тия работи.

— Експерт или не, все имате някакво мнение.

— Е, честно, сър, не ми харесва особено. Никога не ми е харесвала.

— Май и друг път е ставало на въпрос.

— Преди известно време... — поколеба се той. — Господин Елис...

Той млъкна. Аз изчаках. Преливах от нетърпение да го разпитам, но не исках да си помисли, че целта ми е да клюкарствам.

— Чух — казах най-накрая, — че съпругата му изчезнала, а бедният човечец сложил край на живота си малко след това.

Морис отпи нова глътка от лимонадата и ме погледна. Лесно е да подцениш човек като него, помислих си. Непохватността му, теглото му, мъките с велосипеда, всичко това беше доста комично на пръв поглед. Но полицаи Морис беше проникателен човек и фактът, че не се издигаше в йерархията, не се дължеше на недостатъци в характера или работата му, а на собственото му желание да остане в Ебингдън и да се грижи за хората там. Беше мой ред да се размърдам неловко под погледа му.

— Така се говори — продължи Морис. — Исках да кажа, че господин Елис също не харесваше постройката. Искаше да я срути, но после събитията се развиха твърде лошо и... е, знаете останалото.

Но аз, разбира се, не знаех. Знаех само онова, което бях подочул да се говори сред местните, а дори и то ми беше поднасяно на доста оскъдни порции, като за новодошъл. Споделих това и Морис се усмихна.

— Информирали са ви избирателно — каза. — Аз не съм чувал подобни неща.

— Знам как е на село — рекох. — Навярно дори на внуците ми ще се гледа с известна доза недоверие.

— Значи имате деца, сър?

— Не — отвърнах, неспособен да потисна нотката на горчивина в гласа си. Съпругата ми не изпитваше майчински пориви, а природата очевидно беше на нейна страна.

— Странно — каза Морис, без да дава знак, че е забелязал промяната в тона ми. — В Нортън Хол не се е чувал детски глас от много години. Още отпреди господин Грей. Господин Елис също беше бездетен.

Това не беше тема, в която исках да навлизаме, но споменаването на Елис ми позволи да насоча разговора към по-интересни за мен въпроси и аз се възползвах от възможността някак прекалено нетърпеливо.

— Хората говорят... така де, говори се, че не е изключено господин Елис да е убил съпругата си.

Веднага ми стана неловко, че се изказах така невъздържано, но Морис сякаш нямаше нищо против. Всъщност дори ми се стори, че оценява открития ми подход към темата.

— Имаше такива подозрения — призна той. — Разпитахме го, от Лондон изпратиха двама следователи да проверят нещата, но госпожата сякаш бе изчезнала от лицето на земята. Претърсихме имението заедно с всички ниви и землища наоколо, но не открихме никаква следа. Чу се, че имала любовник в Брайтън. Издирихме и него, разпитахме го. Той твърдеше, че не я е виждал от седмици — ако може да се вярва на човек, който спи с чужда жена. В крайна сметка бяхме принудени да прекратим разследването. Труп така и не беше открит, а щом няма труп, няма и престъпление. Сетне господин Елис се застреля, а хората сами си направиха изводите какво може да се е случило със съпругата му.

Той пресуши лимонадата и ми подаде празната чаша.

— Благодаря — каза. — Подейства ми много освежително.

Отвърнах, че удоволствието е мое, а той се приготви да потегля с велосипеда си.

— Полицай Морис? — спрях го аз. — Вие как мислите, какво се е случило с госпожа Елис?

— Не знам, сър — поклати глава той, — но едно е ясно: Сюзан Елис вече не броди по тази земя. Тя лежи под нея.

И като каза това, потегли.

* * *

Следващата седмица имах неотложна работа в Лондон. Взах влака и прекарах отвратителен ден в обсъждане на финансови въпроси. През цялото време ме глождеше нарастващо чувство на безпокойство и едва частица от вниманието ми бе концентрирана върху паричните ми

дела, а останалото бе посветено на това що за зло мърси Нортън Хол. Макар да не бях суеверен човек, историята на новия ми дом ме изпълваше с тревожност, която растеше с всеки изминал ден. Сънувах едно и също все по-често и по-често, а сънищата ми неизменно бяха придружавани от звука на потропващи нокти и щракащи челюсти, понякога и от образа на Елинон, надвесена над мен. Когато успеях да се измъкна от лапите на кошмара, виждах очите ѝ блеснали многозначително, скулите на лицето ѝ аха да пробият като остриета изопнатата кожа на бузите ѝ. Пътеписът на Грей беше безследно изчезнал, а когато питах Елинон за него, усещах как ме лъже, отричайки да знае местонахождението му. В тавана и мазето цареше пълен хаос, навсякъде се валяха преобърнати сандъци и захвърлени книжа, а безпорядъкът опровергаваше твърденията ѝ, че просто „реорганизира“ дома ни.

И не на последно място, забелязах обезпокоителни промени в поинтимните аспекти на съпругеския ни живот. Подобни неща е редно да си останат между мъжа и жената, но е достатъчно само да спомена, че контактите ни се учестиха и — поне от страна на съпругата ми — станаха по-настъргвани от всякога. В един момент даже стигнахме до там, че направо ме беше страх да загася лампите и гледах да страня от спалнята до късно през нощта с надеждата, че когато най-сетне легна в брачното ни ложе, Елинон ще е заспала.

Но тя рядко спеше, а сексуалната ѝ ненаситност беше плашеща.

* * *

Една вечер се прибрах вкъщи по тъмно, но успях да различа следи от автомобилни гуми по моравата, а на мястото на постройката зееше дупка. Останките от конструкцията се валяха сред купчината бетон, стоварена на чакъла край къщата от мъжете, които я бяха разрушили. Сега ясно се виждаше колко малки са основите ѝ, а самата къщурка отгоре просто прикриваше ямата отдолу. На ръба на дупката стоеше фигура с фенер в ръка. Обърна се към мен и се усмихна — призрачна усмивка, която ми се стори изпълнена едновременно с жалост и злост.

— Елинон! — извиках. — Не!

Но вече беше късно. Тя се обърна и заслиза по стълбата, а светлината бързо се изгуби от погледа ми. Захвърлих куфарчето си и се стрелнах през моравата, а нарастващата паника впи зъби в червата ми. Когато стигнах до ръба на ямата, видях как долу Елинон рови в пръстта с голи ръце и бавно откопава свит на кълбо скелет на жена, все още покрит с дрипи от розова рокля. Инстинктивно разбрах, че това са останките на госпожа Елис и че полицаи Морис е бил прав в подозренията си. Явно не беше избягала от съпруга си. По-скоро бе я погребал тук, след като тя беше изровила тунел под постройката; беше я убил, а сетне, изпълнен с ужас и угризения, бе посегнал и на себе си. Черепът на госпожа Елис беше леко издължен около носа и устата, сякаш внезапната ѝ смърт бе замразила някаква страховита промяна.

Елинон вече бе изровила малък ковчег — тъмен на цвят и богато украсен. Спуснах се надолу по стълбата, но тя вече беше докопала един железен лост и с негова помощ разби големия катинар, с който Грей бе заключил кутията, преди да я зарови. Намирах се на последното стъпало, когато чух скърцане на панти. Елинон отвори капака с победоносен вик. Там, точно както Грей го беше описал, лежаха струпаните останки и странният, продълговат череп. Облакът прах вече се вдигаше и от устата на Елинон потече тънка червена струйка пара. Тялото ѝ започна да се тресе конвулсивно, сякаш раздрусано от невидими ръце. Забели очи, бузите ѝ сякаш бяха всмукани навътре в отворената ѝ уста, а очертанията на черепа ѝ изпъкнаха ясно под кожата на лицето ѝ. Железният лост изпадна от пръстите ѝ и аз го грабнах. Избутах я настрани, вдигнах лоста над главата си и заставах пред ковчежето. Отвътре ме наблюдаваше сиво-черно лице с огромни тъмозелени очи и кухини вместо уши. Острата му, клюноподобна челюст изщрака, щом то се надигна към мен. Докато се бореше да се изправи, дългите му нокти се впиха в стените на кутията, в която бе затворено. Тялото му представляваше карикатура на женските прелести.

Дъхът му вонеше на мъртво.

Затворих очи и нанесох удар. Съществуването изпищя и черепът му се разтроши с глух, някак мазен звук, все едно се пръсна зрял пъпеш. Чу се съскане и чудовището политна назад, а аз затръшнах капака. Елинон лежеше в безсъзнание в краката ми, а между зъбите ѝ се виеха бавно финалните струйки червена пара. Точно като Грей преди години,

взех железния лост и застопорих с него ключалката. В кутията се чуваше яростна борба, а железният лост тревожно трополеше. Съществото не спираше да пици протяжно и пронизително, все едно квичаха прасета в кланица.

Метнах Елинон на рамо и с усилие се заизкачвах по стълбата. Тътнещите звуци от ковчезето бавно стихваха. Закарах съпругата си в болницата в Брайдсмът. Три дни беше в безсъзнание, а когато се събуди, не си спомняше нищичко нито за Лилит, нито за постройката.

Докато беше в болницата, уредих да се върнем за постоянно в Лондон, а Нортън Хол да бъде запечатан. Сетне, в един хубав следобед, надзиравах как запълват дупката с цимент, подсилен с парчета арматура. Зейналата паст погълна цели три контейнера от тази смес — докато ямата се запълни наполовина. След това работниците се заловиха да изграждат върху новите основи друга постройка, по-голяма и по-пищна от предишната. Щеше да ми струва толкова, колкото печелех за половин година, но нямах никакви съмнения, че цената си заслужава. Най-накрая, докато Елинон още се възстановяваше при сестра си в Бърнмът, новият строеж бе напълно завършен, а работниците започнаха да изнасят оборудването си от моравата.

— Сигурно госпожата не е харесала предишната, господин Мериман? — попита майсторът на бригадата, докато наблюдавахме как слънцето залязва над новата постройка.

— Да, не подходеше на характера й — отвърнах.

Човекът ме изгледа озадачен.

— Странни същества са жените. Ако можеха да правят каквото си искат, щяха да управляват света.

— Стига да можеха — съгласих се аз.

Но не могат, додадох наум.

Поне доколкото зависи от мен, няма да могат.

ЛОРЕНЦО КАРКАТЕРА НА ХИЛЯДА МИЛИ ОТНИКЪДЕ

Високият мъж бе облегнал гръб на дебелото стъкло на прозореца. Очите му бяха затворени, а с три от пръстите на дясната си ръка придържаше гърлото на вече стоплена бутилка бира. От радиото някъде в далечината „Дикси Чикс“ си пробиваха път с „Откажи се или ме пусни“. Мъжът си пое дълбоко дъх и прокара свободната си ръка по лявото си коляно, опитвайки се да успокои болката, която поглъщаните от години лекарства и трите операции не бяха успели да смекчат. Беше уморен, нямаше търпение да чака да утихне поредната снежна буря, заради която шумната глъчка, огласяла оживеното летище допреди броени часове, бе затихнала и сега наоколо се виждаха само хигиенисти, които прокаряваха по пода парцалите си, и изостанали пътници, спящи на пресекулки.

Трябваше да е пристигнал в Нешвил преди четири часа, да е свършил работата си преди три и вече да вечеря пушени ребра и печен боб. Вместо това седеше в дъното на бар, чието име не знаеше, обслужван от барман на средна възраст, който се интересуваха повече от телевизионната игра, която вървеше на безмълвния телевизор над главата му, отколкото да му пълни чашата.

Високият мъж отвори очи, обърна глава и погледна през запотеното стъкло. Снегът набиваше косо, тлъстите снежинки се трупаха по притихналите писти и по колесниците на блокирани боинги. Насред безпощадния вятър наземен екип на летището пръскаше един джет „Американ Игъл“ с жълта пяна в напразен опит да предпазят двигателите му от замръзване.

Високият мъж извърна поглед от прозореца и надигна бутилката бира, като я пресуши на две големи глътки. Тази вечер полети нямаше да има.

— Можеш да обвиниш мен, ако желает — каза женски глас. — Случва ми се винаги, когато летя. Излизам от къщи и лошото време не закъснява.

Тя стоеше с лице към дългите прозорци, наблюдавайки как снежинките се приземяват и се свличат по дебелото стъкло, до върховете на черните ѝ ботуши лежеше голяма мека чанта, а дългата ѝ руса коса прикриваше половината ѝ лице. Черното кожено палто с дължина до коляното не успяваше да прикрие слабото ѝ, добре оформено тяло. Гласът ѝ беше мек като памук, а бялата ѝ кожа отразяваше сиянието на слабите светлини в помещението и сините прожектори, които озаряваха пистите отвън.

— Реванширай ми се — каза високият мъж.

Тя се обърна и го погледна, тъмните ѝ очи лъснаха в червеникаво, като котка, стъписана от светлината на фенерче.

— Как? — попита.

— Нека те почерпя с едно питие — каза високият мъж. — Благодарение на лошото време, което донесе със себе си, не ни остава друго, освен да чакаме. А не ми се ще да препрочитам вестника отново.

Жената ритна настрани чантата си и разкопча коженото си палто. Хвърли го на празния стол помежду им, отметна кичури коса от очите си, издърпа един стол назад и седна срещу високия мъж.

— Бърбън — каза. — И чаша леденостудена вода с парче лимон.

Високият мъж леко се усмихна, стана от стола си, взе празната си бутилка бира и тръгна към бара. Жената го наблюдаваше как се отдалечава, а после извърна поглед към бушуващата буря, към водовъртежите от снежен прах и парченца лед, които танцуваха под ярките светлини.

— Ще трябва да се задоволиш с лимонова кора — каза високият мъж и остави напитките на масата пред нея. Седна обратно на мястото си и наклони запотена бутилка „Хайнекен“ към нея. — Наздраве — каза с усмивка и намигване, и отпи дълга глътка от студената бира.

Жената кимна и сръбна от бърбъна си, а познатото изгаряне в гърлото и гърдите си посрещна доброжелателно като стар приятел. Облегна се назад и погледна високия мъж. Той беше в средата на четирийсетте си години, в добра форма, мускулести ръце, изваяни с ежедневни тренировки. Бялата му риза „Джей Крю“ бе опъната около раменете и врата му. Лицето му беше загоряло и красиво, подчертано от гръцките маслинови очи и гъста тъмна коса. Жестовите и движенията му бяха бавни, никога прибързани, в езика на тялото му се

усещаше спокойствие и липса на стрес — поведението на човек, чувстващ се чудесно в собствената си кожа.

— В кой град няма да пристигнеш тази вечер? — попита той.

— Лос Анджелис — отвърна жената и погледна сребърния часовник „Тифани“, закопчан на тънката ѝ китка. — Ако небето беше чисто, щях да съм пристигнала на летището в Ел Ей преди двацет минути.

— Какво те чака там? — попита той.

— Топло време, палми, филмови звезди и океан, в който може да се плува — каза жената.

— А какво очаква лично теб? — наведе се по-близо към нея той, стиснал бирата в дясната си ръка.

— Всичко това — отвърна тя. — Плюс дом, от който мога да стигна пеша до плажа, кола, която обожава извивките на хълмовете, и две котки, които винаги се радват да ме видят.

— Плаж, кола и две котки — каза мъжът. — Това обикновено означава без деца и без съпруг.

— Човек не може да има всичко.

— Зависи какво означава всичко — отвърна мъжът.

— А за теб какво означава? — попита жената.

Мъжът отпи от бирата си и сви рамене.

— Ето това тук. Пия бира, седя срещу красива жена на едно пусто летище. Това да се потопя в момента и да му се насладя. Да не трябва да се сбутвам в ъгъла и да си изхабя батерията на мобилния, докато пожелавам лека нощ на деца, които не виждам достатъчно, нито пък да слушам оплакванията на съпруга за нещо, което дори не подозирам, че е проблем, и едва ли би могло да ме интересува по-слабо. Без ипотеки, без сметки, без тревоги. Живея така, както пътувам. Леко.

— За да живееш така, ти трябва пари — отбеляза жената. — Или добре платена работа, или богат баща. Кое се отнася за теб?

— Ако ще разкривам сърцето си, няма да е зле да знам пред кого го правя — усмихна се мъжът, разкривайки хубави зъби.

— Можеш да ме наричаш Джоузефин — представи се жената. — Но няма да ми хареса особено много. Неприятно ми е дори когато майка ми използваше това име. Повечето ми познати ме наричат просто Джоуи. Така е по-лесно за всички.

— Някога познавах една монахиня, която се казваше Джоузефин — каза мъжът. — Тя също не си харесваше името. Значи, Джоуи.

— А чие сърце ще се разкрие пред Джоуи? — подсмихна се жената, като държеше чашата с бърбън близо до устните си.

— Аз съм Франк. Същото име като баща ми и дядо ми. Семейството ми обича простите неща.

— Както и ти, ако съдя по онова, което чух досега — каза Джоуи.

— До голяма степен. Усложненията обикновено не водят до нищо добро.

— Но невинаги можеш да ги избегнеш. Понякога те просто се случват.

— Ето ти още една причина да не добавяме и нашите собствени в смеската — каза Франк. — Винаги ще се намери някой, който изгаря от нетърпение да направи трудно нещо простичко. Има хора, които живеят за това, и това се опитвам да избегна с всички сили.

— В моята професия такива хора ги наричаме адвокати на защитата и съдии — каза Джоуи.

— Това ли правиш в Ел Ей, когато не си на плажа и не се мотаеш из къщата с котките? — попита Франк. — Право ли практикуваш?

— Вече няма нужда да го практикувам толкова често — каза Джоуи. — До голяма степен съм овладяла всичко, което трябва да знам.

— Което означава, че си добра — отбеляза той.

— Което означава, че съм много добра.

— Което е лоша новина за лошите момчета, предполагам — каза Франк и пресуши бирата си до последната капка.

— Не и ако прикрият следите си — спокойно отвърна Джоуи. — Но повечето от тях не успяват и по този начин се срещат с мен. Освен ако не извършат идеалното престъпление, абсолютното идеално престъпление, все ще им се наложи да ме зяпат, докато описвам действията им в съдебната зала.

— Попадала ли си на такова? — попита Франк. — На идеално престъпление?

— Чувала съм за няколко — каза Джоуи. После отпи дълга глътка от бърбън си, избърса последната капчица по долната си устна с език и бавно си пое дъх. — Но съм виждала само едно.

— От твоите случаи ли?

Тя поклати глава.

— Все още бях в университета — отвърна. — Първа година. Младо момиче бе открито мъртво в спалнята си. Апартаментът ѝ беше на втория етаж от пететажна сграда без асансьор. Нямаше взлом, нито през входната врата, нито през някой от прозорците. Нищо не беше откраднато, нищо не липсваше, нямаше отпечатьци, нямаше ДНК, нямаше празни гилзи. Просто едно мъртво момиче и три куршума.

— И ти смяташ, че тези неща го правят идеално? — попита Франк, като се изправи и се наведе по-близо към Джоуи. — Човек не трябва да е гений, за да знае, че не бива да оставя след себе си отпечатьци, ДНК и празни гилзи. Всеки, който гледа прекалено много полицейски предавания или четете прекалено много криминалета, може да се погрижи за това.

— Прав си. Онова, което го прави идеално, е фактът, че той така и не беше заловен.

— Полицаяте отдават на един случай толкова време, колкото смятат, че заслужава. Те са като продавачи на коли. Целта им не е да продадат всяка кола в автокъщата, а само толкова, колкото ще им позволят да запазят работата си.

— Звучиш така, сякаш си размишлявал върху това доста често — каза Джоуи.

— Всъщност не — отвърна Франк. — Просто съм един от онези хора, които гледат прекалено много полицейски предавания и четат прекалено много криминалета.

— Успях да взема досието по случая — продължи Джоуи. — Ченгетата бяха свършили доста добра работа, но нямаха върху какво да стъпят. Убийството се беше случило през деня и повечето други живеещи в сградата са били навън или на работа, или на училище, във фитнеса или в супермаркета. Тя живеела отскоро там и нямала много приятели сред съседите.

— Как е влязъл вътре? — поинтересува се Франк. — Или по-скоро, как мислят, че е влязъл вътре?

— Не е нужно да разбиваш вратата, за да влезеш някъде. Тя може да го е познавала, в което се съмнявам. Може да го е пуснала, защото я е принудил със сила, но отново не смятам, че е станало така.

— А Шерлок Холмс от Лос Анджелис какво мисли, че е станало? — попита Франк с малко по-студена усмивка, впил очи в лицето на

Джоуи.

— Мисля, че е познавал ежедневието й. По кое време е ставала от сън. По кое време е ходела да бяга и колко дълго е бягала. Какъв е бил графикът й в училище и в кои сгради са се провеждали часовете. Проучил я е. Постарал се е да я опознае, без изобщо да се среща с нея.

— Ако е направил всичко това, сигурно е имал причина — отбеляза Франк. — Или някой друг му е дал такава.

— Причините винаги са достатъчно прости, за да бъдат открити. Веднъж щом се досетиш къде да ги търсиш.

— И какво научи? — попита Франк. — Щом се досети къде да търсиш?

— Че някой е платил, за да бъде убита — заяви Джоуи, а пръстите й почукваха по стъклената чаша.

— Ако си разровила достатъчно дълбоко, за да разбереш това, значи знаеш и защо го е направил. Какво откри, лична причина или бизнес?

Джоуи изпи водата си и плъзна празната чаша към Франк.

— Винаги съм жадна. А когато говоря, ожаднявам още повече. Искаш ли да повторим поръчката? Този път е мой ред да почерпя.

— Ти си тази, която разказва историята — изправи се Франк и се запъти към бара. — Аз ще осигуря подкрепителните напитки.

Тя го гледаше как се обляга на дървения бар и чака, докато барманът му подаваше нова бира и пълнеше две празни чаши — едната с бърбън, другата с вода и лед.

— Тя предпочита лимон във водата — чу да казва Франк.

— А аз предпочитам да се прибера вкъщи — отвърна барманът и метна три парчета лимонова кора в чашата с вода. — Това са последните поръчки. Ако искаш още нещо, освен това, което ти дадох, поръчай го сега. След двадесет минути затварям.

— За къде си се разбързал? — попита Франк. — Нито един самолет няма да излети оттук до утре сутринта, ако изобщо излети.

— Но моята кола ще го направи — отвърна барманът. — След двадесет минути.

Франк остави чашите на масата.

— Някога бях барман и бях по-добър от психоаналитик. Проявявах повече интерес или поне изслушвах хората, за разлика от

този. Предполагам, че попаднахме на такъв, който е пропуснал тази част от курса за бармани.

— Или може би е един от късметлиите — добави Джоуи. — Може би си има някого някъде, който го чака и се тревожи.

Франк се обърна и погледна бармана, хванал бирата с двете си ръце.

— Не мисля — каза. — Басирам се, че ние двамата с теб сме единствената му компания тази вечер.

— Някои хора се научават да живеят без компания — отбеляза Джоуи. — Или семейство. Като теб.

— Понякога е по-добре да държиш нещата прости — погледна я Франк и остави бирата си на масата. — Нещата могат да се усложнят със светкавична скорост, често без никаква причина, в секундата, в която позволиш на други хора да пресекат радара ти.

— Не се ли притесняваш да живееш по този начин? — попита Джоуи.

— Не знам — отвърна Франк. — По какъв начин мислиш, че живея?

— Пътуваш от град на град, местиш се от работа на работа — уверено започна Джоуи. — Получавах добри пари, ако съдя по дрехите, с които си облечен, и билета за първа класа, който стърчи от джоба на ризата ти.

— Ако ще си правиш труда да влагаш време в нещо, поне се увери, че усилието ти се изплаща добре.

— Но твоята работа не е за всеки — каза Джоуи. — Поне така предполагам.

— Много професии не са за всеки — отвърна Франк.

— Но сигурно си има и своите добри страни. Всички добри професии ги имат.

— Какви са добрите страни на твоята работа като адвокат? Какво те кара да ставаш сутрин с желание от леглото?

— Че мога да го накарам да спре — отвърна Джоуи. — Макар и едва за няколко късметлии.

— Какво да спре?

— Злото от другата страна на масата. Болката, изпитвана от невинните, които седят зад мен в съдебната зала всеки ден, на всяко дело. Лицата им се променят с всеки нов процес, но на мен ми

изглеждат същите. Дори няма нужда да ги виждам, за да знам какво чувстват, какво мислят, цялата им мъка, всичките им пропилени сълзи.

— И вкарването на някакъв тип в килия ги кара да се чувстват по-добре? — попита Франк.

— Не съвсем — отвърна Джоуи. — Но не прави болката, която изпитват от загубата на любим човек, по-лоша. Престъпление, извършено срещу един, винаги се превръща в споделен спомен за мнозина.

— Говориш повече като жертва, отколкото като адвокат.

— Понякога човек може да бъде и двете.

— Понякога замисляш ли се за човека от другия край на масата? — поинтересува се Франк. — Онзи, когото с такова нетърпение искаш да тикнеш зад решетките?

— Всеки ден — отвърна Джоуи. — За онези, които помогнах да бъдат осъдени, за онези, които не успях, и за онзи, когото нямах шанс да отведа в съдебната зала.

— И какво виждаш, когато гледаш натам? — попита той. — Отделяш ли поне минута да се вгледаш отвъд озлобените очи, тренираното в затворническия фитнес тяло и дланите, опрени в дървената маса?

— И какво, ако го правя? Какво ще видя?

— Зависи срещу кого седиш и какво търсиш — каза Франк. — Ако търсиш съжаление, със сигурност ще го откриеш. Всеки тип в оранжев затворнически костюм има история, която иска да сподели или продаде. Но ако търсиш причините, накарали го да се озове рамо до рамо с адвокат, какъвто не може да си позволи, тогава може да откриеш нещо повече от тъжна история.

— Ще бъде ли достатъчно да забравя жертвата? Или да му простя за стореното?

— Не и ако не искаш.

— Не са ли всички онези истории до голяма степен еднакви? — поклати глава Джоуи. — Трудно детство, родители, отсъстващи често или вземащи наркотици, единствената отворена врата пред тях — престъпленията. Изпускам ли нещо?

— Това е истина в девет от десет пъти — отбеляза Франк.

— И какъв е този друг път?

— Добро прикритие за човек, който идва от солиден дом и обичливо семейство — каза Франк. — Такъв, който е посещавал най-добрите училища в областта, играл футбол и бейзбол в Малката лига и седял до майка си всяка неделя на църковната служба. С добри оценки и почасова работа след училище.

— Звучи идеално — кимна Джоуи и вдигна чаша към устните си, опряла лакти в масата.

— Това е американският начин на живот — каза Франк. — Но само ако съдиш по онова, което виждаш на повърхността. Не искаш да проникнеш по-дълбоко от това.

— А ако го сториш? Какво ще се случи тогава?

— Тогава може да видиш картина, която няма да ти хареса — каза Франк. — Ще видиш майка, наплескана с твърде много грим на родителския комитет, за да прикрие следите от тежкото пиянство предната нощ. Виждаш баща, който се прибира в необичайни часове и пътува на дълги командировки, за които никой не говори. Виждаш три заредени пистолета в средното чекмедже на бюрото му и чантичка със спретнато сгънати сметки, скрита на тавана под купчина зимни юргани.

— И как всичко това води до момента, в който отнемаш човешки живот, без въобще да ти пука?

— Такъв начин на живот те прави корав — отвърна Франк. — Учи те да държиш дълбоко заровено всичко, което прилича на топли чувства към друг човек. Още преди да излезеш от пубертета, вече си научил, че хората никога не са онези, за които се представят, и че дори и най-невинният човек крие някаква вина в себе си. На прост език, това те улеснява да не ти пука. За нищо и за никого.

— Включително и за жертвите?

— Особено за жертвите. Те трябва да останат такива, каквито винаги са били. Невидими. Всъщност, ако наистина си в добър в играта, те изчезват в секундата, в която работата е приключена и вече не са в ползрението ти. Забравяш името им така лесно, както вчерашната прогноза за времето. Там, навън, по онези улици, в онова, в което се превръща подсъдимият за някой като теб в съдебната зала. В лице, което се опитваш да изтриеш от паметта си.

Джоуи изпи половината си бърбън на една глътка, дясната ѝ ръка леко трепереше, изгубила самоконтрол за пръв път, откакто беше

седнала. В съдебната зала ѝ беше толкова по-лесно да държи емоциите си под ключ. Там тя контролираше положението или поне изпитваше такова чувство. Задаваше въпросите и очакваше да получи отговорите, които искаше и имаше нужда да чуе. Но в топлия и задушен бар, на хиляди мили от всяка зала на справедливостта, беше много по-различно. Коравият мъж срещу нея беше по-добре подготвен враг от всеки друг, срещу когото се беше изправяла през всичките си години на съдебен адвокат. Той бързо предсещаше доводите ѝ и още по-бързо връхлиташе върху тях. А повече от всичко друго той извличаше удоволствие от разговора им, безстрашен в лицето на въпросите и отговорите, които изискваха.

Джоуи отпи още една глътка от питието си, остави чашата обратно на масата и разтърка скования си от напрежение тил. Погледна към Франк и видя, че е впил очи в нея.

— Предполагам, че тъкмо това се случва, когато си заклещен от снежна буря — каза тя, опитвайки се да повдигне малко настроението, нетърпелива отново да поеме контрол над разговора.

— Лошо време и студена бира. — Франк вдигна почти празната си бутилка. — Смъртоносна комбинация.

— От теб би излязъл добър адвокат — отбеляза Джоуи.

— Едва ли прецени това от начина, по който се обличам — отвърна той. — Сигурно съм направил нещо глупаво, за да ти хрумне такава идея.

— Добре обосноваваш мнението си. Даваш доводи, освободен от всякаква емоция. Контролираш положението. Често това е единственият начин да си тръгнеш с победата.

— Това не важи само за адвокатите — каза Франк. — Би се вписало почти във всички професии, за които мога да се сетя, хубави или лоши. Има някои професионални области, в които да издадеш емоциите си, да оставиш сърцето да води пред ума ти, може да те убие по-бързо от заблуден куршум.

— Но само най-добрите действат на такова високо ниво — каза Джоуи с чувството, че се е върнала обратно в нападение, кръстосала нехайно крак върху крак. — Но дори и най-добрите понякога губят форма, дори и само за минутка. И точно тогава цената, която плащат, е висока.

— Ако си най-добрият, ама наистина най-добрият, а не само така да си мислиш и да приказваш, независимо какво правиш, никога не можеш да си позволиш да загубиш — каза Франк. — Никога. В някои професии една загуба е равносилна на всичко.

— Но се случва — изтъкна Джоуи. — Независимо колко планираме, колко време се подготвяме, независимо в каква готовност ни се струва, че сме, независимо колко сме добри. Случва се.

— Може би в съдебната зала или на боксовия ринг — каза Франк. — Късметът може да ти се изплъзне на тези места. Но в повечето други професии не можеш да си позволиш място за грешки, нито за късмет.

— Освен ако късметът не е добър — каза Джоуи с топла усмивка, отново спокойна, отново насочила нещата накъдето ѝ беше удобно.

— Аз никога не разчитам на късмет — каза Франк и потропа с показалец по ръба на масата, за да подчертае думите си. — Това е риск, който не си заслужава да поема.

— Ами това сега? — попита Джоуи. — Ти и аз, седим тук, говорим си. Махни бурята и двата отложени полета и това никога нямаше да се случи. Звучи като късмет. Поне на мен.

— Не е късмет — поклати глава Франк с бледа усмивка. — Съдба.

— Че ще се срещнем?

— Че ще ме откриеш — каза Франк, а очите му говореха, че е знаел коя е дори преди да седне на масата му.

Джоуи се облегна назад, извърна поглед от Франк и се вгледа в бурята, която лееше гнева си на воля.

— Винаги съм знаела, че ще те открия — прошепна тя, но достатъчно високо, за да я чуе Франк. — Никога не ми е минавало през ума, че няма да те открия.

— На мен също — отвърна Франк, впил очи в нея през слабото сияние на настолната лампа. — Винаги съм знаел, че си някъде там, търсеща, внимателно задаваща въпроси, никога повече от един, на две крачки зад гърба ми.

Джоуи вдигна поглед към Франк и бутна настрана чашата с вода.

— Не ме улесни — рече накрая. — Всеки път, когато си помислех, че съм близо, ти изчезваше, а няколко месеца по-късно се

появяваше в друг град, оставяйки след себе си друга следа, която да бъде последвана.

— Част от онова, което върша, включва и това да не бъда заловен — сви рамене Франк. — Друга част е да знам кой ме търси.

— Откога знаеш? — попита тя. — За мен?

Франк пресуши остатъка от бирата си и тихо се разсмя, почти без да раздвижи лицето си.

— Вероятно дълго преди ти да узнаеш за мен — каза. — Пълна отличничка, както в гимназията, така и в колежа. Мина през правния институт като пламък през стара плевня. Не прие работа в големите фирми, отказа се от големите пари, не искаше да си част от този свят. Това не ти трябваше и нямаше да те отведе там, където имаше нужда да отидеш. Не желаше да станеш партньор в някоя кантора. Целта ти беше да произвеждаш присъди и ти постигна много в това отношение.

— Можеше да сложиш край на всичко това — каза тя. — Можеше да ме очистиш, без това да ти коства нищо.

— Нямах никаква полза — отвърна Франк. — Не си заслужаваше да го правя.

— А каква беше ползата да убиеш сестра ми? — попита Джоуи.

Изненада се колко спокойна се чувстваше, колко отпусната беше тялото ѝ, маниерите ѝ. Винаги беше вярвала, че този момент ще настъпи някой ден, но не си бе позволявала да премисля какво ще се случи след това, какво ще направи, какво ще каже.

— Някой я считаше за заплаха и плати за премахването на тази заплаха — заяви Франк. — За мен не беше нищо повече от работа срещу заплащане.

— Колко? — попита Джоуи. — Колко пари вкара сестра ми в джобовете ти?

— Петнайсет хиляди. Плюс разходите. Всичко в аванс и в кеш. Това е горе-долу средното заплащане, когато рискуваш присъда между двайсет и пет години и до живот.

Джоуи си пое дълбоко дъх, опитвайки се да пропъди от съзнанието си лицето на сестра си, затваряйки ушите си за звука на жизнерадостния ѝ смях, изтривайки спомена за картините ѝ, обточили коридора в дома на родителите им. Преглътна ядното ръмжене в стомаха си и изгарящата киселина, която се надигаше в гърлото ѝ. Трябваше да се откъсне емоционално от всички възможни чувства, да

пренесе ума си от сенчестата тъмнина на празния бар до ярките светлини на съдебната зала. Плячката ѝ беше пред очите ѝ, беше го заклешила на свидетелската скамейка, беше го заклешила така, че той вече нямаше къде да избяга. Сега ѝ оставаше единствено да направи онова, което беше правила толкова много пъти преди, през толкова много години. Да затвърди обвинението и да осигури произнасянето на присъдата.

— Смятах, че сестра ми е свидетел на пътен инцидент с убит пешеходец и избягал шофьор — каза Джоуи. — Че е видяла достатъчно, за да помогне за изготвянето на фотопортрет, може би дори да си припомни част от номера на регистрационната табела. Но грешаха. Тя се е отдалечавала от инцидента, не е вървяла към него. Когато чула удара и се обърнала, жертвата вече била мъртва, а колата била на цяла пресечка разстояние.

— Да, но тя е била единственият човек наблизо — каза Франк. — Единственият свидетел, разпитан от ченгетата. Това е напълно достатъчно, за да ми се обаждат с поръчката.

— Въобще не е трябвало да се обаждат — каза Джоуи. — Просто е трябвало да се доберат до полицейския доклад. Сестра ми е била онова, което полицаите наричат „глуха улица“. Не им е дала нищо, защото е нямала какво да им даде. Но това нищо е било повече от достатъчно, за да я бележи със знака на смъртта. Едно невинно момиче бе посочено и убито само защото някакъв нюйоркски гангстер искал надрусаният му син да се отърве от обвинение в убийство.

— Не избирам хората, за които работя. Те избират мен.

— Избират теб, защото знаят, че работата ще бъде свършена. Ще бъде свършена чисто и без шум. Почти невъзможно да бъде проследена — нито до теб, нито до парите, нито до гласа от другата страна на телефонната линия.

— Не е чак толкова невъзможно — отбеляза Франк. — Иначе нямаше да седиш тук.

— Да те открия се превърна в моята единствена цел — каза тя. — Превърна се в моя живот.

— Винаги съм знаел, че ще ме откриеш. През всичките тези години знаех, че си някъде там и че никога няма да се откажеш.

— Имаше моменти, в които ми се искаше да ме беше спрял — с тъга отвърна Джоуи. — Да беше сложил край на всичко това. За теб и

за мен.

— Не съм мислил за това.

Джоуи си пое дълбоко дъх и затвори очи за миг. За нея това беше най-трудната част от разпита, да задава кратките, директни въпроси, чиято цел бе да разкрият пред журито личността на жертвата. Най-мъчителната част от обвинението неизменно беше да поддържаш жертвата жива, да я накараш да присъства в съдебната зала, обикновено доминирана от очарователния подсъдим с неговите добри маниери и примерно поведение. „Жертвата е единственият човек, когото не виждат, а когото трябва да видят“, беше й казал веднъж един възрастен съдия. „Журито забравя толкова лесно. Работата на обвинението е да поддържа жертвата жива. Един случай е приключен само с осъдителна присъда. Нищо друго не струва.“

Барманът изключи телевизора и изключи синкавите светлини зад редиците с бутилки уиски. Погледна към Франк и Джоуи, застаряващото му лице бе изморено и лишено от каквото и да било изражение. Беше нисък, с набита фигура, балансирана от две яки ръце с въздълги лилавеещи татуировки по тях. Плешивата му глава лъщеше, обсипана със ситни капчици пот. Ралф Санто беше човек, който се впускаше в живота, без да очаква много в замяна, и никога не се разочароваше.

— Защо те пусна в апартамента си? — поинтересува се Джоуи.
— Какво й разказа, за да я накараш да ти повярва достатъчно и да те пусне вътре?

— Защо не я наричаш по име? — попита Франк, отговаряйки на въпроса с въпрос. — Тя не е просто поредната жертва. Тя е сестра ти.

— Не заслужаваш да чуваш името й — каза Джоуи, а тихият й глас прозвуча като отровно изсъскване.

— Имаше добро сърце — продължи Франк. — Като много деца на нейната възраст. Казах й, че съм си изгубил портфейла и трябва да се обадя по телефона. Да се свържа с приятелката си и да я помоля да ме вземе.

— И тя ти повярва.

— Повечето хора биха го направили. Ти също.

— А ако нямаше добро сърце? — попита Джоуи. — Ако ти беше отказала и беше продължила по пътя си, или ти беше предложила пари за такси? Какво щеше да се случи тогава?

— Не се стигна до това — каза Франк. — Рядко се случва.

— Но ако се беше случило? — настоя Джоуи. — Нима щеше да я убиеш на улицата?

— Само ако изгарях от желание да ме заловят — каза Франк. — А аз нямах такова.

— Тя кога разбра? — продължи да разпитва Джоуи. — Че не си отишъл, за да се обадиш по телефона?

— Защо го правиш? — попита Франк. — Знаеш всичко, което имаш нужда да знаеш. Пропусни подробностите. Така ще живееш по-лесно. Независимо как ще завърши тазвечерната игра.

— Тя кога разбра? — повтори Джоуи по-настойчиво и директно. Гневът ѝ се спотайваше току под повърхността.

— Бяхме в апартамента и тя ме отведе до малка всекидневна, обърна се към мен и ми посочи телефона. Тогава видя пистолета.

— Разплака ли се? Изпищя ли за помощ?

— Не.

— Каза ли ти нещо въобще?

— Помоли ме да не я изнасилвам.

— Затова ли не го направи?

— Много добре знаеш отговора — каза Франк. — Не я изнасилих, защото не изнасилвам никого. Бях там, за да свърша работата си. Свърших я и после си тръгнах. Ако това изобщо има някакво значение, не съм ѝ причинил голяма болка. Направих го по най-добрия и най-бързия начин.

— Тя каза ли нещо, преди да умре? — попита Джоуи.

— Не. Просто затвори очи и зачака да се случи.

— Не ти ли мина през ум да не го правиш? Гледката на това сладко, невинно момиче, треперещо, чакащо да забиеш куршумите в тялото ѝ, не предизвика ли у теб желание да си тръгнеш, без да го правиш?

— Какво значение би имал отговорът ми за теб? — каза Франк.

— Няма никакво значение какво съм си мислил или какво съм чувствал. Значение има само извършеното.

— С това убийство си изгради добро име — отбеляза Джоуи. — Стана много търсен. Получаваш повече обаждания и поръчки, отколкото можеш да поемеш.

— Нека само да кажем, че след това стана по-лесно.

— А ти ставаше все по-добър. Ето те тук двайсет години по-късно и все още никой не се е приближил достатъчно близо до теб, за да ти сложи белезници.

— Това ли чакаш да видиш? — попита Франк.

— Може би това щеше да ми бъде достатъчно преди двайсет години — отвърна Джоуи. — Но вече не. Сега имам нужда от нещо повече.

— Ако възнамеряваше да ме убиеш, трябваше да го направиш, когато имаше възможност — рече Франк. — А тази възможност я имаше, когато влезе тук в началото, още преди да си поръчаш първото питие.

— Искан ми се да можех да те убия — продума Джоуи. — Искан ми се да можех да извадя един пистолет и да те надупча с куршуми. Искан ми се да можех да ти сторя онова, което ти стори със сестра ми. Но и двамата знаем, че не мога и да говорим за това е просто загуба на време.

— Дошла си от доста далече и си чакала доста години само за да чуеш как признавам, че съм го извършил. Това достатъчно ли ще ти бъде?

— Не можеш да произнесеш присъда, без да чуеш защитната реч на обвиняемия. Не разполагах с това до тази вечер.

— Е, в такъв случай получи онова, за което си дошла. Признавам се за виновен по обвинението, адвокат. Кое доведе те води? Едва ли ще ти е от полза да се обадиш на ченгетата. Нужна е терористична атака, за да излязат навън в такова време, а не случай на убийство отпреди двайсет години, за който никой вече не си спомня. А охраната на летището не може да си открие задника, камо ли да преследва някой, който умее да бяга толкова добре като мен.

— Остава ми да направя само още едно нещо — каза Джоуи. — И не ми трябва нито ченгетата, нито летищната охрана.

— Да отгатна ли? — попита Франк. — Или ти сама ще разсееш неизвестността и ще ми кажеш?

— Нещо, което чакам да направя от двайсет години. Да те осъдя.

— Това е работа на съдията. Да не са те повишили, а ти да не ми кажеш?

— По това дело аз съм три в едно — заяви Джоуи. — Обвинител, жури и съдия.

— Надявам се, че присъдата ми не е работа в полза на обществото — каза Франк. — Това наистина не би ми се понаряло.

— Нито пък е живот в затвора — отвърна Джоуи. — Нямам такава власт. Нито пък желание, като стана дума.

— Което с какъв вариант ни оставя?

Джоуи бутна стола си назад и се изправи, очите ѝ пламтяха, впити във Франк.

— Смъртна присъда — обяви тя. — Осъждам те да умреш за убийството на сестра ми. Нямах право на обжалване, а изминалите двацет години от престъплението компенсират всички възможни отлагания на екзекуцията, които би могъл да си спечелиш.

— Изпих само няколко бири — усмихна се Франк, без да обръща внимание на остротата на думите ѝ. — Това не е точно последна вечеря.

— Ти избра мястото — сви рамене Джоуи и взе черното си кожено палто. — Не аз. Но аз ще оправя сметката. Един осъден човек не бива да плаща за друго, освен за престъпленията си.

— Въобще не следваш правилната процедура — изтъкна Франк. — А винаги съм те имал за много прецизен човек. Но ето че съм осъден да умра без последен душ и без чисти дрехи. Такава немарливост не е типична за теб, адвокат.

— Трябва да се задоволя с това, с което разполагам. — Джоуи облече палтото си и посегна към чантата си. — Освен това ми се струва, че нямаш нужда от душ, нито от нови дрехи. Но пък съм уредила да се погрижат за останките ти.

— Погребан или кремиран? — попита той.

— Това зависи от решението на екзекутора — отвърна Джоуи. Вдигна чантата си, погледна Франк за последен път и тръгна да излиза от бара.

— Ако е професионалист, вероятно ще извърши и двете — каза Франк, втренчил поглед в масата.

— Ти знаеш по-добре от мен — отвърна Джоуи, докато крачеше към изхода на бара.

— Надявам се отново да се срещнем, адвокат — повиши глас Франк, загледан в гърба ѝ.

Джоуи се обърна и пусна чантата си на земята; лекият удар в пода отекна във вътрешността на притихналият, пуст бар. Тя наведе

глава и затвори очи, свила длани в юмруци.

— Опасявам се, че няма да се срещнем отново, Франк — каза, наричайки го по име за пръв път тази вечер. — Това беше нашата първа и последна среща. Всичко между нас свърши. Случаят вече е приключен.

Франк кимна. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че е попаднал в идеалния капан още откакто влезе в бара. Нямаше нужда да чува тихите стъпки, приближаващи към него, нито пък изщракването на деветмилиметровия пистолет, който със сигурност беше насочен към тила му. Разбра, че това е краят на пътя му.

Вдигна очи към Джоуи, застанала с гръб към него, с неподвижно тяло и сведена глава. Знаеше, че го е следвала по петите през всичките тези години, и се запита защо и двамата бяха чакали до тази нощ, за да доведат преследването до такъв рязък край. Почувства се спокоен и облекчен в тези няколко безмълвни мига, преди първият куршум да го прониже. Беше избрал живота си и сега беше избрал собствения си начин да го напусне. Беше доволен, че това бе предизвикано от Джоуи, знаеше, че накрая тя ще открие в себе си необходимия кураж да доведе нещата до следващото ниво. В този смисъл, в тази снежна нощ в бара имаше двама души, които почувстваха как от плещите им се надига тежък товар.

Джоуи чу трите приглушени изстрела, а сетне чу и как Франк издаде ниско, гърлено стенание, а сетне чу и как горната част на тялото му пада с лице напред върху малката масичка. Празната бирена бутилка се разби в пода. Тя остана замръзнала на място, докато стъпките се приближаваха този път в нейна посока.

— Свърши — каза ѝ барманът, застанал до нея. — Мъртъв е.

— Благодаря ти — отвърна тя.

— Ще почистя мястото и ще се отърва от трупа — увери я барманът. — Докато бурята се вдигне, той ще е изчезнал от лицето на земята.

— Ти също ще изчезнеш, нали? — попита тя.

— Няма полза да се мотая наоколо. Мразя баровете, мразя и летищата. Това определено не е място за мен.

Джоуи посегна и вдигна чантата си.

— Колко добър беше той? Знаеш ли?

— Франк Корсо беше най-добрият — отвърна барманът. — Нямаше по-добър от него. За него има толкова истории, че могат да напълнят поне дузина книги.

— Но ти го пипна — отбеляза тя. — Това прави ли те по-добър от него?

— Пипнах го, защото той ми позволи — заяви барманът. — Повярвай ми, ако самият той не искаше да умре, сега моето тяло щеше да лежи в някоя пряспа сняг.

— Но защо би го направил? — изуми се тя. — Да се предаде по такъв начин?

— Може би просто се е уморил да играе — каза барманът. — Понякога се случва. Или може би е чувствал, че ти е длъжник. И това се случва. Или може би е било нещо друго. Нещо, което човек като него никога не би позволил да се случи.

— Какво?

— Може би Франк се е влюбил в теб — каза барманът. — Ти го преследваш през всичките тези години и накрая той е знаел за теб толкова неща, колкото и ти за него. По този начин се сближаваш с човека, сближаваш се дори повече, отколкото с хората, които виждаш всеки ден. Накрая започваш да изпитваш чувства към този човек. Обикновено това е омраза. Но в едно на милион това чувство се оказва любов.

— Никога няма да узнаем — промълви Джоуи.

— Можеш да вземеш такси от долното ниво, ако искаш — каза барманът. — Има и автобуси, но може да се наложи да чакаш цяла нощ, за да се върнеш в града.

— Не бързам за никъде — отвърна Джоуи, бавно излезе от мрака на бара и закрачи към меката светлина на терминала, заобиколен от двете страни от затворени магазини. — Няма къде другаде да отида.

ДЖ. А. ДЖАНС

СВИДЕТЕЛ

— Какво смяташ да правиш? — попитах.

Без да отвърща на погледа ми, Минди Харшоу ровеше с вилица из салатата си, но не хапваше нищо. Долната ѝ устна потрепери.

— Какво бих могла да направя? — отчаяно попита тя.

Преди година бях шаферка на сватбата на Минди. Тогава тя сияеше. Няколко месеца по-късно, когато трите с нея и приятелката ни Стефани се срещнахме на кафе в „Старбъкс“, тя определено бе загубила блясъка си. Беше нетипично мълчалива и се беше скрила зад чифт огромни слънчеви очила с обяснението, че имала инфекциозен конюнктивит. Сега, когато чух каквото имаше да ми казва, заподозрях, че историята с конюнктивита е била точно такава — измислена. А жената, която стоеше срещу мен, по нищо не приличаше на сияещата булка отпреди няколко месеца.

Шокирах се, когато я видях да сяда в сепарето отсреща. Изглеждаше изпита и бледа и бе свалила повече килограми, отколкото можеше да си позволи. Не казах: „Господи, Мин! Изглеждаш ужасно!“, въпреки че вероятно трябваше. Но сега, след като ми беше разказала поне част от случващото се, въобще не се притеснявах да споделя мнението си.

— Трябва да му биеш шута на този нещастник — казах. — Не си първата Пепеляшка, която се събужда след медения си месец, за да открие, че се е омъжила за жаба, вместо за чаровния принц.

— Но с теб и Джими не стана така — въздъхна Минди.

Вярно беше. Бях вече тридесет и осем годишна „стара мома“, когато се запознах с Джими Друри във фоайето преди началото на постановката „Ядосани домакини“, оригинален мюзикъл за няколко фрустрирани майки, които основават рок група и записват необичаен хит, наречен „Яж си шибания корнфлейкс“. По онова време не бях домакиня и не бях твърде очарована от перспективата да гледам мюзикъла, но една приятелка от училище ме завлече. Джеймс Друри

бил подлъган да отиде от някакъв колега от банката, в която работеше. В мига, в който двамата с Джими се срещнахме, нещо изщрака между нас. Просто така. Никой от нас не се беше женил преди и светкавичното задълбочаване на връзката ни накара много приятели, включително и Минди, скептично да поклатят глава. Двамата с Джими се насладихме на единайсет прекрасни години заедно, преди някакъв пиян шофьор, тръгнал в грешното платно на мост I-90, да отнеме живота му и да извади от релси моя.

В настоящия момент, три години по-късно, болката от загубата му все още бе голяма, но смъртта му вече отдавна бе останала в миналото. Затова, когато Минди ме покани да ѝ стана шаферка, аз с удоволствие се съгласих. Познавах Минди Крофорд още от основното училище. В гимназията и колежа тя неизменно си падаше по грешните мъже — дивите, онези, които живееха за мига, мускулестите грубияни, които спортуваха и изглеждаха чудесно в дънки и тениска, но на горния етаж нямаха нищо освен въздух. Но в дните и седмиците, предшестващи сватбата ѝ с Лорънс Майлс Харшоу III, аз бях сигурна, че този път имаме победител.

Лари имаше пари, добър външен вид и акъл — макар и не задължително в този ред. Очевидно парите не са всичко, но аз бях доволна, че след годините скромно съществуване с оскъдни доходи Минди най-сетне можеше да живее в охолство. Отстрани погледнато, Лари беше луд по нея. Кое то беше една от причините да му бъде толкова ядосана в този момент. Лари Харшоу беше заблудил не само Минди, но и мен. Тя имаше оправдание — беше влюбена в него. Аз бях прекарала последните двайсет и пет години, работейки като педагогически съветник в училище, и мразех от дън душа да ме водят за носа. Две и половина десетилетия работа с проблемни деца ме бяха научили на далеч повече неща, отколкото би ми се искало, за реалността и широкото приложение на домашното насилие. Притеснявах се, че Минди въобще не осъзнаваше какво я чака занапред.

— Как смяташ — какво да направя? — попита ме тя.

— Нека да повторим онова, което ми сподели. Той ти чете писмата и електронната поща. Следи ти телефонните разговори и проверява километража всеки път, когато използваш колата. На теб как ти звучи?

— Че ме иска само за себе си? — плахо рече Минди.

— Много по-сериозно е от това — уверих я. — Нарича се изолация. Той отрязва пътя ти от мрежата на социалните ти контакти. Направо съм изненадана, че ти е позволил да се видиш с мен на обяд.

— Беше спонтанно решение — призна Минди. — И не му казах.

Не поисках разрешение, помислих си.

Внезапно се почувствах много по-възрастна от петдесет и двете си години, а Минди ми изглеждаше толкова невинна — малко дете, изгубено в гората. Опитите да съветвам своенравни тийнейджъри ме бяха научили, че не мога да постигна много, като казвам на някого какво трябва да направи. Ако наистина исках да помогна, трябваше да накарам учениците, които идваха в кабинета ми, сами да прозрат проблемите и трудностите си. Минди не беше от моите ученици, но същото важеше и за нея. Ако искаше да се спаси, трябваше сама да разбере какво се случва с живота и брака ѝ. Осъзнаването на съществуването на даден проблем е първата основна стъпка в разрешаването му.

— Виждала съм как се държи Лари Харшоу — казах. — Сред обществото той е съвършеният джентълмен. Какъв е насаме? — Въпросът ми бе последван от дълго, неловко мълчание. — Е? — настоях аз. — Ще ми разкажеш ли?

— Не е много мил — тихо прошепна Минди.

— Как така? — попитах. — Казва ли ти, че си глупачка например?

— Да — кимна Минди, — и че не ме бива да се оправям с пари.

— Защото...?

— Защото не правя баланс на чековата си книжка.

— Мин, ти никога не си правила баланс на чекова книжка, нито веднъж за четирийсет години. А някога да си давала чек без покритие?

— Не.

— Е, тогава? Толкова за проблема с парите. Друго?

— Не става въпрос само за чековата книжка — продължи Минди. — Тревожа се, че той смята, че съм се омъжила за него заради парите, макар това да не е вярно. Когато бяхме сгодени, всичките му приятели повтаряха, че трябва да подпишем предбрачен договор. Тогава му казах, че нямам нищо против, но той ми каза да не ставам глупава. Обичал ме и искал да сподели с мен всичко, което притежава.

До един момент, помислих си.

— Добре — казах. — Той те третира като затворник в собствения ти дом. Проверява те непрекъснато. Подценява те. Какво друго?

— Какво имаш предвид?

— Наранявал ли те е?

— Наранявал е чувствата ми — отвърна Минди.

— Удрял ли те е някога, наранявал ли те е физически? — настоях аз.

— Не в истинския смисъл.

— Това какво означава?

— Преди няколко седмици отидохме на ски край езерото Качес — бавно започна тя. — Задаваше се буря и аз изпитах ужасяващото предчувствие, че той ще отпътува без мен и ще ме остави там сама. Че ще ме остави да замръзна до смърт.

— И какво направи?

— Казах му, че ме боли глезенът, и не слязох от колата.

По гръбнака ми запълзяха ледени тръпки. Не се и съмнявах, че някакво свръхестествено чувство за самосъхранение бе накарало Минди да не слиза от колата в онзи ден и да се спаси за достатъчно дълго време, за да ми разкаже потресаващата си история.

— Но никога не те е удрял? — поинтересувах се. — Не те е насинявал, не те е блъскал?

Минди поклати глава.

— Не, нищо такова.

Но беше облечена с поло. С дълги ръкави. Знам какво представлява домашното насилие. Знам колко изобретателни са насилниците, как умеят да бият така, че да не оставят синини. И също така знам колко трудно е на жените да признаят, че вкъщи ги бият. Мислят, че по някакъв начин те самите са причина да ги сполети това ужасно бедствие и че признавайки си за случилото се, признават и собствената си индиректна виновност.

— Трябва да се махнеш оттам — тихо я посъветвах аз. — Трябва да се махнеш сега, преди да е станало по-лошо. Защото ще стане по-лошо.

— Не мога — каза тя. — Та аз едва приключих с изпращането на благодарствените писма за сватбените ни подаръци.

— Майната им на сватбените подаръци. Не им позволявай да застанат на пътя ти.

Мобилният телефон на Минди иззвъня и тя го изрови от чантата си.

— Здравей, мили — каза тя твърде приветливо. — Да. Спрях да си взема нещо за обяд. Ще бъда вкъщи след няколко минути.

Затвори телефона и се надигна да си върви.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам — каза.

После извади двадесетдоларова банкнота от портфейла си и я остави на масата до неизядената си салата.

— Дърпа ти каишката. Кара те да му се подчиняваш.

— Знам — призна тя. — И все пак трябва да тръгвам.

И с тези думи си тръгна.

Останах там още няколко минути, преди да платя сметката и да се отправя към вкъщи. По-рано в тази мрачна съботна сутрин, когато Минди ми се обади да ме покани на неочакван обяд, бях в гаража и сортирах вещите на Джими. Неведнъж бях отлагала тази задача. В началото я отлагах, защото беше твърде болезнено. После я отлагах, защото бях твърде уморена. Но сега, три години по-късно, вече беше време. Планирах да попътувам малко това лято. Това означаваше, че в гаража трябваше да се отвори достатъчно място, за да паркирам новата си, лъскава малка кола.

Върнах се към заниманието си с натежало от разказа на Минди сърце. Джими беше купил малката разнебитена къща на Капитол Хил пет години преди да се срещнем и се беше заловил да я ремонтира. Беше изциклил и полирал прекрасните стари дървени подове. Беше пребоядисал и беше поставил красиви гипсови корнизи навсякъде. Беше изтръгнал от стените старите тръби и кухненски шкафчета и ги беше заменил с нови водопроводи и шкафчета по негов собствен дизайн и изпълнение. Когато се оженихме, аз продадох апартамента си в центъра и се преместих при него. Една от предстоящите ми задачи беше да пласирам някъде всичките му дърводелски инструменти. Друга — да опаковам и раздам дрехите му.

Родителите ми се бяха върнали в Сياتъл няколко месеца след погребението. Майка ми беше настояла да прибере в кашони дрехите на Джими и да накара баща ми да ги занесе в гаража.

— Така ще продължиш напред — каза ми.

Искаше да ги подари на „Армията на спасението“ още тогава, но аз заявих, че ще се оправя с това сама, и наистина възнамерявах да го сторя. Найлоновата торба със сватбения смокинг на Джими беше най-отгоре във втория кашон, който отворих. Видът му ми дойде твърде много. Свлякох се на земята и избухнах в сълзи. Отново. Но после се стегнах и продължих със задачата. Сложих смокинга на купчината за дарение и продължих със сортирането на дрехите.

Нямаше нещо, което Джеймс Друри да не бе правил както трябва. Докато преглеждах дрехите му, много от които все още бяха в торби от химическото чистене, наново усетих липсата му. Едва след като си отиде, разбрах колко добре се е грижил за мен. Имаше застрахователни полици, за чието съществуване не подозирах. Една от тях изплащаше изцяло направената ипотека. Друга ми оставяше достатъчно средства, за да мога да се пенсионирам веднага щом навърша необходимата възраст, без да се налага да работя по-дълго, отколкото бих желала.

Ето такава стабилност исках и за Минди. Наистина вярвах, че най-накрая е открила човек, който истински я обича, който ѝ създава чувство на сигурност. Контрастът между моята и нейната ситуация беше поразителен — и ужасно тъжен.

Много често планирането да свършиш някаква работа се оказваше много по-лошо, отколкото да се отдадеш на нея и да я свършиш. До шест часа същата вечер работата, която бях отлагала с години, защото ми се струваше невъзможна, беше до голяма степен свършена. Натъпках контейнера за боклук догоре и приготвих купчина от десетина издути черни торби, готови да отпътуват към благотворителната фондация. Едно обаждане до Дон Уилямс, учител по трудово обучение и член на факултетния съвет в гимназията „Франклин“, доведе до изпълненото му с готовност обещание да наминае на следващия ден с пикап и да събере всички инструменти, които вече не ми трябваха. Точно след като затворих, се сетих за пушките. Не на Джими — той нямаше оръжие. За пушките на Лари Харшоу.

Видях ги вечерта на годишното им парти. Лари ме развеждаше из просторната си къща с прекрасен изглед към залива Елиот в Магнолия, един от най-хубавите стари квартали в Сиатъл. Беше ме отвел в облицования си с дървена ламперия кабинет, където разгледах

колекцията му от огнестрелни оръжия, заключена зад стъклена витрина. На бюрото му мярнах писмо в рамка. Оказа се благодарствена нота от Националната асоциация по огнестрелни оръжия, които го възхваляваха за дългогодишното лоялно членство. Беше подписана с изкусен почерк от самия бивш президент на асоциацията, Чарлтън Хестън.

Тогава тъкмо се бях запознала с Лари Харшоу. Той беше сгоден за една от най-добрите ми приятелки. Искях да му направя добро впечатление, затова се направих на много по-заинтригувана от колекцията му, отколкото бях. Това беше първото ми и последно ходене в кабинета на Лари. Но сега си спомних злокобното присъствие на всички онези пушки. Вероятността да има и други, които не бях виждала, ме изпълваше с плашещо чувство на смъртен страх. Ами ако...?

Грабнах телефона и набрах номера на мобилния на Минди. Тя не вдигна, а аз не оставих съобщение. През следващия половин час обикалях напред-назад из къщата, опитвайки се да реша какво да правя. Да се обадя на ченгетата? И какво да им кажа? Че се страхувам нещо да не се случи на една приятелка — че съпругът ѝ може да я нарани, при положение че не разполагах с абсолютно никакви доказателства?

Най-накрая, неспособна да се отърся от чувствата си, скочих във фолксвагена и отидох на място. Като всички къщи над плажа, и тяхната бе обърната с фасадата към прекрасния изглед. Влизаше се през задния вход, който отвеждаше към тяхна алея. Още със слизането от колата чух гласове откъм отворената врата на гаража. Оставих откρεхната вратата на колата и се заслушах.

— Хайде, Уес — различих гласа на Минди. — Ще трябва да се постарая повече. Сграбчи ме за ръцете и стискай с все сила. Трябват ни синини — ясно видими синини. После искам да ме зашлевиш през устата с опакото на ръката си. За щастие Лари е левичар, също като теб.

Потръпнах, щом чух притъпения плясък от съприкосновението на плът с плът, но шамарът явно не беше достатъчно силен, за да задоволи Минди.

— Още веднъж — нареди тя. — До кръв.

Чух нов удар, последван от мъжки глас.

— Мамка му! Цялата ми риза е опръскана.

— Господи, Уес. Не знаех, че си такъв проклет мърморко. Добре че не се налага ти да дръпнеш спусъка. Ще се погрижа ризата на Лари също да е опръскана с моята кръв. А сега се омитай оттук. Очаквам го всеки момент. Не те искам наблизко, когато той се прибере.

— Сигурна ли си, че ще се получи?

— Естествено — увери го Минди. — Веднага щом ченгетата се появят, ще ги изпратя право при Франсин. Днес следобед й изговорих такава камара глупости, че със сигурност ще го изкарат самозащита.

Франсин! Аз! Аз бях онази с камарата глупости. Не Лари Харшоу се готвеше да убие Минди. Беше точно обратното и аз бях предвидена да бъда основният свидетел — че е било при самозащита.

Известно време стоях като вкаменена на мястото си. Най-накрая успях да се размърдам. Скосих в колата, затръшнах вратата, запалих двигателя и отпраших надолу по хълма. Беше ме страх да не би Уес да ме е последвал, затова свих в една алея две къщи преди кръстовището. Броени секунди по-късно пикапът „Додж Рам“, който бе паркиран до гаража, изръмжа надолу по хълма. Шофьорът спря в дъното на алеята и ми се стори, че се огледа в двете посоки. Притаих дъх, но той явно не беше успял да види автомобила, с който потеглих. Или не забеляза колата, спряла в алеята. Имах чувството, че мина цяла вечност, но накрая той потегли и изчезна от погледа ми. От мястото, където бях спряла, не успях да видя регистрационния му номер, а определено не възнамерявах да го следвам, за да го зърна по-отблизо.

Тъкмо се канех да се обадя на 911, когато по улицата се зададе друга кола и като даде мигач, зави по алеята. Уплашена до смърт, осъзнах, че зад мен блестят фаровете на кадилака на Лари Харшоу. Врътнах ключа, за да стартирам двигателя, и дадох на заден. Последвах Лари нагоре по хълма, като яростно му присветвах на дълги. Той спря на половината път нагоре към къщата си и излезе от автомобила.

— Какво обичате? — извика. — Нещо не е наред ли?

— Да — казах. — Никак не е наред. Аз съм Франсин. Франсин Друри. Трябва да говоря с теб, Лари. Много е важно.

— Ами, заповядай въщи — покани ме той. — Ще поговорим там.

— Не — отчаяно викнах аз. — Не можем да отидем в къщата.

— Защо не? Какво има? Да не се е случило нещо с Минди? Господи, тя добре ли е?

— Лари, трябва да ме изслушаш. Минди е добре, но си има приятел. Двамата планират да те убият и да изкарат убийството самозащита. Чух ги да обсъждат плана си преди няколко минути.

— Да ме убият ли? Шегуваш ли се? Минди ме обича и не би навредила и на муха. Това е най-абсурдното нещо, което съм чувал. Откъде ти хрумна такава ужасна идея? Не си пила, нали, Франсин?

— Разбира се, че не съм пила. Стоях пред вратата на гаража. Чух ги да си говорят — Минди и някакъв тип на име Уес.

— Сигурно имаш предвид Уес Нунан — уверено каза Лари. — Трябва да ти кажа, че Уес ми е много добър приятел. Сигурен съм, че се е получило някакво абсурдно недоразумение. Заповядай вкъщи, Франсин. Ще го обсъдим, ще изпием по питие и ще се посмеем, защото накрая ще разплетем тази история.

— Не ме ли чуваш? — настоях отчаяно. — Минди ще те убие и ще нагласи нещата така, сякаш си я нападнал.

— Никога не би направила такова нещо — поклати глава Лари. — Хайде, ела. Заваля. Нямам намерение да стоя тук и да се измокря, спорейки за тази глупост. Идваш ли или не?

— Не — отвърнах. — Но моля те, не отивай там.

— Напротив, тръгвам — каза той. И го направи.

Качих се отново в колата си, грабнах мобилния си телефон и набрах 911.

— Вашингтонска щатска полиция — каза глас. — За какъв спешен случай се касае?

— Казвам се Франсин Друри — представих се. — Намирам се в Магнолия, в Сиатъл. Един човек ще бъде убит.

Все още говорех по телефона и тъкмо давах адреса на Минди, когато чух отчетлив пукот — изстрел от пистолет. Настъпи тишина, последвана от нов изстрел.

— Господи боже! — възкликнах в телефона. — Моля ви, побързайте. Тя го направи. Застреля го. Изпратете и линейка!

Стоях, разтреперана, облегната на покрива на костенурката си, когато покрай мен нагоре по хълма прелетяха две сини полицейски коли и линейка с пищящи сирени и мигащи светлини. Никога не се бях

чувствала по-безполезна. Как не можах да го накарам да ми повярва...?

Трета полицейска кола спря до мен и от нея слезе униформен служител.

— Госпожа Друри? — попита той. — Вие ли се обадохте на 911?

— Да — успях да промълвя аз. — Да, аз.

После избухнах в сълзи.

— Вината е моя — избъбрих. — Чух я да казва, че ще го убие. Опитах се да го предупредя, но той не искаше да ме чуе, а сега е мъртъв.

Радиостанцията на полицаия се включи. Чух неясен глас, но не можех да различа думите.

— Седнете, моля — подкани ме полицаят. — Ще ви донеса вода.

Подчиних се. Бях твърде слаба, за да възразя или да направя нещо друго освен онова, което ми казваха. Седнах, където ми беше посочил. Сега по улицата бяха излезли други хора, стичаха се от съседните къщи, опитваха се да разберат какво се е случило.

Минути по-късно линейката с рев се върна надолу по хълма. Тълпата зяпачи се раздели, за да й направи път.

— Това е жертвата — мъж — обясни полицаят и ми подаде бутилка минерална вода. На табелката на гърдите му пишеше „Сержант Лаури“. — Само го е ранила. Повърхностна рана на рамото. Водят го в „Харбървю“. Ще се оправи.

— Ами Минди? — попитах. — Тя как е?

Сержант Лаури извади малко тефтерче.

— Така ли се казва? Минди коя?

— Минди Харшоу — отвърнах. — Тя как е?

Лаури поклати глава.

— Нещата не са се развили според очакванията й и тя е обърнала пистолета към себе си.

— Искате да кажете, че се е самоубила? — заекнах аз. — Мъртва ли е?

Сержант Лаури кимна.

— Опасявам се, че да. Надявам се, че не ви е била приятелка.

— Мислех, че е — тихо промълвих аз, преглъщайки напирещите сълзи. — Но явно съм грешала.

ИЪН РАНКИН

СЛАБОСТ

Обикновено вечер Денис Хеншал си вземаше работа за вкъщи.

Не че някой подозираше. Пък и едва ли колегите му надзиратели в затвора ги беше еня. Според тях Денис беше особняк, който седеше по цял ден в кабинета си и четеше старателно кореспонденцията, а линийката и ножчето за рязане му бяха винаги подръка. Трябваше да внимава с тези ножчета — едно от професионалните му правила. Държеше ги заключени, далеч от ловки пръсти. Всяка сутрин отключваше шкафчето на бюрото си и ги преброяваше, а после взимаше едно, винаги само едно. Когато острието му се изтъпеше, той го носеше вкъщи и го изхвърляше в кошчето за боклук в кухнята. Чекмеджето на бюрото му в офиса оставаше заключено през остатъка от деня, както и вратата на кабинета му, ако той не беше вътре. Двеминутна почивка, за да се изпикае — и тогава заключваше вратата след себе си, оставил ножчето в чекмеджето, заключил и самото чекмедже.

От повечко предпазливост глава не боли.

Шкафът му за документи беше подсигурен с вертикален метален лост, който свързваше дръжките на всичките четири чекмеджета. При първото си посещение комендантът не каза нищо по отношение на тази допълнителна предпазна мярка, но докато разговаряше с Денис, очите му непрекъснато отскачаха към високия зелен шкаф.

Останалите надзиратели го подозираха, че крие вътре разни неща, например порносписания и уиски. Разправяха, че се спотайва в кабинета си, в едната ръка стиснал гърлото на бутилката, а с другата бръкнал в панталоните си. Не предприемаше никакви опити да разпръсне слуховете, даже му харесваше, че колегите са му измислили друг живот. В действителност шкафът съдържаше само подредена по азбучен ред кореспонденция — писма между затворниците и техните приятели и семейства отвън. Това бяха писмата, щамповани с печат „Не подлежи на изпращане“. Едно писмо не подлежеше на изпращане,

ако издаваше твърде много подробности от ежедневието в затвора или ако звучеше заплашително. Псувните и сексуалният контекст бяха допустими, но щом се разчу, че Денис влиза в ролята на затворнически цензор и чете писмата преди изпращане, тонът на повечето писма стана доста сдържан.

Това влизаше в задълженията му и той ги изпълняваше прилежно. Линийката подчертаваше някое спорно изречение, сетне идваше ред на ножчето. Изрезките се пазеха в шкафа, залепени върху лист хартия с отбелязани върху него датата на писмото, самоличността на затворника и причината за изрязването. Всяка сутрин го чакаше нова купчина входяща поща; всеки следобед проверяваше изходящата. Пликовете за изпращане бяха адресирани и с налепени марки, но не се запечатваха, докато Денис не одобри съдържанието им.

Отваряше входящата поща с помощта на дървен нож за писма, който си беше купил от антикварен магазин на улица „Кокбърн“. Беше африкански, с гравирана дръжка, наподобяваща издължена глава. Ножът също се пазеше под ключ в кабинета му. Тази стая невинаги беше служила за офис. Той предполагаше, че в началото е била някакъв склад. Беше около два и петдесет на два и петдесет, с два малки прозореца високо на едната стена, запречени с решетки. В ъгъла срещу шкафа за документи имаше метални тръби, а през тях, изглежда, пътуваха звуци от други места — разкривени гласове, излаяни заповеди, звън и потропване. Денис беше поставил няколко плаката на стените. Единият изобразяваше мрачната пустота на Гленко — място, което никога не беше посещавал въпреки редовните обещания, които си правеше — а другият представляваше фотография на едно от рибарските селища в Ийст Нюк, заснета откъм пристанищната стена. Денис харесваше еднакво и двата плаката. Като се взираше в единия или в другия, се пренасяше в дивите планини или на морското крайбрежие и си осигуряваше кратък отдых от звуците и миризмите на затвора на Нейно Кралско Величество в Единбург.

Миризмите бяха най-отвратителни сутрин — отваряха се спарени килии, затворниците се понасяха на закуска немити, като се чешеха и оригваха. Той рядко имаше контакт — пряк контакт — с тези мъже, въпреки това имаше чувството, че ги познава. Познаваше ги чрез писмата им, изпълнени с непохватни изречения и правописни грешки, но достатъчно красноречиви и понякога дори затрогващи.

Прегърни децата от мен... Опитвам се да мисля само за добрите времена... Всеки ден, в който не те виждам, нещо в мен се прекъсва... Когато изляза, ще започнем на чисто...

Излизането: в много от писмата се говореше за този вълшебен момент, когато грешките на миналото ще бъдат заличени, а новото начало ще стане възможно. Дори старите кучета — онези, които щяха да прекарат по-голямата част от живота си в затвора — обещаваха, че никога повече няма да се отклоняват от правия път, че занапред ще правят всичко както трябва. *Пак ще пропусна годишнината ни, Джийн, но ти неизменно си в мислите ми.* Слабо утешение за съпруги като Джийн, чиито писма се простираха на повече от десет страници, изпълнени с ежедневната агония на живота без силна половинка. *Джони направо подивява, Там. Докторът каза, че това допринася за състоянието ми. Той има нужда от баща, но получавам само още и още хапчета.*

Джийн и Там: Животът им поотделно се беше превърнал в нещо като сапунена опера за Денис. Разменяха си писма всяка седмица, въпреки че Джийн не пропускаше свиждане. Денис обичаше да наблюдава пристигащите посетители, като се опитваше да познае кои от тях пишат писма. После ги гледаше как се насочват към някоя маса и това му помагаше да свърже затворник и кореспондент. Там и Джийн винаги се ръкуваха, никога не се прегръщаха, нито се целуваха, изглеждаха почти засрамени от по-разпуснатото поведение на околните двойки.

Денис рядко цензурираше писмата им, дори и в оскъдните случаи, когато изникнеше някое спорно изречение. Неговата собствена съпруга го беше напуснала преди десет години. Той все още държеше нейни снимки върху камината. На една от тях тя го държеше за ръка и се усмихваше в обектива. Понякога Денис гледаше телевизия, седнал на дивана с бира в ръка, а очите му внезапно се насочваха към снимката. Подобно на Гленко и пристанището, тази снимка го отнасяше на друго място. После ставаше и отиваше до кухненската маса, където беше разпръснал писмата.

Не отнасяше вкъщи всички писма, а само онези, в които се разкриваха интересни за него взаимоотношения. Беше си купил факс и копирна машина в едно — според консултанта в магазина излизаше по-евтино, отколкото да си купиш отделно копирна машина. Вадеше

писмата от кожената си чанта и ги поставяше в копирната машина. На следващата сутрин оригиналите се връщаха обратно с него в кабинета му. Съзнаваше, че върши нещо нередно, знаеше, че комендантът би се ядосал или най-малкото — смаял. Но не смяташе, че вреди някому. Никой друг нямаше да ги прочете. Тези писма бяха само и единствено за него.

Един от по-новите затворници се очертаваше доста интригуващ образ. Пишеше по няколко пъти на ден — очевидно имаше достатъчно пари за марки. Приятелката му се казваше Джема и беше бременна, но бе загубила бебето. Томи се притесняваше, че се е случило по негова вина, че шокът от осъждането му е причинил аборта. Денис още не беше виждал Томи, но усещаше, че би могъл да помогне с няколко окуражителни думи.

Но нямаше да го стори. Нямаше да се намесва.

Преди няколко месеца вниманието на Денис привлече друг затворник — Морис. Пишеше по едно-две писма на седмица — огнени любовни писма. Денис имаше чувството, че всяко е до различна жена. Веднъж му показаха Морис на опашката за закуска. На външен вид не беше нищо особено — кльощав екземпляр с някак крива усмивка.

— Някой идва ли му на свиждане? — попита Денис надзирателя.

— Шегуваш ли се?

А Денис сви рамене, озадачен. Жените, на които пишеше Морис, живееха в града. Нямаше причина да не го посещават. Адресът му и затворническият му номер бяха отпечатани върху всяко писмо.

В един момент комендантът извика Денис в кабинета си и го информира, че оттук нататък на Морис се забранява да изпраща каквито и да било писма. Оказа се, че никаквецът избирал случайни имена от телефонния указател и пишел до напълно непознати жени, описвайки в подробности фантазиите си.

Надзирателите се смяха от сърце на случката.

— Сигурно се е надявал, че ако изпрати достатъчно писма, все някъде ще му излезе късметът — чу се коментар. — И нищо чудно. Някои жени отвън дават мило и драго за някой загорял затворник...

А, да, загорелите затворници. Такива в затвора на Нейно Кралско Величество в Единбург с лопата да ги ринеш. Но Денис знаеше кой на практика командва парада — Пол Блейн. Блейн беше класи над крадците и наркоманите, които кръжаха около него, без той изобщо да

ги забелязва. Когато вървеше из коридорите на затвора, сякаш излъчваше невидимо силово поле, което отблъсваше всички и никой не можеше да го доближи на повече от една ръка разстояние, освен ако самият той не го допусне. Имаше си „адютант“, Чипи Чалмърс, чието подлизурско присъствие напомняше за наличието на силовото поле. Всъщност на никого и през ум не би му минало, че Блейн има нужда от бавачка. Беше висок над метър и деветдесет, широкоплещест, винаги държеше юмруците си полусвити. Вършеше всичко бавно, обмислено. Не беше тук, за да си създава врагове, нито пък да има търкания с надзирателите. Просто искаше да си излежи времето и да се насочи натам, където го очаква империята му.

Въпреки всичко от мига, в който прекрачи прага на затвора, Блейн се превърна в негов естествен лидер. Бандите и групичките ходеха на пръсти около него, като му засвидетелстваха уважение. Присъдата му беше шестгодишна, по обвинение в данъчни измами и злоупотреби — вероятно щеше да излезе след малко повече от три, а вече беше излежал няколко месеца в предварителния арест. Беше свалил няколко килограма след пристигането си, но изглеждаше още по-добре въпреки сивия оттенък на бузите си — същият тебеширен вид, който всички затворници придобиваха — „затворнически тен“, така го наричаха. Когато съпругата на Блейн му идваше на посещение, в залата се струпваха повече надзиратели от обикновено не защото се опасяваха от безредици, а защото женитбата на Блейн беше доста сполучлива.

— Болезнено сполучлива — бе прошепнал един надзирател на Денис с намигване.

Казваше се Селина. На двайсет и девет, с десет години по-млада от Блейн. Когато надзирателите я обсъждаха на закуска, Денис трябваше да си държи езика зад зъбите. Работата беше там, че той знаеше много повече неща за нея.

Знаеше почти всичко.

Тя живееше в Берсен, луксозното предградие на Глазгоу, посещаваше съпруга си на всеки две седмици, макар да беше едва на четирийсет мили от затвора. Но пък му пишеше писма. Изпращаше му по четири-пет в отговор на всяко негово. А какво имаше вътре...

Болезнено, отчаяно лелея наточения, изпитвам цялостна агония... Казвам ти, Пол, аз съм тотално, напълно оглуяла от любов.

Ако беше тук, щях да те яздя до сутринта...

Пасажи като този се преплитаха с клюки от ежедневието: *Илейн неустово фантазира. Аз разбирам — кара трийсетте... Мисля да кажа на Бил да се опита да ѝ повдигне духа.*

Тези откъслечни изречения имаха същата притегателна сила за Денис, както и по-личните неща, помагаша му да усети живота на Селина. В едно от първите си писма тя дори беше приложила своя снимка. Позираше в къса пола и оскъдно бюстие, наклонила глава и вдигнала ръце на хълбоците си. Последваха още снимки. Денис се беше опитал да ги фотокопира, но не влязоха във факс машината му, затова отиде до близката книжарница, за да използва тяхната техника. Копията бяха зърнести, далеч не отлични. Въпреки това влязоха в колекцията му.

Снощи се опитах да се задоволя в леглото, но не беше същото. И как би могло? Сложих твоя снимка на възглавницата до мен, твърде бледо копие на оригинала. Надявам се, че снимките, които ти изпращам, успяват да повдигнат духа ти. Друго интересно няма... Нашите адски много, евала, разпитвах изтрецялата Хелън — голяма излагация! Фред замина на север.

В други писма разказваше колко трудно ѝ било да свързва двата края. Не била намерила работа, но все още търсела. Денис се беше поразровил малко и бе открил вестникарски статии, съобщаващи, че полицията „се е провалила в опитите си да открие милионите на Блейн“. Милиони? Тогава от какво се оплаква Селина?

Последния път, когато тя дойде на свиждане в затвора, Денис бе помолил един от надзирателите да му съобщи. Като влизаше в залата, му беше нервно — нямаше представа защо. И ето че я видя — седеше с гръб към него, кръстосала крака, полата ѝ се беше вдигнала високо на бедрото и разкриваше загоряла на слънцето мускулиста плът. Тясна бяла блузка с розов кашмирен пуловер над нея. Руса коса, буен водопад, блиснал над едното ѝ рамо.

— Страхотна е, а? — ухили се надзирателят.

Дори по-хубава, отколкото на снимките, едва не изтърси Денис. После усети погледа на Блейн върху себе си и извърна очи точно докато Селина се обръщаше да види какво е привлякло вниманието на съпруга ѝ.

Денис бързешком се върна в кабинета си. Но няколко дни по-късно докато минаваше по един от коридорите, се натъкна на Блейн и Чалмърс, които вървяха срещу него.

— Прекрасна е, нали? — каза Блейн.

— За какво говориш?

— Знаеш за какво говоря. — Блейн му препречи пътя и го изгледа от горе до долу. — Сигурно трябва да ти благодаря.

— За какво?

Блейн сви рамене.

— Знам ги аз надзирателите. Някои биха запазили снимките за себе си... — Последва пауза. — Казаха ми, че си от кротките, господин Хеншал. Това е хубаво. Уважавам го. Писмата... само ти ги виждаш, нали, никой друг?

Денис успя да поклати отрицателно глава, без да отмества поглед от очите на Блейн.

— Това е хубаво — повтори гангстерът.

И се отдалечи, а Чалмърс го последва, залепен за гърба му, като хвърли злобен поглед към Денис.

* * *

Още ровене: още от гимназията Блейн все си навличал неприятности. На шестнайсет станал водач на банда, която тероризирала крайните квартали на Глазгоу. Лежал в затвора за убийство при самозащита, после едва избегнал същата съдба за съучастничество в убийството на сина на друг гангстер. С времето поумнял и започнал да набира собствена полева сила. Цял отряд „войници“, които действали под негова команда. Репутацията му растяла, вече нямало нужда да осакатява или заплашва — имало други, които да вършат тези неща от негово име, а той взел да носи костюм и всеки ден да ходи на работа в истински офис, управлявайки фирма за таксиметров превоз, охранителна компания и дузина други предприятия.

Селина се беше появила на сцената първо като рецепционистка, после му станала секретарка, а накрая се беше издигнала до негов личен асистент, преди да се оженят пред множество, наподобяващо

сцена от „Кръстника“. Но тя не беше тъпа блондинка: произхождаше от добро семейство и беше завършила колеж. Колкото повече Денис мислеше за нея, толкова по-трудно му беше да я възприеме като „оглупяла от любов“. Това също сигурно беше за прикритие. Определено обработваше Блейн, захранваше го с фантазии. Защо? Един таблоид предлагаше обяснение: *С печелившата комбинация от ум и красота — под ръководството на изкусен манипулатор — възможно ли е мадамата на гангстера да продължи да управлява бойното поле, без да попада под кръстосания огън?*

Седнал на кухненската маса в дома си, Денис се замисли над това. Сетне разгледа отново снимките ѝ и помисли още малко. Вечерята му изстина, телевизорът остана невключен, а той четеше и препрочиташе писмата ѝ... виждаше я в съзнанието си, загорелите ѝ крака, дългата ѝ коса. Ясни, невинни очи, лице, което привлича всички околни погледи.

Ум и красота. Сложи я до съпруга ѝ и ето ти Красавицата и Звяра. Денис се насили да хапне малко от пържените яйца с бекон, които бяха започнали да се втвърдяват, и започна да брои оставащите дни до уикенда.

В събота сутринта паркира колата си до бордюра на улицата пред дома ѝ. Очакваше нещо по-добро. Вестниците я наричаха „имение“, но в действителност си беше обикновена самостоятелна двуетажна къща, вероятно от шейсетте години на двайсети век. Предният двор беше павиран, за да осигури няколко места за паркиране. Отпред се виждаше спортен сребрист мерцедес. До него имаше по-голям автомобил, покрит с брезент. Денис предположи, че е колата на Блейн, прибрана до завръщането му. На всеки прозорец имаше мрежести пердета, зад които не се виждаха признаци на живот. Денис си погледна часовника — още нямаше десет. Бе предположил, че тя ще спи до късно през уикенда — като повечето му познати. Той обаче неизменно се будеше преди зазоряване и не успяваше да заспи отново. Тази сутрин отиде в кварталното кафене, прочете си вестника, докато закусваше препечени филийки със сладко и чай. Сега отново изпита жажда и осъзна, че е пропуснал да си вземе бутилка вода, може би някой и друг сандвич и нещо за четене. Колата му не беше единствена на улицата, но знаеше, че ще направи впечатление, ако остане там

цялата сутрин. Но пък тук вероятно бяха свикнали да са под обсадата на репортери и подобни.

Поради липсата на друго занимание включи радиото и превъртя осем или девет станции, преди да избере една, по която вървеше основно класическа музика и почти нямаше говорене между мелодиите. Измина още час, без да се случи нищичко. Сетне пред къщата спря автомобил и наду клаксона три пъти. Беше старо волво с избледнял цвят. Мъжът, който слезе от него, беше среден на ръст, с нормално телосложение и зализана назад коса. Носеше черна тениска с якичка, черни дънки и черно кожено палто до под коляното. И слънчеви очила, въпреки посивялото небе. Той също имаше тен, вероятно получен в някой от солариумите в града. Влезе в двора, приближи се към къщата и потропа на вратата с юмрук. Нещо стърчеше от устата му. На Денис му се стори, че е коктейлна сламка.

Селина вече беше облякла връхната си дреха — дънково яке със сребристи капси. Белите ѝ панталони бяха впити по тялото. Мимоходом целуна посетителя по бузата и се извъртя, когато той се опита да я прегърне през кръста. Изглеждаше зашеметяващо и Денис осъзна, че е затаил дъх. Опита се да не стиска волана толкова силно и отвори прозореца, за да долови разговора им, докато вървяха към чакащата ги на улицата кола.

Мъжът се приведе към Селина и прошепна нещо. Тя го перна по рамото.

— Фред! — изписка.

Мъжът, наречен Фред, се изкикоти.

Селина огледа колата му и поклати глава.

— Ще вземем мерцедеса.

— Че какво ѝ има на моята?

— На нищо не прилича, Фред, ето какво ѝ има. Ако искаш да изведеш момиче на шопинг, ще ти трябва по-класно превозно средство.

Върна се в къщата за ключовете си, докато Фред отваряше дворната порта. После двамата се качиха в колата на Селина. Денис не си правеше труда да се прикрива. Вероятно част от него искаше Селина да го види, да разбере, че има обожател. Но той сякаш беше невидим, тя продължаваше да си говори с Фред.

Фред?

Фред замина на север.

Но Фред не беше заминал на север — ето го тук. Защо беше излъгала? Може би за да не събуди подозрения у съпруга си.

— Палавница — измърмори Денис сам на себе си, следвайки малкия сребрист автомобил.

Селина беше дяволски добър шофьор, но трафикът по посока центъра на града се влачеше едва — всички излизаха да пазаруват в събота. Денис с лекота успяваше да държи мерцедеса под око и го последва в подземния паркинг на един от огромните молове. Селина се изкачи до трето ниво, където изчака една жена да изкара колата си, за да заеме мястото ѝ — последното свободно. Денис беше принуден да рискува и се насочи към следващото ниво, където имаше предостатъчно места за паркиране. Заклучи колата си и слезе обратно на долния етаж точно когато Селина и Фред влизаха в търговския център.

Държаха се като гаджета — Селина пробваше различни комбинации от дрехи, а Фред кимаше одобрително или свиваше рамене. След час вече му беше писнало. От мола се отправиха към бутиците от другата страна на площад „Джордж“. Селина носеше три чанти, а Фред — още четири. Тя се опита да го придума да пробва едно кафяво велурено сако, но той не си купи нищо. Всички покупки досега бяха нейни и както Денис не пропусна да забележи, бяха платени от нея. Неколкостотин паунда, по негови изчисления — отброени от навита на руло пачка в джоба на якето ѝ.

Толкова за оплакванията ѝ до Блейн, че едва свързвала двата края.

Седнаха да обядват в италиански ресторант. Денис реши, че има време за почивка. Изтича до един пъб, за да използва тоалетната, след което си купи сандвич, бутилка вода и ранното издание на вечерния вестник.

— Какво правя, по дяволите? — запита се, докато развиваше сандвича си. Но после се усмихна, защото му беше забавно. Всъщност отдавна не помнеше да си е прекарвал толкова добре в събота.

Когато се появиха откъм ресторанта, Фред имаше вид на човек, освежен с повече от една чаша вино. Беше обвил свободната си ръка около раменете на Селина, докато не изпусна няколко от торбите. След това се концентрира върху носенето на покупките. Запътиха се

обратно към търговския център. Денис последва мерцедеса и не след дълго видя, че се е насочил обратно към къщата ѝ. Мерцедесът вече беше паркиран в алеята, когато Денис мина край него. Хвърли поглед наляво и с изумление видя, че докато затваряше вратата от страната на шофьорското място, Селина се взираше в него. Тя присви очи, сякаш се мъчеше да си припомни откъде го познава. Накрая се обърна и помогна на олюляващия се Фред да влезе в къщата.

* * *

Секретарката на коменданта, госпожа Бийтън, омекна като масло, когато Денис ѝ обясни защо му е необходимо досието.

— В писмата напоследък се споменава лице на име Фред. Искам да проверя дали е някой, за когото би трябвало да знаем.

Това беше достатъчно основателна причина за госпожа Бийтън да издири досието на Пол Блейн и да го предаде на Денис. Денис ѝ благодари и се прибра в кабинета си, като заключи вратата след себе си. Досието беше дебело — твърде обемно, за да го фотокопира. Затова Денис се залови да чете. Не след дълго попадна на Фред — Фредерик Харт, фиктивен шеф на фирма за таксиметров превоз, която в действителност принадлежеше на Блейн. Фред беше влизал в съприкосновение с властите по обвинения за сплашване на конкуренция и различни побои. Беше разследван, но не и осъден. Не се споменаваше за съпруга на име Хелън, но Денис откри каквото търсеше в една вестникарска изрезка. Фред се оказа женен, с четири деца в тийнейджърска възраст. Живееше в бивша общинска къща, оградена с почти триметрова стена. Имаше дори лошокачествена снимка на значително по-млад на вид мъж, който, намръщен, напускаше сградата на съда.

— Здравей, Фред — прошепна Денис.

Когато пристигна следващото писмо на Селина, сърцето на Денис затуптя, сякаш то беше адресирано до него, а не до съпруга ѝ. Подуши плика, разгледа написания на ръка адрес, не бързаше да го отваря. Разгъна хартията — един-единствен лист, изписан от двете страни.

Започна да чете.

Чувствам се много самотна, когато не си до мен. Хелън се отбива понякога и ходим на пазар.

Лъжкиня.

Понякога не излизам от къщата дни наред, така че знам какво е да си затворен.

Но друго си е с приятна компания, помисли си Денис.

Започна да минава към Берсден и вечер. Понякога паркираше няколко пресечки по-нататък и се преструваше на жител от квартала, излязъл на разходка. Минаваше край къщата ѝ поне няколко пъти и току спираше отпред, я за да види колко е часът, я да си завърже обувката или да проведе въображаем разговор по мобилния си телефон. Ако времето беше лошо, оставаше в колата или просто караше наоколо. Оpozна квартала ѝ, дори запомни някои от съседите ѝ. И те на свой ред също вече го познаваха — най-малкото по физиономия. Вече не беше непознат и затова не беше и подозрителен. Може би предполагаша, че току-що се е нанесъл в квартала. Започнаха да му кимат и да му се усмихват, на два-три пъти дори го заговориха. А сетне, една вечер, докато шофираше по нейната улица, видя на една табела „Продава се“. Първата му мисъл беше: „Аз мога да купя тази къща! Ще я купя и ще съм близо до нея!“. Но после осъзна, че табелата води право към двора на Селина. Дали Блейн знаеше това? Едва ли; в кореспонденцията не се споменаваха нищо такова. Разбира се, вероятно го бяха дискутирали при свижданията, но Денис имаше чувството, че това беше поредната тайна, която тя пазеше от съпруга си. Но защо продаваше къщата? Дали това не означаваше, че наистина има парични затруднения? И ако да, откъде се беше взела топката пари в джоба ѝ? Денис паркира до бордюра и си записа телефонния номер от табелата. Опитва се да позвъни от мобилния си, но съобщение, оставено на секретаря, го информира, че агенцията за недвижими имоти отваря в девет сутринта.

Обади се отново на следващата сутрин и обясни, че проявява интерес към къщата.

— Продавачът бърза ли? — попита той.

— Какво имате предвид, сър?

— Просто се питах дали цената подлежи на коментар, ако излезе сериозно предложение.

— Цената е фиксирана, сър.

— Това обикновено означава, че собствениците бързат да продават.

— О, ще се продаде бързо. Препоръчвам ви да си уговорите оглед още тази седмица, ако проявявате интерес.

— Оглед ли? — Денис задъвка долната си устна. — Добра идея, да.

— Тази вечер имам свободен час, ако ви устройва.

— Тази вечер?

— В осем.

Денис се поколеба.

— В осем — повтори.

— Отлично. А името ви...

Той преглътна с усилие.

— Дени. Казвам се Франк Дени.

— Може ли да си запиша телефона ви, господин Дени?

Денис се потеше. Продиктува ѝ номера на мобилния си телефон.

— Чудесно — каза жената. — Господин Апълби ще ви покаже къщата.

— Господин Апълби? — намръщи се Денис.

— Наш служител — обясни жената.

— Значи собственикът няма да е там? — попита Денис с леко облекчение.

— Някои собственици предпочитат така.

— Добре... Чудесно. Значи в осем часа.

— Довиждане, господин Дени.

— Благодаря ви за помощта.

Прекара остатъка от деня като замаян. В последен опит да прочисти главата си излезе на разходка из затвора — първо в двора, а после по коридорите. Част от затворниците го познаваха — невинаги беше работил като цензор на кореспонденцията. Преди беше надзирател, също като останалите — даваше смени и през уикендите, трябваше да живее сред миризмите от кухнята и кофите с изпражнения в килиите. Някои от колегите му говореха, че е пълен идиот да приема свободната позиция на цензор — това означаваше никаква извънредна работа и никакъв шанс за допълнителна надница.

— Мен ме устройва — беше обяснението му.

Комендантът се съгласи. Но сега Денис започваше да се чуди. Изкачваше се по металното стълбище към втория етаж, а главата му все още бе замаяна... знаеше накъде се е запътил, но не беше способен да се възпре. Чалмърс бе подпрял варосаната тухлена стена с туловището си и охраняваше отворената врата до него. Вътре Блейн се беше опънал на леглото, свил ръце под главата си.

— Как си днес, господин Хеншал? — викна той и Денис осъзна, че е спрял пред вратата. Сви ръце на гърдите си, сякаш имаше причина за посещението му.

— Добре съм. А ти?

— Всъщност не се чувствам във форма. — Блейн извади едната си ръка изпод главата си и почука гръдния си кош. — Старият часовник не е това, което беше. Предполагам, с всички е така. — Блейн се усмихна, а Денис се опита да не го прави. — На теб ти е добре, смяната ти свърши, тръгваш си. Можеш да се отбиеш до някой пъб за халба бира... или да се прибереш право вкъщи при хубавата, сладка госпожа? — Блейн направи пауза. — Извинявай, забравих. Жена ти те напусна, нали така? Заради друг мъж ли?

Денис не отвърна. Вместо това на свой ред зададе въпрос.

— А какво ще кажеш за своята собствена съпруга, Блейн?

— Селина ли? Същинско злато ми е тя. Но ти го знаеш... Нали четеш всичките ни писма.

— Не те посещава толкова често, колкото би могла.

— И защо да го прави? По-добре да стои по-надалеч. Това място се просмуква в теб — забелязал ли си как миризмата на затвора остава в ноздрите ти дори вечер, когато се прибереш у дома? Би ли искал жената, която обичаш, да идва на подобно място? — Той отново отпусна глава назад и се взря в тавана на килията си. — Селина най-много обича да си стои у дома и да решава ребуси. Има цели списания, пълни с такива. Кръстословици... Тя си пада по такива неща.

— Сериозно? — Денис се опита да сдържи усмивката си, представяйки си Селина в тази светлина.

— Как им викаха, беше нещо акро... акробатики?

— Жена ти си пада по акробатика? — Денис бе готов да се обзаложи.

— Някаква подобна дума беше — поклати глава Блейн. — Чисто злато ми е тя, помни ми думата.

— Непременно.

— Ами ти, господин Хеншал? Доста време мина, откак жена ти избяга. Не се ли появи някоя друга в живота ти?

— Не е твоя работа.

— Досега не съм срещал мъж, който да не е развил слабост към нея — подвижна Блейн ухилен, докато Денис си тръгваше.

Сто процента, помисли си Денис. Сигурно не беше само Фред. Може би имаше и други, които финансираха обиколките ѝ по магазините. Или пилееше мангизите на съпруга си без негово знание. И сега се канеше да избяга и да му отмъкне всичко. Денис осъзна нещо — сега той имаше власт над нея, знаеше неща, които тя не би искала да станат достояние на Блейн. Като стана дума, и над Фред имаше власт. Мисълта го затопли през останалата част от разходката.

* * *

— Господин Дени?

— Същият — каза Денис. — А вие трябва да сте господин Апълби?

— Заповядайте, заповядайте.

Господин Апълби беше нисък мъж с наднормено тегло, отдавна прехвърлил шейсетте, но прилежно издокаран в делови костюм. Накара Денис да добави името си в списъка на масичката в тесния коридор, а после го попита дали иска описание на къщата. Денис поиска и в ръката му се озова отпечатана брошура — четири страници, изпълнени с цветни фотографии на къщата заедно с подробности за помещенията и прилежащия двор.

— Да ви разведа ли, или предпочитате да огледате сам?

— Сам ще се оправя чудесно, благодаря — отвърна Денис.

— Ако имате въпроси, аз ще бъда тук.

Господин Апълби се настани на един стол, а Денис се направи, че разглежда описанието. Тръгна към всекидневната, огледа се, за да се увери, че не се вижда от коридора. Мебелировката изглеждаше нова, но безвкусна — яркооранжев диван, огромен телевизор и още по-голям шкаф за алкохол. В една поставка бяха натикани купища вестници и списания. Денис забеляза, че някои от тях са с кръстословици и

ребуси, така че в крайна сметка Блейн не грешеше напълно по отношение на Селина. Нямаше снимки, нито спомени от ваканции в чужбина. Беше пълно с вещи, изглежда, закупени от някой от големите, модерни молове — тесни вази, преспапиета, свещи.

Денис се върна обратно по коридора и се усмихна на господин Апълби, преди да продължи към кухнята. Там една от стените беше съборена и заменена от стъклена врата, която водеше към трапезария с френски прозорци с изглед към градината. „Вградени кухненски уреди с марка «Ниджински»“, се казваше в брошурата, след което бе уточнено, че всички уреди, завеси и подови настилки са включени в цената. Накъдето и да беше тръгнала Селина, не възнамеряваше да вземе нищо със себе си.

Двете помещения в дъното на долния етаж представляваха претъпкан килер тоалетна и стая, описана като „Спалня 4“, която обаче понастоящем се ползваше за склад и беше пълна с кашони и купища женски дрехи. Денис прокара длан по една от роклите, потри ръба ѝ между пръстите си. Сетне притисна нос в нея, усещайки слаб полъх от парфюма ѝ.

На горния етаж имаше три спални, като същинската, според брошурата, беше обзаведена с ансамбъл от „Баярд“. Тя беше най-голямата стая и единствената, която се използваше като спалня. Денис дръпна чекмеджетата, докосна дрехите ѝ. Отвори гардероба, попи с очи различните ѝ рокли, поли и блузи. Имаше дрехи и на Блейн — няколко скъпи на вид костюма, раирани ризи с копчета за ръкавели. Дали ще ги изхвърли, преди да избяга, запита се Денис?

Другите две спални явно бяха „неговият“ и „нейният“ кабинет. В неговия имаше лавици с книги, най-вече криминални и военни романи, плюс биографии на спортисти, бюро, покрито с документи, и музикална уредба с албуми на Глен Кембъл, Тони Бенет и прочие.

Кабинетът на Селина беше нещо съвсем различно. Тук имаше още списания с игрословици, но подредени съвсем прилежно. В единия ъгъл се виждаше отдавна неизползвана шевна машина, а в другия — люлеещ се стол. Денис измъкна един албум със снимки от лавицата и го прелисти, като се спря на фотография от ваканция край морето, на която Селина позираше по розов бански костюм от две части и срамежливо се усмихваше в обектива. Денис хвърли поглед в коридора, чу как господин Апълби кихна на долния етаж, а после

извади една от снимките и я пхна в джоба си. Докато слизаше по стълбите, отново заби нос в брошурата.

— Чудесен семеен дом — каза му господин Апълби.

— Абсолютно.

— И с фиксирана цена. Трябва да реагирате бързо. Обзалагам се, че ще се продаде до утре следобед.

— Мислите ли?

— Хващам се на бас.

— Е, ще преспя и ще помисля — каза Денис, осъзнавайки, че държи ръката си върху джоба на якето си.

— Няма да сбъркате, господин Дени — каза брокерът и му отвори вратата.

* * *

Когато се събуди на следващата сутрин, Денис се намери заобиколен от нея.

На път за вкъщи предната вечер беше минал през денонощен магазин, където имаше цветен ксерокс. Реши да не се стиска — направи двайсет копия с отлично качество. Видя, че продавачът аха да го попита за снимката и многото бройки, но явно бе разбрал, че трябва да си държи езика зад зъбите.

Снимките й лежаха разпръснати по леглото, дивана, на кухненската маса. Имаше една дори на пода в коридора, където я беше изпуснал. Оригиналът взе на работа със себе си и го заключи в бюрото. Следобед, когато беше часът за посещения, на вратата му се почука. Той отключи. Отвън стоеше един от надзирателите, кръстосал ръце на гърдите си.

— Идваш ли в мелето?

— Значи да разбирам, че госпожа Блейн е в сградата — изкоментира Денис, като се стараеше да запази тона си спокоен, макар че сърцето му препускаше.

Надзирателят разпери ръце.

— Време е за шоу! — ухили се той.

Но за изненада на Денис, Селина не беше сама. Беше довела и Фред. Двамата седяха срещу Блейн, като говореше основно Селина.

Денис беше едновременно ужасен и впечатлен. Каниш се да напуснеш съпруга си и на последното свиждане идваш с мъжа, който те топли нощем. Тя играеше опасна игра. Блейн сигурно ще побеснее, когато разбере какво става, а имаше и доста приятели отвън. Денис не вярваше да нарани Селина — Блейн очевидно беше луд от любов по нея. Но Фред... на Фред едва ли щеше да му се размине. Убийството би било твърде милостива присъда за него. А ето как си седи, нехайно праметнал ръка през облегалката на стола. Най-обикновено свиждане при бившия работодател и приятел. Блейн му говореше нещо, а Фред кимаше, като внимаваше да стои на прилична дистанция от Селина, за да не може Блейн да разчете езика на телата им. Може би обясняваше фиктивното си пътуване „на север“ и завръщането си при Хелън.

Денис осъзна, че мрази Фред, без изобщо да го познава. Мразеше това, което той представляваше, мразеше факта, че очевидно изкарваше пари, а караше онази очукана бричка. Мразеше начина, по който бе прегърнал Селина през кръста онзи път в Глазгоу. Мразеше го за това, че имаше повече пари и вероятно повече жени, отколкото Денис можеше да има през целия си живот.

Защо Селина се хабеше с него, по дяволите? Нямаше никакъв смисъл. Освен... освен ако не й трябваше човек, който да поеме вината след бягството, някой, върху когото Блейн да излее гнева си. Денис си позволи да се усмихне. Възможно ли беше да е толкова пресметлива, толкова умна? Не се и съмняваше дори за секунда. Да, тя си играеше с Фред, точно както си играеше и със собствения си излъган съпруг. Съвършен план.

С изключение на един детайл — самият Денис, който чувстваше, че вече знае всичко. Осъзна, че беше позволил на погледа си да се зарее свободно нанякъде. Когато примигна, видя, че Селина е обърнала глава към него и го гледа. Тя присви очи и леко се усмихна.

— За кого от нас беше това? — попита надзирателят до него.

Денис знаеше отговора. Селина явно беше разпознала в него мъжа, когото бе видяла да минава покрай къщата ѝ. Тя се обърна да каже нещо на съпруга си, а Фред рязко се извъртя и се вторачи в надзирателите.

— О-о-ох, колко ме е страх — измърмори надзирателят до Денис и се закиска. Но Фред не гледаше него — беше впил очи в Денис.

Самият Блейн просто се взираше в масата и бавно кимаше, сетне каза няколко думи на жена си, която кимна в отговор. Когато стана време да си върви, тя го прегърна по-чувствено от обикновено. *На това му викат сбогуване*, помисли си Денис. Тя дори помахна на съпруга си, докато вървеше, потраквайки шумно с високите си токчета. Изпрати му още една въздушна целувка, докато Фред оглеждаше помещението, преценявайки останалите жени, доволно напъчен, че си тръгва с най-класната от наличните бройки.

Денис се върна в кабинета си и се обади по телефона.

— Опасявам се, че закъсняхте — информираха го. — Имотът се продаде тази сутрин.

Той затвори. Значи тя вече тръгва... и вероятно той никога повече нямаше да я види. Няма какво да стори, нали? Или може би има?

Половин час по-късно излезе от офиса си, като заключи вратата както обикновено. Разходката му из затвора го отведе право край отворената врата на килията на Блейн. Чалмърс пазеше отвън.

— Имаш посетител, шефе — изръмжа той.

Блейн седеше на леглото си, но се изправи на крака и застана с лице към Денис.

— Какво чуват ушите ми, господин Хеншал? Изглежда, си падаш по Селина, а? Видяла те е да минаваш покрай къщата. — Блейн пристъпи крачка напред, тонът му беше шеговит, но лицето каменно. — Защо ли? Работодателите ти едва ли ще останат въодушевени...

— Сигурно е сгрешила.

— Така ли? Запомнила е цвета и марката на колата, зелен „Воксхол Кавалер“. Да ти е познат?

— Нещо греши.

— Значи ще упорстваш. Доколкото си спомням, споменах, че много мъже са впечатлени от нея, но не всички стигат до крайности, господин Хеншал. Следиш ли я? Наблюдаваш къщата? Тази къща е и моя, нали знаеш? Колко пъти си го правил? Откога душиш наоколо... надничаш през пердетата... — Кръвта на Блейн се беше вдигнала в лицето му, а гласът му започваше да потреперва.

Денис осъзна, че е притиснат между двамата мъже, Блейн и Чалмърс. Наоколо нямаше други надзиратели.

— Перверзник ли си падаш, господин Хеншал? Залючен там, в стаичката си, докато разлистваш всичките онези любовни писма... възбуждаш ли се? Нямах жена, при която да се прибереш, затова душиш по чуждото. Как ли ще реагира господин комендантът, ако разбере?

Лицето на Денис се сгърчи.

— Тъпо копеле такова! — викна той. — Не виждаш ли какво става под носа ти! Тя пилее всичките ти пари и се чука с приятелчето ти Фред. Видях ги. А сега продаде къщата и ще си обере крушите. Току-що присъства на последното си съпружеско свиждане, Блейн, но си твърде тъп, за да го проумееш!

— Лъжеш. — По челото на Блейн бяха избили капчици пот. Лицето му беше мораво, дъхът — накъсан.

— Тя те води за носа от мига, в който си се озовал тук — продължи Денис. — Казва ти колко ѝ е трудно, а в същото време пилее купища пари във всеки магазин за дрехи в града. Ходи на шопинг с Фред — да ти кажа, ако не знаеш. Той ѝ мъкне торбите, носи ги чак вътре в къщата. И не си тръгва часове наред.

— Лъжец!

— Скоро ще разберем, нали така? Можеш да се обадиш вкъщи, да видиш дали телефонната линия още работи. Или да почакаш следващото ѝ посещение. Повярвай ми, няма да е скоро...

Блейн протегна ръце напред и Денис се уплаши. Но затворникът не го нападна, а се вкопчи в него. Така или иначе Денис се развика, а Блейн се строполи на колене, все още стиснал униформата на Денис. Чалмърс крещеше за помощ, приближаваха се бързи стъпки. Блейн се давеше, после падна по гръб и притисна ръце към гърдите си, а краката му се гърчеха в конвулсии. Сетне Денис си спомни: *Старият часовник не е това, което беше...*

— Мисля, че е инфаркт — каза той на първите дошли надзиратели.

* * *

Комендантът изслуша версията на Денис, за чието съчиняване той бе разполагал с достатъчно време. Просто минавал... спрял да си

разменят по някоя дума и... в следващия миг Блейн се свлякъл.

— Съвпада с разказаното от Чалмърс — каза комендантът за облекчение на Денис. — Разбира се, не отхвърлям вероятността да са му минавали и други идеи и той сам да си го е направил.

— Ще се оправи ли, сър?

— Чакаме новини от болницата.

Бяха го закарали спешно в „Уестърн Дженерал“, а Чалмърс бе останал да стои до вратата на килията като ударен от гръм. Повтаряше само: „Никога повече няма да го видя...“.

Денис се прибра в кабинета си, без да обръща внимание на чукането по вратата — идваха други надзиратели, нетърпеливи да чуят клюката. Извади снимката на Селина в розовия бански. Вероятно сега щеше да се измъкне, да получи всичко, което желаше. А Денис ѝ беше помогнал.

А тя никога нямаше да го разбере.

Вече се канеше да си тръгва за вкъщи, когато му се обадиха от кабинета на коменданта и му наредиха да се яви там. Денис предусещаше, че новините ще са лоши, но когато шефът му заговори, той изпита най-големия шок в живота си.

— Блейн е избягал.

— Моля, сър?

— Избягал е от болницата. Явно всичко е било нагласено. Чакали са го мъж и жена, тя облечена като медицинска сестра, а той — като санитар. Един от охраната е със сътресение на мозъка, друг е изгубил няколко зъба.

Комендантът вдигна поглед към Денис.

— Преметнал те е, излъгал е всички ни. Копелето не е имало инфаркт. Съпругата му и някакъв мъж са го посетили днес следобед. Сигурно са правили последни уговорки.

— Но аз...

— Ти просто си улучил лош момент, Хеншал. Тъй като при инцидента е присъствал служител на реда, ние го взехме по-сериозно.

— Комендантът отново насочи вниманието си към документите на бюрото си. — Просто си улучил лош момент... но сега всички ни чакат огромни проблеми.

Денис излезе от кабинета му, олюлявайки се. Не беше възможно... абсурд. Какво, по дяволите... Чувстваше се напълно

зашеметен. Прибра се вкъщи на автопилот. Сгромоляса се в креслото си. Инцидентът бе отразен във вечерните новини — драматично бягство от болничната носилка. Значи това е бил планът през цялото време... да продадат къщата и да избягат. Фред е по-скоро съучастник, отколкото любовник. Помагал е на Селина в организацията на бягството. Денис извади цялата ѝ кореспонденция с Блейн и прочете отново всяко писмо, търсейки нещо, което е пропуснал.

Не, разбира се, нямаше нищо такова. Сигурно са обсъждали плановите си при всяко свиждане. Винаги съществуваше възможността да бъдат чути или нещо да бъде прочетено по устните им. Но сигурно така беше станало. Нямаше какво друго да бъде... Денис не можеше да остане тук и секунда по-дълго, заобиколен от писмата ѝ, от снимките ѝ, сетивата му — напоени със спомените за нея: разходката из търговския център, къщата ѝ, дрехите ѝ...

Той отиде в местния бар и си поръча уиски и голяма бира. Погълна уискито наведнъж и взе в ръка халбата.

— Труден ден, а, Денис? — попита го един от редовните клиенти.

Денис го познаваше, знаеха се поне по име. Томи. Томи пиеше тук от години, както и Денис. Всичко, което Денис знаеше за него, беше малкото му име и че работи като водопроводчик. Беше учудващо колко малко неща може да знае един човек за друг.

Но имаше и още нещо — Томи обичаше ребусите. Непрекъснато решаваше загадки и игрословици. Беше капитан на клубния тим на бара, а между бутилките алкохол на лавиците се мъдреха и трофеи като доказателство за уменията му. Точно с това се занимаваше и сега, пред него имаше вестник, отворен на страница „Свободно време“. Беше решил и двете кръстословици и размишляваше върху нещо трето. Селина и нейните ребуси.

Кръстословици... и какво беше онова, дето го спомена Блейн, нещо като акробатика...?

— Томи — каза Денис, — да има някаква игра с думи, наречена акробатика?

— Не съм чувал. — Томи дори не си направи труда да вдигне глава от вестника си.

— Някаква подобна дума може би?

— Да нямаш предвид акростих?

— Какво е акростих?

— Алта когато имаш изречение и вземеш първата буква от всяка дума в него. Използва се много в криптограмите.

— Първата буква от...?

Томи понечи да продължи с обясненията, но Денис вече се беше отправил към изхода.

* * *

Болезнено, отчаяно лелея наточения, изпитвам цялостна агония.

А вътре бе зашифрована думата „болница“. Денис се взря в записките си, работеше вече няколко часа. Много от писмата не съдържаха скрити послания. Откри ги само в някои от по-пикантните пасажии — вероятно за заблуда на четящия, който — също като Денис — би се увлякъл да препрочита тези места.

Илейн неистово флиртува, апокалиптично разгонване — клати трима.

Докато Денис се чудеше коя е Илейн, Селина бе изпратила друго послание — „инфаркт“. Беше го направила на глупак. А той не бе заподозрял нищичко.

Нашите адски много, евала, разпитваха изтрецялата Хелън — голяма излагащия!

„Намерих ги.“

Какво беше намерила? Парите, разбира се — поредната част от състоянието на Блейн. Той й подаваше малко по малко — това беше начинът му да си осигури присъствието й наоколо, пък и да й попречи да ги изхарчи наведнъж. Неговите писма до нея съдържаха послания с описания къде са скрити парите. Малки порции на много места. Посланията на Блейн бяха по-непохватни от тези на Селина. Може би Денис щеше да ги забележи, ако не беше много по-заинтересован от нея.

Заслепен от нея. Онези снимки... всичките сексуални намеци... само за да му попречат да види кода.

И сега беше изчезнала. Наистина изчезнала. Беше приключила играта, беше свършила с него. Той трябваше да се върне към Джийн и

Там и всички други писмописци, обратно към истинския живот.

Или да се опита да я последва. Начинът, по който му се беше усмихнала... почти заговорнически, сякаш се беше радвала, че и той участва в играта. Дали ще му изпрати ново писмо, този път лично за него? И ако това се случи, дали Денис няма да тръгне след нея, увлечен от загадките ѝ?

Сега му оставаше само да чака.

ДЖЕЙ МАКИНЪРНИ

ТРЕТИЯТ

Беше трудно да се опише точно вкусът на осмата или деветата цигара за деня — онази смесица от озон, тютюн и леката привечерна тревожност, полепнала по езика. Но той го разпознаваше всеки път. Това беше вкусът на изгубената любов.

Алекс започваше да пуши отново винаги щом изгубеше жена. Влюбеше ли се, спираше цигарите. А когато любовта отмреше, запалваше пак. Отчасти това беше физическа реакция спрямо стреса; отчасти бе метафорично — заменянето на едно пристрастяване с друго. До голяма степен този рефлекс бе напоен с митология — включително собствения му романтичен образ на самотник, застанал на мост в чуждоземен град, свил шепа около цигарата си, разкопчал черно кожено яке, оставил се на произвола на природните стихии.

Представяше си как минувачите обсъждат личната му скръб, докато той стои на „Пон де-з-Ар“^[1], мистериозен, мокър и недостижим. Усещането му за загуба изглеждаше по-реално, когато си представяше себе си в очите на непознатите — пешеходците, с техните вечерни сандвичи и туристически справочници, с чадърите, огъващи се на мартенското време — смесица от ситен дъждец и мъгла.

Когато всичко с Лидия свърши, той реши да дойде в Париж не само защото беше добро място за пушене, но и защото предлагаше подходяща атмосфера. Тъгата му щеше да бъде по-горчива и по-живописна в този град. Фактът, че Лидия го изостави, сам по себе си беше достатъчно кофти. Онова, което влошаваше ситуацията още повече, бе собствената му вина за случилото се. Така той страдеше едновременно както от болката на жертвата, така и от вината на злодея. Апетитът му обаче не пострада — стомахът му се оплакваше като териер, който настоява за полагащата му се вечерна разходка, в блажено неведение, че домакинството е в траур. Макар страданието в Париж да бе облагородяващо, само глупак би гладувал в този град.

Застанал наред реката, той се опита да реши в коя посока да поеме. Миналата нощ избра да вечеря в бистро, което изглеждаше достатъчно мрачно и автентично за целта, но всъщност се оказа пълно с бърбиви американци и германци, облечени като че се канеха да ходят на фитнес или на тропиците, затова реши да се запъти към хотел „Кост“, където американците поне бяха модерно изпосталели и облечени в оттенъци на сивото и черното.

Барът беше пълен и, разбира се, свободни маси нямаше. Управителката, красива изящна азиатка с лондонски акцент, го премери скептично с поглед. Не излъчваше типичното парижко високомерие, надменността на метрдотел на тризвезден ресторант. По-скоро се изживяваше като пазителката на храма на това международно племе, което включваше рок звезди, фешън модели, дизайнери, актьори и режисьори — барабар с онези, които непрекъснато ги фотографираха, пишеха за тях и ги чукаха. Като артдиректор на бутикова рекламна агенция, Алекс живееше в покрайнините на този свят. В Ню Йорк познаваше много от портиерите и управителите, но тук само можеше да се надява, че изглежда подходящ за мястото. Управителката явно не прие за чиста монета твърденията му, че е член на клуба; изражението ѝ издаваше лека надежда, сякаш бе на ръба да разреши колебанията си в негова полза. Внезапно тясно присвитите ѝ очи се усмихнаха — разпозна го.

— Съжалявам, не ви познах — възкликна. — Как сте?

Алекс беше идвал тук само два пъти, при това преди няколко години; не изглеждаше особено вероятно да са го запомнили. От друга страна, имаше навика да оставя щедри бакшиши и, по скромното му мнение, не изглеждаше никак зле.

Тя го поведе към малка, но добре разположена маса, подготвена за четирима. Беше ѝ казал, че очаква компания с надеждата, че ще повиши шансовете си за място.

— Веднага ще изпратя келнера — увери го тя. — Извикайте ме, ако мога да направя още нещо за вас.

Усмивката ѝ беше толкова доброжелателна, че той се опита да измисли някаква малка молба, за да ѝ достави удоволствие.

На келнера поръча бутилка шампанско, тъй като все още преливаше от чувство на разточителство. Огледа помещението. Разпозна някои от посетителите — широкоплещест американски

романист от монтанската школа, кльощавия вокал на британска попгрупа — но не и някой, когото да познаваше в старомодния смисъл на думата. Леко смутен от самотата си, заби нос в менюто и се запита защо така и не бе довел Лидия в Париж. Сега съжаляваше — както заради нея, така и заради себе си; удоволствията на пътуването не му изглеждаха така реални, когато не можеха да бъдат потвърдени от свидетел.

Беше я приел за даденост — това беше част от проблема. Защо винаги ставаше така?

Алекс вдигна очи и видя в дъното на салона млада двойка, която стоеше и оглеждаше тълпата. Жената беше поразителна — висока красавица от неопределима раса. Изглеждаха дезориентирани, сякаш бяха поканени на лъскаво парти, което се бе преместило другаде. Жената срещна погледа му и се усмихна. Алекс ѝ се усмихна в отговор. Тя задърпа ръкава на придружителя си и кимна към масата на Алекс.

Внезапно се приближи към него.

— Имате ли нещо против да седнем при вас за малко? — попита жената. — Не можем да открием приятелите си.

Не изчака отговора му, а направо седна до Алекс, разкривайки по време на движението дълго, загоряло и голо бедро.

— Фредерик — представи се мъжът и протегна ръка. Изглеждаше по-тактичен от приятелката си. — А това е Таша.

— Моля, седнете — покани ги Алекс. Някакъв инстинкт го възпря да им каже собственото си име.

— Какво правиш в Париж? — попита Таша.

— Нищо особено, нали знаете, откъсвам се от действителността.

Келнерът донесе шампанското. Алекс поиска още две чаши.

— Мисля, че имаме общи приятели — каза Таша. — Итън и Фредерика.

Алекс уклончиво кимна.

— Обичам Ню Йорк — изтърси Фредерик.

— Вече не е същият — отвърна Таша.

— Знам какво имаш предвид. — На Алекс му стана любопитно накъде ли води всичко това.

— И все пак — не се даде Фредерик — е по-хубав от Париж.

— Е — каза Алекс, — и да, и не.

— Барселона — продължи Фредерик — е единственият готин град в Европа.

— И Берлин — додаде Таша.

— Вече не.

— Познаваш ли добре Париж? — попита Таша.

— Всъщност не.

— Трябва да те разведем.

— Пълна гадост — каза Фредерик.

— Има някои места — допълни Таша, — които не са твърде отегчителни.

— А ти откъде си? — обърна се Алекс към момичето, опитвайки се да определи произхода на екзотичния ѝ външен вид.

— Живея в Париж — каза тя.

— Когато не е в Ню Йорк — добави приятелят ѝ.

Изпиха бутилката шампанско и поръчаха друга. Алекс се радваше на компанията. Освен това много се харесваше в ролята на човека, за когото го бяха взели. Идеята, че са го сбъркали с някого друго, беше невероятно освобождаваща. Беше очарован от Таша, която откровено флиртуваше с него. На няколко пъти сграбчи коляното му, за да подчертае думите си, и в още няколко случая се почеса по лявата гърда. Дали беше несъзнателно движение или целенасочен, провокиращ жест? Алекс се опита да определи дали връзката ѝ с Фредерик е от романтично естество. Знаците сочеха и в двете посоки. Французинът я наблюдаваше отблизо, но сякаш нямаше нищо против тя да флиртува. В един момент тя подхвърли нещо от сорта на „С Фредерик бяхме гаджета преди време“. Колкото повече я наблюдаваше Алекс, толкова повече чувстваше, че се увлича по нея. Тя беше съвършен коктейл от расови черти, достатъчно познати, за да съответстват на идеал за чужда култура, и достатъчно екзотични, за да спират дъха.

— Вие, американците, сте такива пуритани — казваше тя. — Толкова шум вдигнахте само защото на президента ви му направили свирка.

— Това нямаше нищо общо със секса — отвърна Алекс и усети как се изчервява. — Беше опит за преврат на десните.

Искаше му се да звучи хладнокръвно и отегчено. Но излезе едва ли не, че се защитава.

— Всичко има общо със секса — впи тя очи в неговите.

Така провокиран и подпомогнат от блещукащите мехурчета на скъпото шампанско, които гъделичкаха вените му, той прокара длан по вътрешността на бедрото ѝ, като спря на ръба на късата ѝ тясна пола. Без да отмества поглед, тя разтвори уста и навлажни устните си с език.

— Ама че гадост — изтърси Фредерик.

Макар Алекс да беше сигурен, че другият мъж не виждаше местоположението на ръката му, предметът на възкликанието му беше тревожно неопределен.

— За тебе явно всичко е гадост.

— Защото си е така.

— Ти си експерт по гадостта.

— Вече няма изкуство. Само гадост.

— Е, това е повече от сигурно — отбеляза Таша.

* * *

Спор за вечерята: Фредерик настояваше да отидат в „Буда бар“, Таша искаше да останат. Направиха компромис, като поръчаха хайвер и нова бутилка шампанско. Когато сметката пристигна, Алекс в последния момент се сети, че не трябва да вади кредитната си карта. Като първа стъпка към избистрянето на мистериозната му нова самоличност той реши, че ще бъде от типа мъже, които винаги плащат в кеш. Докато Алекс отброяваше банкнотите, Фредерик усърдно зяпаше в далечината с вида на човек, добил богата практика в игнорирането на сметки за плащане. Алекс усети краткотрайно, дразнещо чувство, че го използват. Може би при тях това беше ежедневие — да се правят, че познават някой непознат, настанен на хубава маса. Но преди да доразвие тази си теория, Таша вече го беше хванала за ръка и го отвеждаше навън в нощта. Натискът на дланта ѝ, уханието на кожата ѝ, всичко в нея беше толкова въодушевяващо. Той реши да провери докъде ще го отведе всичко това. Така или иначе нямаше какво друго да прави.

Колата на Фредерик, паркирана на няколко пресечки разстояние, не изглеждаше да е в движение. Предната решетка беше разбита; единият фар сочеше нагоре под ъгъл от четирийсет и пет градуса.

— Не се тревожи — каза Таша. — Фредерик е отличен шофьор. Катастрофира само когато му се иска.

— А тази вечер какво ти се иска? — побърза да уточни Алекс.

— Искан ми се да танцувам — отвърна той. Сетне запя „Хайде да танцуваме“ на Дейвид Бауи, като барабанеше с пръсти по волана, а Алекс се качи на задната седалка.

В „Льо Бен Душ“ беше полупразно. Единственият човек, когото разпознаха, беше Бернард Хенри Леви. Или бяха дошли твърде рано, или бяха закъснели с няколко години. Разговорът беше преминал на френски и Алекс губеше нишката. Таша му се беше нахвърлила, галеше ръцете му и от време на време собствената си съвършена лява гърда, а той се притесняваше за реакцията на Фредерик. В един момент двамата си размениха няколко остри реплики, които Алекс не разбра. Фредерик се изправи и се отдалечи.

— Виж — каза Алекс. — Не искам да ти причинявам неприятности.

— Няма неприятности — отвърна тя.

— Той гадже ли ти е?

— Излизахме преди време. Сега сме само приятели.

Тя го придърпа към себе си и го целуна, бавно изследвайки вътрешността на устата му с езика си. Сетне внезапно се отдръпна и вдигна очи към жена в бяло кожено яке, която танцуваше край близката маса.

— Мисля, че големите гърди са красиви — каза и го целуна с подновена страст.

— Аз пък мисля, че твоите гърди са красиви — отвърна той.

— Наистина са такива — каза тя. — Но не са големи.

Когато Фредерик се върна, настроението му сякаш се беше повдигнало. Той остави няколко банкноти на масата.

— Хайде да тръгваме — каза.

* * *

Алекс не беше ходил по клубове от няколко години. След като двамата с Лидия заживяха заедно, клубовете изгубиха привлекателността си. Сега почувства завръщането на старата тръпка,

предвкушването на лова — усещането, че нощта крие тайни, които ще бъдат разбунени преди пукването на зората. Таша говореше за някой от Ню Йорк, когото се предполагаше, че Алекс познава.

— Последния път, когато го видях, той просто не спираше да удря главата си в стената, а аз му казах, Майкъл, наистина трябва да спреш с тези наркотици. Оттогава минаха петнайсет години.

* * *

Първата им спирка беше клуб на Монмартър. Бандата на сцената свиреше почти достоверна версия на популярна песен на „Нирвана“. Докато чакаха на бара, Фредерик свиреше като обезумял на въображаема китара и крещеше думите на припева. След като изсмукаха коктейлите си, тримата се отправиха към дансинга. Беше достатъчно шумно, за да се изключи възможността за разговори.

Музикантите подхванаха нова песен. Таша разделяше вниманието си между двамата, като отъркваше дупето си в Алекс, докато вокалът се дереше фалшиво. Алекс затвори очи и я обгърна с ръце, изгубил представа за пространството около себе си. Гърдите ѝ ли държеше в дланите си, или това беше задникът ѝ? Тя промуши език в ухото му; в съзнанието му изникна образът на кобра, надигаща се от плетена кошница.

Когато отвори очи, видя Фредерик и някакъв друг мъж да го наблюдават от края на дансинга и да заговорничат.

Алекс се отдалечи, за да потърси мъжката тоалетна и да си вземе нова бира. Когато се върна, Таша и Фредерик танцуваха бавно на някаква френска балада и се опипваха взаимно. Реши да си тръгне и да тегли чертата. Каквато и да беше тази игра, внезапно се почувства твърде уморен, за да я играе. В същия момент Таша го погледна и му махна от дансинга. Втурна се към него през танцуващите, а Фредерик я следваше по петите.

— Да тръгваме — изкрещя тя.

* * *

Отвън на тротоара Фредерик изведнъж стана приятелски настроен.

— Човече, сигурно си мислиш, че Париж е пълна гадост.

— Напротив, забавлявам се — отвърна Алекс. — Не се тревожи за това.

— Но аз се тревожа, човече. Въпрос на чест е.

— Добре съм.

— Можеше поне да намерим някакви наркотици — обади се Таша.

— Всички наркотици в Париж са голяма гадост.

— Нямам нужда от наркотици — заяви Алекс.

— Не искам да се друсам — запя Фредерик. — Но не искам и да не се друсам.

Подхванаха спор къде да продължат вечерта. Таша настояваше за място, очевидно наречено „По-бързо, маце, убивай, убивай“. Фредерик твърдеше, че е затворено. И дърпаше към „Л'Анфер“. Спорът се пренесе в колата. В крайна сметка прекосиха реката и малко по-късно спряха под кулата Монпарнас.

Двамата портиери сърдечно поздравиха спътниците му. Спуснаха се по стълбище към място, което сякаш сияеше в пурпурна светлина, чийто източник Алекс не можеше да определи. Над танцьорите се носеше тътнещ барабанен и басов мотив. Таша го сграбчи за токата на колана и го поведе към някакво издигнато място над дансинга, което приличаше на ВИП зона.

Разговорът беше почти невъзможен. Кое то си беше облекчение. Алекс срещна няколко души, или по-скоро кимна на няколко души, които му кимнаха в отговор. Някаква японка изкрещя нещо в ухото му на, както му се стори, поне няколко езика, а малко по-късно се върна с каталог на ужасни картини. Той кимаше, докато прелистваше каталога. Очевидно беше подарък. Далеч по-радушно прие следващия жест — един мъж му подаде бутилка без етикет, пълна с кристална течност. Той си наля в чашата. Имаше вкус на спирт.

Таша го завлече на дансинга. Обви ръце около шията му и засмука езика му в устата си. Точно когато Алекс вече имаше чувството, че езикът му ще бъде отскубнат, тя го ухапа силно. Устата му се изпълни с вкус на кръв. Тя вероятно искаше точно това, защото продължи да го целува и да притиска ханша си в него. Упорито

смучеше езика му. Той си я представи как смуче и други части на тялото му. Идеята му хареса. И без за секунда да губи концентрация върху случващото се с Таша, той внезапно си помисли за Лидия и момичето преди Лидия, и момичето след Лидия — онова, с което ѝ беше изневерил. Как става така, запита се той, че желанието за една жена винаги пробужда желание за всички останали жени в живота му?

— Да се махаме оттук — изкрещя той, полудял от възбуда.

Тя кимна и се отдръпна, като затанцува на два-три метра от него. Алекс я наблюдаваше, опитвайки се да следва ритъма ѝ, но накрая се отказа и я сграбчи. Насила вкара езика си в устата ѝ, изненадан от острата болка, която прясната рана му причини. За щастие, този път тя не го ухапа, даже се отдръпна. Сетне внезапно тръгна обратно към ВИП зоната, където Фредерик сякаш се караше за нещо с бармана. Когато зърна Таша, той взе една бутилка от бара, замахна и я разби на парчета в краката ѝ.

Фредерик изкрещя нещо нечленоразделно и хукна нагоре по стълбите. Таша понечи да го последва.

— Не отивай — хвана я за ръка Алекс.

— Съжалявам — викна тя и издърпа ръката си. После го целуна нежно по устните.

— Кажи довиждане — каза Алекс.

— Довиждане.

— Кажи името ми.

Тя озадачено го погледна, а сетне, сякаш внезапно загряла какъв е майтапът, се разсмя, без да ѝ е весело, и го посочи с пръст, сякаш искаше да каже „едва не се вързах“.

Той остана да я гледа как изчезва по стълбите, а дългите ѝ крака, изглежда, ставаха дори по-дълги, докато се качваше нагоре.

Алекс изпи още една чаша от бистрия алкохол, но сега обстановката му се струваше безвкусна и безинтересна. Минаваше три сутринта. Докато си тръгваше, японката набута в ръката му няколко покани за нощен клуб.

* * *

Като излезе на тротоара, Алекс се опита да се ориентира. Насочи се към „Сен Жермен“. Сети се, че в Ню Йорк е едва десет вечерта и настроението му се разведри. Можеше да се обади на Лидия. Изведнъж си помисли, че вече знае какво ще ѝ каже. Докато забързваше крачка, по улицата се зададе автомобил, който го окъпа в светлината на фаровете си; обърна се и видя очуканото рено на Фредерик да криволичи по платното зад гърба му.

— Качвай се — каза Таша.

Той сви рамене. Каквото и да станеше, щеше да е по-добре от разходка пеш.

— Фредерик иска да наминем през едно място.

— Мен може да ме оставите до хотела ми.

— Не ставай идиот.

Погледът ѝ събуди у него дивата възбуда от дансинга; вече му бе омръзнало да го разиграва, но желанието победи гордостта му. След всичко това чувстваше, че е заслужил наградата си, и осъзна, че е готов на всичко, за да я докопа. Качи се на задната седалка. Фредерик запали двигателя и натисна съединителя. Таша погледна към Алекс и оформи устните си в целувка, а после се обърна към Фредерик. Езикът ѝ се появи между устните ѝ и бавно изчезна в ухото на Фредерик. Когато Фредерик спря на светофара, тя се надигна, за да го целуне хубаво по устата. Алекс осъзна, че е въвлечен в нещо — че е част от някаква сделка, която бяха сключили помежду си. И внезапно си помисли за Лидия, за това как ѝ беше казал, че изневярата му няма нищо общо с нея, което беше типичната реплика в такава ситуация. Как да ѝ обясни, че макар да бе легнал с друга, именно Лидия изпълваше сърцето му.

Ненадейно Таша се изкатери на задната седалка и започна да го целува. Вкарваше енергично гъвкавия си език в устата му и прокара пръсти надолу към слабините му. „О, да, това пък откъде се взе?“ Гризна го по ухото, докато разтваряше ципа на панталоните му.

Когато посегна в боксерките му, Алекс изстена. Погледна към Фредерик, който отвърна на погледа му... и сякаш увеличи скоростта, докато нагласяше огледалото за обратно виждане. Таша се плъзна надолу по гърдите му, като разроши космите по корема му с език. Смътното усещане за предстояща опасност бе удавено от мощна вълна на първични чувства. Тя стискаше члена му в ръка, след известно време го напъха в устата си и той се чувстваше напълно безпомощен

да се намеси. Не му пукаше какво ще се случи, стига тя да не спира. Отначало едва усещаше докосването на устните ѝ, удоволствието бе повече в очакването на онова, което щеше да последва. Накрая тя нежно го одраска със зъби. Алекс простена и се свлече на седалката, докато колата набираше скорост.

Натискът на устните ѝ ставаше все по-властен.

— Кой съм аз? — прошепна той. А минутка по-късно: — Кажете ми за кого ме смяташ?

Отговорът ѝ, макар и неразбираем, накара от устата му да се отрони изпълнено с удоволствие стенание. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че Фредерик ги гледа, не откъсва поглед от задната седалка въпреки високата скорост на автомобила. Когато Фредерик неочаквано превключи на четвърта, главата на Алекс отскочи напред и той без да иска си прехапа езика — зъбите му разрязаха прясната рана като ножици.

Воден от внезапен импулс, той извади члена си от устата на Таша миг преди Фредерик да набие спирачки и да предизвика катастрофа.

* * *

Нямаше представа колко време бе минало, преди да изпълзи от колата. Катастрофата бе станала едва ли не на забавен каданс, колата тръгна да се преобръща бавно, като падащо есенно листо, докато илюзията за безтегловност не бе разбита от сблъсъка с предпазния парашут. Опита се да си припомни всичко, докато стоеше, сгънат като акробат, на задната седалка, проверявайки наличността на крайниците си. Над околността се беше спуснала мирна неделна тишина. Никой не помръдваше. Бузата му беше наранена и кървеше от вътрешната страна, там, където се беше ударил в гърба на предната седалка. Точно когато започваше да се съмнява, че е оглушал, чу Таша да стене до него. Видя главата на Фредерик да помръдва върху таблото, представи си какво би могло да се случи и радостта от оцеляването бе изместена от бликнал гняв.

Алекс се запрепъва към другия край на колата, отвори вратата със замах и грубо измъкна Фредерик на паважа, където той остана да

лежи със зейнала на челото рана.

— Защо беше всичко това? — попита Алекс.

Французинът примигна и сви очи, вкара пръст в устата си, за да провери дали зъбите му са си по местата. Вбесен, Алекс го изрита в ребрата.

— За кого, по дяволите, ме вземате?

Французинът се ухили и го погледна.

— Ти си просто един тип — отвърна той. — Господин Никой.

* * *

Докато вървеше пеша обратно към хотела си, не спираше да мисли за Лидия. Бузата му беше наранена и насинена; когато Фредерик накрая се блъсна в парапета, Алекс се удари в стъклото. Димът на цигарата му изостряше усещането му за наранявания по езика. Но все пак се радваше, че се размина само с тези повърхностни рани. Колата се беше преобърнала на 180 градуса и бе спукала гума в ръба на бордюра, преди да спре в парапета на тротоара. Алекс ги остави там, отдалечи се, без да изрече и дума, докато Таша викаше след него.

Когато го хванаха в крачка, когато вече бе невъзможно да отрече връзката си с Трейси, каза на Лидия, че това няма нищо общо с нея — типичната реплика в такава ситуация — но не беше вярно. Всичко беше заради нея. Въпреки че беше излъгал и се беше опитал да скрие изневярата си, сега осъзнаваше, че е искал тя да разбере. Ставаше дума за предателство — това най-интимно отношение между двама души. Тя беше част от уравнението. Как да ѝ обясни, че докато лежеше върху друга жена, именно Лидия изпълваше сърцето му. Че това беше като да засилиш колата си срещу дърво. Че моментът преди удара е така ярко наситен с любов към онова, което всеки миг ще загубиш.

[1] Мостът на изкуствата в Париж. — Бел.прев. ↑

С. ДЖ. РОУЗАН

ПОСЛЕДНАТА ЦЕЛУВКА

Докато отмиваше кръвта ѝ от ръцете си (гъста и лепкава, гореща и хлъзгава, течаща на червени струйки, образуваща розови облачета), той си мислеше за първата им целувка. Дотогава не се беше сещал. Колко странно — изгаряше по нея и онази целувка го бе запалила. Беше различна от всички целувки след това, защото бе непозната; наелектризираше го не само топлината и соленият вкус на тази жена, но и това, че беше непозната и будеше у него почти неудържимото вълнение при прекрачването на нов праг.

През следващите месеци от време на време усещаше мекотата и ужилването на тази целувка, когато не бяха заедно, но също и когато бяха, понякога дори докато я целуваше, онази целувка забулваше останалите; можеше да извика спомена за нея и често го правеше, но тръпката беше далеч по-силна, когато това се случваше изневиделица, както сега. Понякога въздействието ѝ беше толкова силно, че той се препъваше и трябваше да протегне ръка и да се хване за нещо, за да не се строполи на земята.

— Не сега — беше казала тя първата вечер, а пеперудените върхове на пръстите ѝ възпламеняваха кожата му, устните ѝ докосваха неговите, после се отдръпваха, а в следващия миг се стапяха върху устните му с такъв порив, че той си помисли, че е променила решението си и ще го направят тази вечер. Но тя го пусна от обятията си и се усмихна. Не каза „Не“, а само „Не сега“.

Мислеше, че му отказва, че контролира положението. Не. Той беше изчакал не защото тя го искаше, а защото чакането нажежаваше страстта, караше тръпката да расте.

И вероятно тъкмо чакането я беше предизвикало; онази целувка — в продължение на няколко дни той не изпитваше друго — връхлиташе съзнанието и плътта му, просмукваше се в него. А после, в определени моменти, които не можеше да предвиди, силата на това

усещане се концентрираше дори повече, надигаше се и се разбиваше в него като вълна.

В моменти като този.

Сега за пръв път се появи и болка. Не съвсем неприятна; в нея имаше някаква сладост, смекчаваща въздействието. Болката бе породена от съжаление — в началото бе само споменът и сега, когато тя си беше отишла отново, споменът бе всичко, което му остана.

Трябваше да си отиде.

Искаше да си отиде.

Това бе видял той, въпреки че никой от другите не го забеляза. Тя го заяви съвсем открито и ако той го беше прозрял, значи всички го бяха прозрели. Но той го сметна за огромно преувеличение, а без съмнение и те. Едва по-късно, когато тя скъса единствената нишка и мрежата се спусна над главата му, а после с усмивка направи крачка назад, той осъзна кой е трябвало да бъде истинската жертва.

Не той, а самата тя.

Щеше му се да го беше осъзнал по-рано. Бе по-умен от останалите и със сигурност по-умен от нея, но все пак просто мъж. Когато тя дойде при него, той я пожела. Тя се наведе към него за онази първа целувка и в същия миг той почувства единствено надежда и гордост.

Беше дошла при него като клиент. Както — научи той по-късно — бе отишла и при всички останали, но тогава той не го знаеше.

— Досега адвокат ми беше Джефри Бетинджър. — Тя заговори отривисто, докато седеше в офиса му. Носеше мек вълнен костюм с махагоновия цвят на косата си. Блузата ѝ бе с един нюанс по-тъмна от млечната ѝ кожа. Бузите ѝ руменееха от студа. Когато кръстоса крака, от ботуша ѝ се плъзна късче топящ се лед и падна на килима. Лицето му доби израз на престорено любопитство, но всъщност вниманието му бе погълнато от вълната и коприната, от извивките и кухините и от тъмнината отдолу.

Беше я забелязвал с Бетинджър, разбира се, и се беше изумил да види такава прелестна жена в компанията на дъртака Бетинджър. Тогава не знаеше, че му е клиент, не знаеше и за Крамър, Робинс, нито за Сътън. Не знаеше какво иска тя, нито какво е сторила. Въпреки че когато откри истината, не можеше честно да заяви, че би направил нещо по-различно.

На онази първа среща тя донесе папка от ярешка кожа с миниатюрна сребърна ключалка. Ценни документи, каза му. Като неин нов адвокат той имаше право да счупи ключалката и да изпълни желанията, упоменати в документите в папката, единствено и само след нейната смърт. Сега трябваше просто да заключи папката в служебния си сейф. Разбира се, че разполагаше със сейф, нали?

Разбира се. Той взе папката, позволи си пръстите му да докоснат нейните, като бавно вдишваше знойното ѝ ухание.

От самото начало той изпълняваше служебните си задължения напълно професионално. Онова, което се случи между тях — първо във въображението му, а скоро след това денем и нощем — никога не го разсейваше, както би станало с един по-слаб мъж. Вероятно, мислеше си, затова беше напуснала Бетинджър: той беше страхливец. Сигурно никога не я беше съветвал, просто я бе оставил да го води за носа. Но самият той не беше такъв: възразяваше, спореше, предлагаше алтернативи всеки път, когато тя му даваше указания да продаде неин имот на отчайващо ниска цена, да напише добавка към завещанието си, с която да облагодетелства някоя съмнителна кауза. Тя беше богата жена, напомняше ѝ той, но ако не се стопанисва разумно, богатството много бързо се стопява.

Това изречение я накара да се изсмее горчиво — думата „стопанисва“ ѝ напомнила за съпруга ѝ, обясни тя. Нейният също бил адвокат, студен, подъл мъж, който ѝ забранил да има деца и приятели, биел я, връзвал я, превърнал живота ѝ в безкраен ад. Заплашвал, че ще я убие, ако го провокира, и тя презирала себе си заради своя страх да му се противопостави или да сложи край на живота си. Крояла планове срещу него в тайните тъмни кътчета на съзнанието си; мислела, призна тя, без да примигне, че навярно е полудяла, побъркана от изолация, болка и страх.

— Опитал ли? — попита той, чувствайки как желанието му нараства, докато слуша гласа ѝ, представяйки си я трепереща и насинена, примираща от страх под надвисналата над главата ѝ сянка.

— Да го убия ли? Той умря. — Гласът ѝ бе изпълнен с презрение. — Умря, преди да събере куража да убия него или себе си.

Внезапната смърт на съпруга ѝ, разказа тя, дошла изненадващо, а богатството, което ѝ оставил, било единственият ѝ източник на удоволствие. (При тези думи лицето му пламна, умът му препусна към

изживяното предната вечер, жарките им целувки, кулминацията на тяхното поклащане, заедно, заедно.) Тя нарочно направи пауза. А после с усмивка заяви съвсем откровенно, че щяла да похарчи парите му както и където пожелае.

Той не отвърна. Прекоси помещението, затвори вратата и я облада точно там, на килима в офиса.

Когато преплитаха тела, тя изпълняваше всяко негово желание, без значение дали бе странно, болезнено или унижително. В светлината на деня обаче той не бележеше успех в убеждаването, придумването, настояването. Но опитваше всеки път, защото нямаше халка на носа си, за която да бъде воден.

Сега, докато работеше, а споменът за онази първа целувка обземаше мислите му, той откри в себе си и други спомени, неповикани, но добре дошли. Докато увиваше тялото ѝ в одеяла, за да го отнесе на онзи склон — тя му бе казала, че много ѝ харесва мястото, той чу гласа ѝ, задъхания ѝ шепот, който се плъзна по гръбнака му като ледена висулка. Почиствайки стаята, долови металната миризма на кръвта, примесена с тропическото ухание на парфюма ѝ. Никой нямаше да я потърси тук, нямаше причина да дойде в изоставената крайречна къща, потънала в гордо усамотение. Но той си беше внимателен по природа. Изми кървавите петна, обърна матрака наопак.

Нямаше нужда да се крият на това тайно място, освен заради тръпката, с която ги зареждаше. И двамата бяха необвързани, възрастни хора. Нищо не ги притесняваше и стига да искаха, можеха да афишират връзката си посред бял ден на главната улица. Но тя беше открила тази къща и когато му разказа за нея в един крайпътен ресторант, докато пръстите на краката ѝ пълзяха нагоре по прасеца му, и двамата решиха, че е най-добре пред хората да се държат като адвокат и клиент.

След като приключи, си избърса ръцете, а топлината в дланите му го накара да си спомни кожата ѝ, винаги по-топла от неговата, сякаш тя живееше в трескав облак, жарък тропик, от който го зовеше.

По онова време си мислеше, че зове него. Но се заблуждаваше.

Миналата седмица отиде в офиса му, без да се обади предварително, и седнала в същия стол (този път руменееше от топлината, денят беше влажен и горещ), му заяви, че не е доволна. Не е

доволна? А какви бяха онези стенания, учестеният сърдечен ритъм, тихите въздишки?

— Уволнен си — каза тя. — Вече нямам нужда от услугите ти.

— Какво ти става? — ядно изсъска той и прекоси стаята, за да затвори вратата.

Тя скочи на крака и отново я отвори.

— Бих искала да си взема документите. — Остана права, като кимна към сейфа.

— Решила си да...?

— Имам среща с господин Дрейър. От „Дрейър и Холт“.

Лед капеше от думите ѝ. Той си спомни за ботушите ѝ в онази първа сутрин.

Тя погледна часовника си.

— Ако не ми върнеш документите, ще ме принудиш да подам жалба в полицията и в комисията по етика.

Той се опита да запази самообладание.

— Жалба?

— Да, и ако не ми върнеш документите, положението ще се влоши. Предполагам, че дори при адвокатите има ясно разграничение между професионалния и сексуалния живот.

Той изгуби ума и дума.

Тя повдигна вежди.

— Да направиш една вдовица своя любовница с цел да отвлечеш вниманието ѝ от лошите си съвети, граничещи със злоупотреба. Солидно основание за подаване на жалба, не смяташ ли? Някои от сделките, които склучи, ми струваха хиляди. Уволнен си. Очаквай жалбата след седмица.

В нощите, прекарани заедно, тя бе шептала мръсотии. Неприличните думи, които горещият ѝ дъх навираше в ухото му, го възбуждаха, но не го шокираха. Току-що изречените думи обаче, които тя така хладнокръвно редеше, го вцепениха с непочтеността си.

— Сделките бяха твоя идея. Всеки път възразявах. Водил съм си бележки, пазя си и писмата...

— Без съмнение със задна дата.

— Не! Ти знаеш...

— Знам само, че независимо дали ще те осъдят, или не, нито една богата вдовица няма да потърси повече услугите ти.

Интеркомът извъня; секретарката му съобщи, че човекът, с когото имаше среща в десет часа, е дошъл. Смаян и объркан, той отвори сейфа и ѝ върна папката от ярешка кожа.

Тя се обърна и си тръгна.

Той спа лошо тази нощ, както и следващата. Жадуваше я, изпитваше смут, а новият му страх от нея проваляше опитите му да я забрави. Два дни по-късно все още беше в шок.

Но ето че се оказа късметлия.

В този ден направи нещо необичайно. Излезе от офиса в ранния следобед — върху какво ли можеше да се концентрира? — и се насочи към бара, където адвокатите се срещаха, за да сключват сделки, да спорят и да забравят.

— Много зле изглеждаш — отбеляза Сами, барманът, сякаш той имаше нужда да го чуе.

Поклати глава, не даде никакво обяснение. Сами си знаеше работата — наля му питие и му предложи утешение.

— Поне не си Бетинджър. — Сами вдигна брадичка към една сгърчена фигура в ъгъла. — Знаеш ли, че го разследват? Комисията по етика, полицията.

Той погледна Бетинджър; бавният огън на скоча прогаряше пътя му към ясната мисъл. Взе втория си скок от бара и прекоси залата. Почерпи Бетинджър едно питие, а сетне и друго, а навъсеният Бетинджър, впил поглед в джина си, със завалени и нечленоразделни думи, мърморейки „овдовяла кучка“, хвърли светлина върху мрака му.

Беше ги натопила. Бетинджър ѝ бе адвокат преди него, но още по-преди бе работила с Крамър, Робинс и Сътън. Всеки от тях бе нейният герой, спасил я от липсата на компетентност у предишния адвокат (официалните жалби и обвинения, които беше подала, не бе споменала на никого). Всеки от тях — инструктиран да сключва лоши бизнес сделки, да продава евтино и да купува скъпо. Възраженията и на тримата бяха потушавани с щедростта на тялото ѝ в изоставената къща.

Всеки от тях — съсипан.

В пристъп на колегиална милозливост Бетинджър му предложи съчувствието си, заяви отвращението си, престори се на гневен и се закле да отмъсти. Но той съзнаваше, че ако в този момент тя влезе в бара, Бетинджър ще я последва, пълзейки на колене.

Остави Бетинджър да се дави в басейна на собственото си самосъжаление и закрачи в отиващия си ден, опитвайки да събере мислите си. Сивотата на небето преля в черно. Всяка жалба, помисли си той, беше подадена (както му бе казала и на него) точно една седмица след изненадващото ѝ решение и смяната на адвокатите. Градските улици притихнаха, а в главата му прозвучаха думите ѝ, че единственото ѝ удоволствие било да харчи богатството на покойния си съпруг.

И в миг той прозря онова, което никой друг не бе прозрял: за кого в действителност бе щракнал капанът, коя беше планираната жертва.

Затова той постъпи така, както тя искаше. Обади ѝ се и я попита дали е подала жалбите срещу него. Още не. Помоли я да се видят в къщата край реката.

— За да поговорим — каза ѝ.

Долови нотка на нетърпеливо очакване в гласа ѝ.

Тази вечер той ѝ даде онова, на което тя се бе надявала, изпълни желанието ѝ.

Желания. Светлината на фаровете го накара да излезе на вратата. Изчака я на верандата, а когато тя се приближи, усети топлината ѝ. Стояха неподвижно, а времето спря заедно с тях, докато накрая, без да промълви и дума, тя притисна тялото си, устните си върху неговите. Той я поведе към леглото. Разсъблече я бавно, блузата ѝ, полата, коприненото ѝ бельо, а накрая я върза за леглото със сребърните белезници, които беше донесла още първите дни. С ръцете, с устните и езика си той я люби бавно, поведе я към върха и го достигна заедно с нея. След това не разкопча белезниците, а и тя не го накара. Прегърна я нежно, погали косата ѝ, докато тя лежеше неподвижно, със затворени очи и разтворени устни.

После той се надигна и завърза очите ѝ. Тя леко се усмихна. Той я целуна за последен път. Вкусът, уханията, тръпките на първата им целувка се втурнаха към него и го връхлетяха като вълна. После утихнаха, оголвайки сатенената окончателност на последната целувка.

Последната.

Тя се опитваше, осъзна той сега, да накара всеки от тях — Бетинджър и останалите — да стори именно това, надявайки се някой

от тях да я освободи. Нещастията, които ги бяха сполетели, бяха наказание за слабостта им.

Той беше силен.

Острието лъщеше, докато промушваше сърцето ѝ.

Тя изви тяло, сякаш от удоволствие. Не изпищя, но нададе кратък вик, същия като в мига на кулминацията ѝ преди малко.

Изгори дрехите ѝ в камината, а нея постави на задната седалка на колата ѝ. Откара я до хълма, който гледаше над града, изкопа ѝ гроб сред дърветата и ѝ прошепна „сбогом“.

Изостави колата ѝ в гората, върна се пеша до къщата, за да вземе своя автомобил, прибра се вкъщи и спа непробудно.

На следващия ден отхвърли доста задачи в офиса си. После реши да отиде до бара и да почерпи Бетинджър питие. В крайна сметка Бетинджър му беше направил огромна услуга. Разбира се, и той му бе отвърнал със същото, както отвърна и на Крамър, Робинс и Сътън, но те никога нямаше да узнаят на кого да благодарят. С изчезването на тъжителя делата, заведени срещу тези мъже, щяха да бъдат прекратени. Беше освободил и тях.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато пристигна полицията. Без да губят време в обяснения, веднага го арестуваха за убийството ѝ.

— Получихме обаждане от адвоката ѝ.

Той попита полугласно:

— Пол Дрейър?

Главният следовател му разясни. Предната вечер тя оставила съобщение на Дрейър, че ще му се обади на другата сутрин преди десет. Ако не го направела, той трябвало да отвори папката от ярешка кожа, оставена в сейфа му. Не се обадила, затова, следвайки инструкциите ѝ, Дрейър счупил ключалката. Вътре открил указание на пътя до къщата и хълма над нея, както и бележка, умоляваща властите да разследват сделките, по които е работил предишният ѝ адвокат. Не била сигурна, пишело в бележката, но смятала, че е била измамена. Възнамерявала да съди адвоката си, който също така бил и неин любовник. И се страхувала.

Името на адвоката не се споменавало.

Но тя споделила с настоящия си адвокат кой е бил предишният ѝ.

Ченгетата бяха свършили доста работа от сутринта. Бяха открили къщата, тялото ѝ, колата. Също и кръвта върху обърнатия наопаки

матрак. Бяха открили отпечатъците му.

Отведоха го.

Когато той излезе на улицата, вкусът, уханията, тръпката на тяхната първа целувка го дебнеха в засада. Стовариха се отгоре му толкова силно, че той се спъна и понеже беше окован с белезници, не можа да се хване за нещо и падна.

АН ПЕРИ

ДЕБНЕЩА ВЪЛНА

Тоня караше, Кейт седеше на предната седалка до нея и обсъждаше маршрута, а Сузана необезпокоявано рееше поглед към поразителната брегова линия, простряла искрящата си синева чак до западния хоризонт. Не че маршрутът имаше нужда от обсъждане. Просто следваха ръба на океана на юг от Астория в продължение на около двайсет мили до вилата на плажа, където щяха да прекарат няколко дни заедно.

Беше пролетта на 1922 г. и трите не се бяха виждали често през последните години след началото на войната. Разбира се, Америка беше въввлечена едва към края, но все пак това бе довело до огромни промени в живота им. Ехото на конфликта в Европа бе достигнало чак до далечния западен бряг на Орегон. След възстановяването на мира обществото никога вече нямаше да бъде същото.

Дали „мир“ беше точно казано? Сузана погледна бляскавата шир на Атлантика, лъснала пред очите ѝ, докато колата забавяше скорост нагоре по хълма. Отляво имаше борови дървета, горите се простираха навътре към залива, за да предложат изобилие от дървен материал, който правеше семейства като нейното богати, а на север се виеше пълноводната река Колумбия, която храняваше фабриките със сякаш неизчерпаеми запаси от съомга за износ по целия свят. Но мирът? Мирът бе състояние на духа, а докато гледаше по-големите си сестри отпред — Тоня, учтива, горда, овладяла педантично цялата си болка; Кейт, чиято скръб сегиз-тогиз изригваше в пристъпите на опърничавия ѝ темперамент — „мир“ ѝ се стори дума, която не бе подходящо да употреби.

— Не бива да храним празни надежди, че това чудесно време ще се задържи — отбеляза Кейт и се извърна, за да погледне океана. Бреговата линия беше заслепителна с нацърбените си скали и каменисти възвишения, с разбиващите се вълни и бялата пяна, засияла на яркото слънце.

— Така е — съгласи се Тоня с глас, преливащ от вълнение. — Всичко е преходно.

Кейт продължи да гледа през прозореца.

— Тогава да се възползваме от него, докато можем. Малко дъжд няма да навреди, неприятни са ми само безкрайните сиви дни. Все ми е тая дори ако ще да се разрази буря — понякога са направо великолепни.

— Все ти е тая, да — отвърна Тоня и отлепи за миг ръка от волана, за да приглади косата си назад. Беше се подстригала агресивно късо — по новата мода. Косата ѝ беше тъмна, красива, подчертаваше силата на чертите ѝ.

— Това пък как да го разбирам? — подозрително попита Кейт.

— Ами, ти наистина обичаш бурите — усмихна се Тоня. — Гръмотевици, светкавици, чувството за надвиснала опасност. Нали? Електричеството във въздуха?

— Обичам вятъра и морето — отвърна Кейт с премерена фраза, сякаш усетила, че трябва да бъде внимателна.

Тоня се усмихна многозначително, с изражение, което подсказваше, че знае повече, отколкото казва.

— Дали ще видим китове? — вметна Сузана. — По това време на годината се придвижват на север.

— Ако си готова да стоиш и да чакаш достатъчно дълго, със сигурност ще ги видиш — отвърна Тоня. — Винаги си била добра в наблюдаването. — Сякаш се канеше да добави и още нещо, но после размисли.

Сузана се почувства някак неловко, без да може да определи защо. Винаги беше гледала на Тоня с възхищение и дори страхопочитание. Тя беше красива, умна, на трийсет и три години — най-голямата. Кейт бе на двајсет и девет, Сузана — на двајсет и пет. Именно Тоня се беше омъжила за възхитителния и очарователен Ралф Бесмър. Каква сватба беше само! Всички важни клечки от Астория присъстваха — преливащи от радост, наперени, изпълнени със завист, която успяваха да прикрият до голяма степен. Пари отиваха при пари. И как иначе? А Антония Голуей беше съвършената булка за него — с нейния външен вид и маниери, с нейното наследство, тя беше всичко, което той желаше. И щеше не само да отвърне на любовта му, а и да му помогне да постигне амбициите си.

Но това беше преди години. Сега Ралф беше мъртъв, а Кейт и Сузана не бяха омъжени — поне засега.

Вече приближаваха. Вилата на плажа принадлежеше на семейството им от години. Преди войната родителите им често се отбиваха тук. Беше пълна със спомени, повечето от тях хубави. След смъртта на майка им и баща им сестрите идваха рядко, не за друго, а защото времето им беше ангажирано с други аспекти на живота.

Тоня отби от главния път, зави по алеята и пет минути по-късно вече паркираха пред малката дървена къща, на по-малко от сто метра от ръба на скалите, под чийто стръмен склон се намираше пясъчната ивица. Наблизо имаше няколко единични дървета, превити от вятъра борове, достатъчно смели да се опълчат сами на зимата. Малко по-нагоре по склона имаше рододендрони, разцъфнали в алено и изумрудено великолепие точно под сянката на горската дъбрава. Сега вече бяха диви, но някога ги бе садила човешка ръка.

— Не сядай там, Сузана! — остро нареди Тоня. — Трябва да разопаковаме багажа!

Сузана се сепна от унеса и се подчини. Всяка от трите носеше по един куфар с дрехи, плътни поли и якета срещу вятъра, стабилни обувки, вълнено бельо и топли нощници. В добавка на това, разбира се, имаха и кутии с храна, чаршафи, хавлиени кърпи, почистващи препарати. Щяха да оставят мястото така, както го бяха заварили! Също и книги за четене, пъзел и малко ръкоделие — бродериите на Кейт, плетивата на една кука на Тоня, шивашките принадлежности на Сузана. Вероятно нямаше да ги докоснат; това зависеше от времето. Макар и неприятно, като нищо можеше да вали цяла седмица.

Пренесоха багажа вътре, разопаковаха го и го прибраха, оправиха леглата, запалиха камината в дневната и тумбестата желязна печка в кухнята за готвене, стоплиха вода. Материалите за огрев не бяха проблем — разполагаха с дърва, достатъчни за цял един живот. Пренасянето им и нацепването им беше основно мъжка работа, но както се установи през войната, жените можеха да правят много неща, ако им се наложеше.

— Искам да се разходя по плажа, преди да ядем — каза Кейт, застанала до големия прозорец в дневната и отправила поглед към прорасналата трева и брега. Виждаше извивката на носа на юг и дългия простор на залива на север, и спокойната вода на образувалата

се лагуна, където малка рекичка си проправяше път към океана. Всичко беше замряло и неподвижно, а две северноамерикански чапли рисуваха елегантен, обширен мотив върху бледото небе, преди да се приземят някъде извън полезрението ѝ.

— Добра идея — съгласи се Сузана, копнееща да усети грубия пясък под краката си и да се разходи преди падането на нощта.

Астория бе разположен край вода, но край река, и независимо колко пълноводна беше Колумбия, винаги щеше да ѝ липсва чистата, необуздана сила и живина на океана. Специално на този бряг вълните се разбиваха безспирно, дори и в безветрени дни. Имаше нещо във формата на сушата, което караше водата да се надига и разбива в бяла пяна, да се събира и да се разбива отново и отново, и така, докдето поглед стига, покрай бреговата линия бялата разпенена вода хвърчеше високо към синьото небе и се сгромолясваше в кипяща пяна, втурнала се нагоре по брега. Ако някъде океанът беше жив, то беше точно тук.

Тоня взе палтото си в безмълвно съгласие и трите се отправиха навън, прекосиха тревата, проправиха си внимателно път надолу по скалистите камънаци, през изхвърления от водата плавеи и накрая към пясъка. Приливът беше отминал и имаше много място за разходка. Вятърът беше лек, а вълните се разбиваха с постоянен и успокояващ рев.

Кейт вдигна лице на вятъра, а той отчетна назад тъмнокестенявата ѝ коса и откри извивките на бузите и челото ѝ, които изглеждаха някак странно уязвими, сякаш беше познала твърде много болка и все още я носеше със себе си.

Тоня вървеше малко по-напред и гледаше океана. Сузана се запита дали Тоня вижда в Кейт същото като нея. Дали долавяше чувството за вина, или само гнева? Имаше ли и най-бегла представа каква част от това е скръб? Ралф беше мъртъв вече повече от година, но, разбира се, болката бе по-отдавна. От двете години преди това, когато го бяха вкарали в затвора. Как само в една кратка седмица светът ти може да се разбие на парчета! Поне така се беше случило за Кейт и за Тоня.

За Сузана светът се беше разтрошавал бавно, бе загнивал, разпадайки се ден след ден, докато накрая положението бе станало нетърпимо. Но те не го знаеха. Сега крачеха пред нея с развети коси, в

поли, изопнати по телата им от вятъра, по-скоро бриз, който нямаше в какво да се спре от този бряг чак до Япония!

Наведе се и взе съвършено кръгла мидичка. Колко малко неща са толкова съвършени, колкото изглеждат. Някога смяташе Ралф за съвършен. Но той бе такъв и за Кейт, и за Тоня. Дали им се бе присмивал — на трите сестри?

Някога тя бе на мнение, че Ралф притежава най-удивителното и неповторимо чувство за хумор, че смехът му лекува всички драскотинки и ожулвания на живота, обезсмисля ги и ги превръща в обекти, достойни само за шеги, а впоследствие обречени на забрава. Но тогава тя вярваше и в много други глупости.

Зарови обратно мидата в пясъка — нежно, за да не я счупи. Имаше най-различни видове миди, не им знаеше имената. Освен на онези, дето им викаха дяволски нокът — внимаваше да не ги докосва, защото ръбовете им режиха дълбоко. Всъщност с по-големите от тях, дето се събираха в басейнчетата между скалите при отлив, човек направо можеше да пререже нечие гърло.

Вървяха на шест-седем метра от ивицата, където вълните най-после спираха, поколебаваха се и се гмурваха обратно в океана. Пясъкът беше мокър, но тя не можеше да прецени дали приливът вече е минал, или тепърва предстои. Кейт беше най-близо до морето, а Тоня — до нея. Сенките вече се издължаваха, въздухът захладня, планините от бяла пяна засияха по-ярко.

Внезапно една вълна не спря, продължи да приижда, втурна се нагоре по пясъка, бърза и дълбока, и Кейт се озова във вода до коленете, ботушите и полата ѝ подгизнаха, а Тоня се отърва на косъм, защото видя навреме заплахата и успя да избяга, запретнала високо поли.

Вълната се отдръпна, като едва не събори Кейт, засмуквайки пясъка под краката ѝ, при което тя изумено извика, шокирана и скована от студ в ледената вода. Запрепъва се нагоре към плажа, а мократа пола увисна между глезените ѝ.

Тоня я гледаше с неразгадаемо изражение.

— Забрави за дебнещите вълни, а?

— Станах вир-вода! — ядосваше се Кейт. — Ботушите ми, полата, всичко! Небеса, не можахте ли да ме предупредите! Или поне да се бяхте разкарали от пътя ми!

— Да те предупредим ли? — рязко повдигна вежди Тоня. — Мила моя, ти познаваш орегонския бряг не по-зле от мен! Щом не си видяла дебнещата вълна, значи просто не си внимавала, умът ти се е реел някъде другаде. Освен това не смятам, че ти стоя на пътя. Плажът е достатъчно голям за всички ни.

— Ти я видя навреме и побягна! — обвини я Кейт, все още ядосана. — На твоето място аз щях да те предупредя!

Върху устните на Тоня заигра нещо като усмивка.

— Нима? — попита тя. — Наистина ли би го направила, Кейт?

— Що за въпрос? — кресна Кейт. — Разбира се!

— Просто се питам. — Тоня се обърна и закричи към вилата.

Сузана очакваше Кейт да отвърне подобаващо, но по-голямата ѝ сестра остана неподвижна, мократа пола се увиваше около краката ѝ, а вятърът я караше да трепери от студ. Бе забила поглед в гърба на Тоня, а в изражението ѝ се четеше неудобство и дори някакъв зачатък на зараждащ се страх.

Сузана сдържа дъха си и усети как сърцето ѝ бие учестено. Знаеше какво става в съзнанието на Кейт, усещаше ужаса и срама на сестра си, сякаш тя ѝ бе споделила чувствата си гласно. Въпреки всичко Кейт бе продължила да го прави, сякаш не бе успяла да се удържи. Ралф беше съпруг на Тоня — очарователен, остроумен, амбициозен, устремен към Сената и вероятно в не твърде далечно бъдеще — към губернаторското място.

И сега Кейт изпитваше ужас, че Тоня знае или поне подозира. Дали? Такъв ли беше скритият подтекст в думите ѝ? Или у Тоня заговори тежката загуба, самотата и прекършената гордост, задето Ралф бе паднал чак дотам? При Кейт положението беше гузен негонен бяга, понеже не можеше да се отърве от вкуса на собственото си предателство.

Тоня се наведе и взе една мида. Явно се оказа хубава, защото я прибра в джоба си, а после се обърна и погледна Кейт. Изглежда, въобще не забелязваше Сузана, сякаш тя беше чайка или друго маловажно същество, чието място беше тук, на плажа.

Сузана престана да се обижда още в самото начало, когато за пръв път се почувства изолирана. Оттам насетне вече изпитваше облекчение. Ако Тоня все пак бе заподозряла нещо, то вниманието ѝ беше насочено към Кейт. Откъдето и да го погледне човек,

предателството на Кейт спрямо нея беше отвратително. Може би не беше чак толкова трудно за разбиране — никак дори! Споменът за Ралф я изпълни и я обгърна като соления въздух, който я приласка в обятията си, насищаше сетивата ѝ и изгаряше устните ѝ, дробовите ѝ, дори съзнанието ѝ. Само че въздухът беше чист и сладък и освен това безкраен, достатъчен за всяко живо същество. Това, че един човек го вземаше, не ограбваше другото. Да, тя разбираше Кейт, всяка жена би я разбрала — нищо че я осъждаха.

Дали биха осъдили и Сузана? Дали биха изтълкували случилото се като реакция на използвана и захвърлена жена, обект на подигравки; като жалък акт на ревност и отмъщение?

Не беше това. Но ако в очите на хората изглеждаше така, би я заболяло жестоко. Каква полза да разправя наляво и надясно колко отчайващо трудно ѝ е било; да обяснява, че е била принудена да вземе това ужасно решение след дълга вътрешна борба и премисляне; че е трябвало да избира между предателството към другите или към себе си и собствените си разбирания. Беше ѝ нужно да знае, че хората, които чувства близки, я разбират.

Но дълбоко в сърцето си знаеше, че специално Тоня никога не би я разбрала. Тоня бе обичала Ралф всеотдайно и безапелационно. Навярно чувствата ѝ към него донякъде се градяха върху амбицията — като гледаше какви възможности му се отварят и с какво настървение той се бори да ги постигне; а може би гордостта, че имаше до себе си мъж като Ралф, също играеше немаловажна роля в отношението ѝ към него. Тя можеше да се похвали с най-очарователния, най-интелигентния и възпитан съпруг в Астория. Сред множеството отлично възпитани и елегантни млади жени, които го преследваха, той бе избрал именно нея. Не на последно място в отношенията им имаше и голяма доза чисто човешка страст — смехът, топлината, сладката болка да обичаш и да бъдеш обичан, учестеният пулс, щом го види, споделянето на всяка негова радост, звукът на гласа му дори в негово отсъствие, ясният спомен за усмивката му. Не, Тоня никога не би могла да разбере и да прости извършеното от Сузана. Слава богу, че не знаеше.

Всъщност Кейт също не би простила. Това беше сигурно като идването на нощта. Макар самата тя да бе извършила предателство, яростта ѝ би била вездесъща. Кейт не би оправдала страстта на сестра

си като грях, тоест като нещо простимо. По-скоро би го изтълкувала като хладнокръвно отмъщение — което не беше вярно! В края на краищата, тя просто нямаше избор!

Но, слава богу, Кейт също не знаеше. За пръв път след смъртта на Ралф трите оставаха сами и щяха да прекарат тук пет дни заедно — всяка със своите тайни. Щяха да се усмихват и да си говорят, сякаш няма за какво да се преструват, сякаш не съществуват нито лъжи, нито скрита ярост и болка. Очакваше ги огромно изпитание!

Потеглиха обратно към къщата. Сега вятърът, поохладнял с приближаването на вечерта, им се падаше в гръб. Слънцето вече бе тръгнало да захожда зад хоризонта, оставяйки през водата зад себе си сияйна пътека, която багреше големите къдрави глави на вълните с блед огън. Гръмотевичният им тътен не спираше нито за миг, но ритмичният грохот носеше странно спокойствие, като дишането на земята. Този път не вървяха толкова близо до водата, за да не станат пак жертви на дебнеща вълна.

Сузана гледаше как Кейт с мъка влачи крака под натежалите подгизнали дрехи и не можеше да извади случката от мислите си. Сигурно ѝ беше ужасно студено, но тя не продума повече по въпроса.

* * *

Следващото утро беше топло и ясно. По това време на годината нямаше гаранция, че ще се задържи така, затова когато Тоня предложи да се отправят на юг по крайбрежния път и да се разходят сред боровите дървета при съседния нос, Кейт и Сузана радушно приеха идеята.

Тръгнаха след закуска, шофираше Тоня — както обикновено. Пътуването продължи половин час. Подхванаха неангажиращ разговор за общи познати, за състоянието на пътя, прехвърлиха и някои политически теми като ситуацията в Европа и опитите за възстановяване след четиригодишното опустошение, оставило над десет милиона жертви и бог знае още колко осакатени хора. Темата беше мрачна, но безопасна. В нея нямаше нищо лично, нищо, което да зарови пръст в собствените им все още гноящи рани.

Паркираха колата и се заизкачваха по обляната от слънцето стръмна пътека над морето. Чуваха острата чиста песен на червенокрилия кос, а миг по-късно го видяха кацнал на един клон. Лъщящите алени петна по крилете му личаха ясно. Дивите орлови нокти бяха в цъфтеж, а мирисът на боровите иглички изпълваше въздуха с ухание, което сякаш отмиваше всяка горчива мисъл или спомен, така както видът на океана ги заличаваше от съзнанието.

Отправиха очи към далечината с надеждата да зърнат китове — белите струи вода на фона на океанската синева щеше да издаде местоположението им. Под тях редици и редици вълни се разбиваха безспир в пясъка, заслепявайки погледа, а крайбрежният вятър разнасяше пръските им като облаци пушек.

— Съвършена гледка — усмихна се Кейт. — Не мога да се сетя за нещо по-красиво.

— Така изглежда — съгласи се Тоня. — Особено погледнато оттук, горе. Но видът понякога лъже, нали, Кейт? Ти би трябвало да го знаеш.

Кейт се стъписа.

— Това пък какво ще рече? Заради оная вълна снощи! Можеше да помете всеки, озовал се най-близо до водата. Просто се случи на мен.

— Така ли гледаш на живота? — Усмивката на Тоня беше студена. — Няма причина и следствие, няма отговорности? Просто се е случило на теб?

В очите на Кейт проблесна ядно пламъче.

— Не преувеличаваш ли? Заля ме дебнеща вълна, което според теб означава, че цялата ми житейска философия е бягство от отговорността? Със същия успех и аз бих могла да те обвиня, че понеже изтича нагоре по брега, без да ме предупредиш за вълната, значи цял живот бягах от проблемите и оставях другите да страдат!

— Под другите себе си ли имаш предвид? — попита Тоня с шеговита нотка в гласа си. — И сигурна ли си, че имаш предвид точно мен? Сузана също не се измокри. Тя си вървеше на достатъчно разстояние от водата през цялото време.

— О, браво на Сузана! — саркастично процеди Кейт. — Колко мъдро! Каква смелост!

За вълната ли говореха, или за нещо друго? На Сузана ѝ стана студено въпреки слънцето. Може би Тоня знаеше и по този начин се опитваше да го покаже на Кейт? Нима възнамеряваше цяла седмица да забива остриите си като игли забележки, докато огненият, буен темперамент на Кейт не избухне и между двете не настане истинска схватка, която Тоня все още намери начин да спечели?

Начин ли! Та Тоня беше съпруга на Ралф! Кейт му беше любовница. Няма място за оправдания, няма морални или социални права. Двете щяха да си наговорят купища горчиви истини и освобождаването на гнева вероятно щеше да им донесе моментно облекчение, но нито едната, нито другата щеше да забрави и нищо нямаше да възстанови отношенията им такива, каквито бяха преди. Тоня щеше да нарече Кейт крадла, може би дори курва, предателка на семейните ценности.

Кейт щеше да изтъкне, че да, Ралф се беше оженил за Тоня, но впоследствие се бе уморил от нея и в крайна сметка беше предпочел Кейт. Именно Кейт бе обичаната. И това беше болезнен факт, който нищо не можеше да промени или излекува. По този въпрос Тоня нямаше какво да каже. Това беше самата истина.

Сузана страдаше и за двете. И двете го бяха обичали, всяка по свой начин, и вярваха, че той също ги е обичал.

Разбира се, грешаха! Разликата беше в това, че Тоня го знаеше — беше го осъзнала! Докато Кейт все още не можеше да го проумее. Не знаеше, че Ралф Бесмър бе неспособен да обича. Той беше арогантен и амбициозен човек, който използваше другите, за да задоволи собствените си апетити както във физически аспект, така и — при това основно — стремежите си за власт, уважение, пари и безпределното възхищение на околните.

Сузана го знаеше! Знаеше отвъд всяко съмнение, че това е така. Вероятно някъде в дълбините на сърцето си Тоня все още вярваше, че процесът срещу Ралф е бил несправедлив, че не е имало никакви кражби, нито подмолно дългосрочно подкупничество с цел домогване до мечтаното политическо кресло. Вероятно това беше единственият му истински копнеж. Жените бяха просто приятна пътека към постигането му, като доброто ястие, с което човек може да се подкрепи по време на път.

Дали някога беше обичал Тоня? Или тя беше просто изгодна партия? Дали обичаше Кейт, или тя беше просто за забавление, за да измами властната, обсебваща Тоня и да се посмее зад гърба ѝ?

Сузана идеално разбираше защо бе посегнал и към нея! Поне вече го осъзнаваше! В началото си въобразяваше, че се е влюбил в нея. Докато стоеше на чист въздух на пътеката над ревящите вълни, замаяна от уханието на борове и орлови нокти, тя си припомни онези няколко сладостни опияняващи седмици, когато усмивката му озаряваше мечтите ѝ, гласът му разпалваше въображението ѝ, а докосването на ръцете му караше сърцето ѝ да препуска лудешки, а кръвта във вените ѝ да закипява.

Но той беше толкова уверен в собствените си сили! Твърде скоро я помоли за помощ. Спечелил двете сестри, бе приел, че третата му е в кърпа вързана. Просто трябваше да я използва. Тя беше в идеалната позиция — ползваше се с доверието на банковите служители и можеше да му осигури нужната информация. Вместо това тя изигра картите си така, че да го вкара в капана.

Разбира се, никой друг не подозираше. Тоня нямаше представа, че именно Сузана беше съобщила на полицията къде да търси и в крайна сметка беше сглобила картинката вместо тях. Тоня смяташе, че работата е свършил онзи находчив детектив — Инес. Обвиняваше него, а той беше изключително доволен, че му се приписва отговорността за сриването на такава бележита и продажна фигура като Ралф Бесмър! Щатският сенат беше опазен от огромни щети, а инспекторът си спечели повишение.

Естествено, Кейт също вярваше в тази версия. Кейт беше страстна, забавна, избухлива, понякога мекушава, често безразсъдна. Но най-вече беше човек, който се пази от усложнения. Никога не търсеше под вола теле.

Връщаха се бавно към сянката на боровете. От двете страни на пътеката бяха избуяли диви калини.

— Есента ще са отрупани с плод — отбеляза Тоня. — Точно по твоята част, Кейт! Само внимавай с тръните. Понякога дерат доста надълбоко. А ако човек няма късмет, драскотините могат да се инфектират.

— Ще внимавам — тросна се Кейт.

— О, значи вече знаеш, така ли? — Тоня се обърна и я стрелна с поглед — лицето ѝ беше студено, а изящните вежди — повдигнати високо нагоре.

— Винаги съм внимавала с бодливите храсти — отвърна Кейт.

— Вярно е. Всъщност по принцип с всякакви храсти. Винаги успяваш да влезеш и да излезеш без нито една драскотина, а накрая си тръгваш с пълна кошница. — Тя заби поглед напред.

Кейт се поколеба в крачката си. Досега би трябвало да е също толкова убедена, колкото и Сузана, че Тоня знае. По-голямата ѝ сестра играеше игра, подмяташе фрази, поръсваше раните ѝ със сол, предизвикваше я да изгуби самоконтрол и открито провокираше свада.

А сетне какво? Крясъци, обвинения, нещастие, вина? Това ли искаше Тоня — Кейт да изпита онзи горчив, разяждащ срам на разобличеното предателство? Това нямаше да помогне. Нищо от казаното или направеното от Ралф нямаше да се промени, а най-вече той никога нямаше да се върне, за да обича или изневерява на която и да било от тях!

Но тя нямаше как да сподели това с Тоня, без да издаде каквото знаеше!

Стигнаха до колата в мълчание и се качиха вътре. Връщането през пъстрата слънчева светлина би трябвало да е прекрасно, но външната красота на деня вече бе заоблачена и за трите. През целия път обратно, както и по време на обяда, Тоня не спираше да подхвърля двусмислени забележки, а Кейт се дразнеше все повече и повече. На два пъти парира ударите, но съзнаването на собствената ѝ вина не ѝ позволяваше да бъде крайна в изказа си. Сузана виждаше всичко, изписано на лицето ѝ — пламналия гняв, точния отговор, блеснал в погледа ѝ, веднага след което внезапния самоконтрол. Кейт помнеше прекрасно какво е причинило болката на Тоня; знаеше основанията ѝ да си отмъсти, поне в едно отношение.

Но срамът нямаше да възпира езика ѝ вечно. Сузана беше напълно убедена в това. Както и Тоня.

След обяда имаше малко домакинска работа — миене на съдове, приготвяне на вечеря, събиране и цепене на дърва. По-късно Кейт обяви, че отива на разходка към реката — предпочитала сама — за да потърси сините чапли.

— Аз бих отишла пак на плажа — обърна се Сузана към Тоня. — Искаш ли да дойдеш ли с мен? — Може би щеше да успее да я убеди да престане да се заяжда.

— Разбира се — съгласи се Тоня. — Чудесна идея.

Сузана остана доволна и изненадана. Може би в края на краищата нямаше да се окаже толкова трудно.

Беше малко по-хладно от предишния ден, но все пак приятно, а приливът се беше отдръпнал още по-далеч, оставяйки им достатъчно пространство да се разхождат по пясъка под скалите.

Тоня се усмихваше. Раменете ѝ бяха напрегнати, а походката — леко вдървена, но все пак в сравнение със сутринта изглеждаше далеч по-добре. Може би не възнамеряваше да стига по-далеч.

Сузана още не беше решила дали да говори с нея, или не. Това можеше да се окаже единственият ѝ шанс. Перспективата за още три дни, изпълнени с горчиви намеци, ѝ изглеждаше непоносима. Но как да го направи, без да се издаде?

— Тоня?

— Да? — Бяха спрели за малко и се взираха в кипящата вода.

— Нужно ли е да продължаваш да повтаряш оная история с вълната? Наистина ли е толкова важно?

Тоня замислено прехапа устни, а после хвърли поглед на Сузана.

— Да не би да предлагаш да зачеркна миналото и да се съсредоточа само върху настоящето и бъдещето? — Очакваше отговора ѝ, присвила очи, а изражението ѝ беше напълно непроницаемо.

— Нямах предвид толкова генерални неща — отвърна Сузана, а сетне мигновено осъзна, че е изрекла лъжа, при това неособено сполучлива. Тоня не ѝ повярва. Напротив — точно това бе имала предвид. Помъчи се да поправи грешката си. — Първо вълната, после онова с... храстите. Прозвуча толкова... — Не знаеше как да довърши изречението.

Тоня се усмихна, но не приятелски, а с насмешка — с някакво вътрешно очакване, сякаш предусещаше точно накъде отива разговорът и самата тя беше искала да стане това.

— Толкова какво...?

— Сякаш нарочно се опитваш да я предизвикаш — с мъка завърши Сузана.

— Нима? И какво те кара да мислиш, че искам подобно нещо? — Въпросът на Тоня прозвуча най-невинно, но в този миг Сузана с леденостудена увереност осъзна, че сестра ѝ е напълно наясно с връзката на мъжа ѝ с Кейт и че възнамерява да си отмъсти — бавно, капка по капка, ако се наложи. Видя го в погледа ѝ, също и в усмивката ѝ.

Сузана затаи дъх. Щеше ли да посмее да го изрече гласно? В Тоня имаше нещо, което я караше да се колебае, някаква власт и спомен за дните, когато тя беше най-голямата сестра, онази, на която трябваше да се възхищават и подчиняват; онази, чиито похвали имаха най-голяма стойност.

— Защото скърбиш за Ралф и искаш да я нараниш — каза тя гласно. Това беше компромис, половината истина.

— Моята скръб по Ралф ме кара да изпитвам желание да нараня Кейт? Или може би намекваш, че след смъртта му ми хлопа дъската?

— Не! Разбира се, че не! — запротестира Сузана.

— Може и така да е — отвърна Тоня и присви очи на яркото следобедно слънце, което се отразяваше в бялата вода. — В крайна сметка, да изпратят съпруга ти в затвора за пет години, да го подложат на целия онзи ужас, характерен за подобни места, да го принудят да живее сред най-долната измет, а накрая да го притиснат в ъгъла и да го убият като животно... Как мислиш, не е ли достатъчно основание някои жени да изгубят разсъдъка си?

Значи знае! Осъзна го с болезнена категоричност, която прониза корема на Сузана като нож. Тоня знаеше, че именно Сузана е съобщила на полицията за Ралф. Дали не ѝ беше известно и че Ралф се беше опитал да я прелъсти — не защото я харесваше, нито заради мимолетно увлечение, а за да я използва в мръсните си сделки? Не, вероятно не. Понечи да се защити, но осъзна, че нищо не може да направи. Тоня не се интересувахе от причините. За нея имаха значение само фактите. Тя не търсеше разумно обяснение — тя жадуваше да причини болка, с която да компенсира собствените си страдания.

Сузана си пое дъх с пресъхнала уста и внезапно омекнали колене. Страхуваше се и това я изпълни с яд към самата себе си. Ако срещу нея стоеше друг човек, а не Тоня, навярно би могла да му се опъне. Не беше сторила нищо нередно! Какво друго ѝ оставаше? Да

спи с Ралф, да измени на банката и да му позволи да използва парите, за да си купи сенаторското място? Нима Тоня би искала това?

Да, вероятно. Ралф не я обичаше! Той беше достатъчно дързък и безочлив, за да си въобразява, че една негова усмивка, малко страст, маскирана като любов, и Сузана ще е готова да направи всичко за него. След това щеше да я захвърли, като очаква тя да е твърде покрусена и засрамена, за да сподели с когото и да било.

— Да — каза на глас. — Предполагам, че подобно нещо би накарало някои хора да откачат, но ти не си от тях. Ти никога не губиш връзка с действителността. Убийството на Ралф беше трагедия. Но не беше по негова вина, нито по вина на Кейт. Заловиха извършителя и той вече е екзекутиран.

— О, да — съгласи се Тоня. — Извършителят е мъртъв. — По лицето ѝ пробяга сянка на мимолетно върховно удовлетворение, едва ли не радост. — Да съм намекнала, че Кейт има някаква вина? Не съм имала подобно намерение. Не, Кейт никога не би наранила Ралф — в това съм убедена. Пък и не би искала той да влезе в затвора. — В гласа ѝ трептеше скрит смисъл, лицето ѝ беше сурово, тъмната ѝ коса плющеше на вятъра.

Намираха се на двайсетина метра от разпенената ивица и както си стояха там, друга дебнеща вълна се втурна нагоре по пясъка и спря на крачка-две от обувките на Тоня. Тя не ѝ обърна внимание, сякаш убедена, че е недосегаема за подобни стихии. Имаше нещо плашещо в спокойствието ѝ, в чувството за пълен контрол, което се четеше в очите и по лицето ѝ, дори в начина, по който тялото ѝ се опълчваше на вятъра.

Сузана беше напълно сигурна, че Тоня възнамерява да си отмъсти, да раздаде справедливост така, както смята за уместно, и да накаже Кейт и Сузана за предателството им. Защо да не го направи тук, далеч от Астория, където никой нямаше да я види? Щеше да го изиграе бавно, предпазливо, изцяло. Това, което Сузана не знаеше, бе как точно ще стане.

Тоня ѝ се усмихна — жестока, леко сдържана усмивка, която вече не криеше нищо. В нея се съдържаха всичката ѝ болка и ярост, фактът, че знае за Кейт и Ралф и че е наясно, че двамата са ѝ се присмивали и любили зад гърба, че Ралф бе допуснал фаталната грешка да изпробва същия номер — само че без обвързването — и със

Сузана. Не от страст, а по сметка. Но Сузана не можеше да бъде подлъгана с мили думи и комплименти. Тя го предаде и това в крайна сметка му струва живота. Така Сузана го открадна както от Тоня, така и от Кейт.

Как ли го бе замислила Тоня? Като сложи отрова в храната или водата? Като я задуши с възглавница, докато спи, а сетне да обвини Кейт? Или може би чрез инцидент — подхлъзване в банята и удавяне в топлата сапунена вода? Падане от някъде... от скала? Стига ти да полетиш от четири-пет метра и да паднеш върху зъберите — напълно достатъчно е.

Или пък морето? Нещо, свързано с великолепните тътнещи вълни и тяхната ужасяваща, въодушевяваща красота и силата на необятния океан зад тях, убийственото подводно течение, онези гладни, непредвидими дебнещи вълни, които стигаха по-надалеч от другите и придърпваха онзи, който не внимава, дори и от сухия пясък.

— Имаш вид на дете, което са спипали да бърка в кутията с курабийките, Сузана! — присмя ѝ се Тоня. — Какво, да не те е страх, че ще те пратят да си легнеш без вечеря?

Сузана разпери ръце.

— Никакви курабийки не съм вземала!

— О, напротив, мила моя, вземала си! Изобщо не успя да ги опазиш! — скастри я Тоня. — И сега не останаха за никого. Хайде да се прибираме, време е за вечеря. Обещавам ти, че ще опиташ от всичко!

Тя пое обратно по пясъка, като крачеше с лека и грациозна походка, отпуснала свободно ръце край тялото си.

Сузана се препъваше отзад, стъпалата ѝ затъваха в пясъка, страхът я правеше непохватна, гневът ѝ пред несправедливостта ѝ връзваше краката, безпомощността ограбваше дъха ѝ, силата ѝ, дори способността ѝ да вижда ясно и да подбира пътя си между камъните.

* * *

Вечерята беше същински кошмар за Сузана. Тоня бе очарователна. Усмиваше се на двете си сестри, разказваше забавни истории за събития от живота на висшите кръгове в Астория, на които

беше присъствала само тя. Храната, която беше настояла да приготви лично, беше вкусна — прясна риба в лек сос и нарязани зеленчуци, задушени точно колкото трябва. Освен това сервира сама масата и сама сипа в чиниите.

— Не си ли гладна? — загрижено попита тя Сузана, която чоплеше с вилица из ястието, но не хапваше нищичко. — Мислех, че разходката по брега ще ти отвори апетита. Поне с мен стана така. — И тя продължи да се храни с наслада.

Кейт изобщо не разбра какво става. Сузана се убеди в това, като я видя как се нахвърли с охота на вечерята. Може би осъзнаваше, че Тоня е наясно с любовната ѝ връзка с Ралф, че дори знае колко далече бяха стигнали, но не се страхуваше. Сляпа ли е? Наистина ли не проумява намеренията на Тоня — все едно не я познава след всичките години, в които бяха израснали заедно?

— Добре ли си? — разтревожено попита Тоня, тъй като Сузана продължаваше да не слага залък в устата си. — Искаш ли нещо друго?

Мигът сякаш замръзна. Невероятно, но Кейт въобще не я поглеждаше, докато Тоня подигравателно бе впила очи в нея. Знаеше, че Сузана се страхува, и се наслаждаваше на това.

— Не, не, благодаря. — Сузана реагира инстинктивно, не с разум. — Всичко е наред. Просто се бях замислила. — Сетне пъкна в устата си голяма хапка от ястието.

— За нещо интересно ли се замисли? — любопитства Тоня.

Сузана набързо скалъпи лъжа. Де да се беше сетила за нещо полезно, с което да се защити или поне да послужи като предупреждение.

— Просто си мислех какво ще правим утре, ако времето е хубаво, разбира се.

— Ах, мисли за бъдещето! — Тоня претърколи думите в устата си. — Явно съм сбъркала. Предположих, че мислиш за миналото. Чудесно е, че дойдохме, свободни като вятъра, и разполагаме с цели три дни да правим какво си пожелаем, нали, Сузана!

— Не че имаме кой знае какъв избор — смотолеви Сузана.

Тоня имаше вид на изненадана.

— Нима се чувстваш ограничена? Да не би да има нещо, което искаш да правиш, а не можеш? Нещо, което желаеш? Нещо, което не

можеш да имаш? — Тя леко се извърна: — Ами ти, Кейт? Има ли нещо, което искаш, но не можеш да имаш?

Кейт озадачено повдигна очи.

— Не повече от всеки друг. Защо? — Тя стрелна с поглед Сузана. — На теб какво ти се прави?

Искаше ѝ се да си тръгне, но не можеше да го изрече, а и не можеше да го направи без Тоня. Колата беше нейна, у нея бяха и ключовете. Пък и да се втурне да бяга, би означавало да признае вината си. Нямаше за какво да се чувства виновна. Ралф беше мошеник, който искаше да се добере до място в Сената по втория начин. Това, че ѝ беше зет, не го извиняваше.

— Все ми е тая — отрони тя колебливо.

— Можем да се изкачим до носа — предложи Тоня. — При отлив басейнчетата в скалите са пълни с всякакви неща — океански анемонии, морски таралежи, миди, морски звезди. — Тя се усмихна. — Красиво е.

И опасно, помисли си Сузана, а стомахът ѝ се сви. Едно подхлъзване и човек можеше да си счупи крак, да си разреже ръката на някоя мида или дори да падне от достатъчно висока скала и да се удави. А ако по невнимание застанеше в най-издадената част от скалите, дори можеше да го събори някоя вълна.

— Предпочитам да се разходя по плажа — отвърна тя. — Или нагоре в гората — за разнообразие.

— Все едно — усмихна се доволно Тоня. — Искате ли кафе? Или чай? Чаят е по-подходящ за вечерно време. Или топъл шоколад? Искате ли да направя топъл шоколад за всички? — Тя понечи да се надигне, сякаш предложението ѝ вече беше прието.

Кейт каза „да“, докато Сузана отвърщаше „не“. Тоня предпочете положителния отговор. Сузана повтори, че не иска, но Тоня не ѝ обърна внимание.

— Ще ти се отрази добре — подхвърли тя през рамо. — Ще ти помогне да заспиш.

— Какво ти става? — попита Кейт. — Човек би си помислил, че се страхуваш да не те отрови!

Вечерта напредваше толкова бавно, че започваше да прилича на кошмар. След като съдовете бяха измити, трите седяха край камината,

обърнати една към друга, и отпиваха от шоколада. Бе станало значително по-студено, вятърът се беше усилил.

— Май приближава буря — с усмивка отбеляза Кейт.

— О, да — съгласи се Тоня. — Сто процента.

Настъпи кратко мълчание, чуваше се единствено тихото стенение отвън и потрепването на стряхата, където имаше разхлабена керемиди.

— Ралф обичаше бурите — продължи Тоня.

— Не, не е вярно! — внезапно изтърси Кейт, а сетне едва не си прехапа езика. — Наистина ли? — добави тя, но твърде късно.

Тоня я погледна с облещени очи.

— Мила моя, мен ли питаш?

Кейт пламна.

— Явно съм останала с грешно впечатление — съкрушена отрони тя.

— За кого? За мен или за Ралф?

— Наистина не помня, пък и какво значение има! — отсече Кейт. Но Тоня не се отказваше.

— Някоя конкретна буря ли имаше предвид?

— Казах ти! — Сега вече Кейт беше ядосана, а и гузна. Сузана виждаше срама в очите ѝ и бе абсолютно сигурна, че Тоня също го вижда. — Не си спомням! Останала съм с грешно впечатление.

— За вкусовете ли? — продължи Тоня. — Или за любовта и омразата? Как човек може да обърка едното с другото... представяш ли си? — Изглеждаше дълбоко заинтригувана, без емоции, докато човек не зърнеше свитите ѝ юмруци и изопнатия ѝ гръб.

— Може би за разликата между страха и силните усещания — отвърна Кейт и я погледна в очите, най-последно приела предизвикателството.

— О, да! — охотно се съгласи Тоня. — Силните усещания, страхът от опасността, ревът на гръмотевиците и шансът да бъдеш ударен от мълния. Взела си страха за любов?

Лицето на Кейт беше алено.

Сузана седеше напрегната, сякаш всеки момент очакваше да избухне експлозия. Ужасяваше се от предстоящото, но знаеше, че е неизбежно. Все някога щеше да се случи — тази вечер, утре или вдругиден, но със сигурност преди да се приберат вкъщи.

— Или любовта — за страх? — открито прие провокацията Кейт. Тоня поклати глава.

— О, не. Човек не може да сбърка любовта, повярвай ми, скъпа. Ако някога я срещнеш, ще разбереш. — И тя се изправи, усмихна се на всяка от сестрите си поотделно и им пожела лека нощ. Тръгна към вратата и добави: — Желая ви дълбок сън.

Кейт се обърна към Сузана. Сякаш се канеше да я попита нещо, но осъзна, че не може да си позволи да повдига тази тема пред нея. Нямаше представа колко знае малката ѝ сестра, нито пък на чия страна е. Въздъхна шумно и след като прекараха още половин тягостен час заедно, двете също си легнаха.

* * *

Сузана не можа да заспи дълго, въпреки успокояващите звуци на вятъра и дъжда отвън. През нощта се събуди сепнато с вик на уплаха.

Тоня стоеше край леглото ѝ с възглавница в ръка. В една смразяваща секунда Сузана бе обхваната от паника и започна да се боричка с увитите чаршафи, за да се изправи на крака и да се бори свободно.

Тоня изглеждаше изумена.

— Сигурно е бил ужасен кошмар! — каза тя със сянка на задоволство по лицето.

— К... кошмар ли? — заекна Сузана.

— Да. Плачеше насън. Затова дойдох.

Сузана осъзна, че все още е тъмно; лампата в спалнята беше светната, но зад пердетата нощта беше черна. Не можеше да откъсне очи от Тоня, за да погледне часовника на нощното си шкафче. Не беше сънувала, в това беше абсолютно сигурна. Винаги помнеше сънищата си.

— А за какво ти е тази възглавница? — попита тя със сух и леко потреперващ глас. Нима току-що се беше спасила от задушаване в съня си?

— Ти я беше изхвърлила на земята — отвърна Тоня.

Не беше. Възглавницата не беше нейна. В леглото ѝ имаше две. Сърцето ѝ туптеше лудешки, напираше да изхвъркне през гърдите,

пулсът ѝ препускаше. Дали не беше настъпил моментът да предизвика Тоня открито, да сложи картите на масата и да приключи с въпроса? Имаше ли достатъчно смелост? Направи ли го сега, връщане назад няма да има. А после? Какво ще стане с взаимоотношенията им след това?

— Не, не съм — отвърна тя, останала без дъх. — Имам си две в леглото!

Тоня се усмихна, сякаш точно тези думи беше очаквала да чуе.

— Имаше три, скъпа. Една за облягане, ако искаш да почетеш. — После се засмя хрипливо и пронизително. — Ти какво, да не мислиш, че съм я донесла специално, за да те задуша? Че защо да го правя? Да не си направила нещо ужасно, за което не знам? Затова ли не се храниш добре и се будиш с писъци през нощта? — Тя се изправи, без да оставя възглавницата.

— Не, разбира се, че не! — сопна ѝ се Сузана. После я погледна в очите. — Вече знаеш всичко, което има да се знае!

— Така е — любезно се съгласи Тоня. — Наистина знам всичко!

И както стискаше възглавницата, излезе от стаята и затвори вратата тихо, така тихо, както я беше отворила.

* * *

Закуската беше отчайваща. Сузана имаше досадно главоболие, Кейт изглеждаше напрегната и явно неспособна да сложи и залък в уста. Единствено Тоня беше безмилостно весела и очевидно преливаше от енергия. Готвеше и поднасяше, загрижено питаше сестрите си дали са спали добре, дали се чувстват добре, дали може да направи още нещо за тях.

— Имаш вид на човек с тежък махмурлук — отривисто каза тя на Сузана. — Една разходка около носа ще те накара да се почувстваш по-добре. Това важи и за теб, Кейт. Да вървим сега. Времето се пооправи и приливът не е започнал. На мен също ще ми се отрази добре. Грабвайте палтата си и да тръгваме.

Без да ги дочака, взе връхната си дреха от закачалката до вратата и докато я обличаше, излезе навън във ветровития, но слънчев ден.

Кейт се колебаеше.

— Хайде! — извика Тоня. — Утрото е чудесно! Свежо и приятно. Чувам песента на черния кос. Вятърът духа откъм морето и въздухът ухае божествено.

Сузана внезапно взе решение. Ще се изправи срещу проблема, ако трябва дори ще го провокира, но няма да прекара остатъка от седмицата, да не говорим за остатъка от живота си, в страх от Тоня; няма да ѝ позволи да я манипулира и да ѝ вменява чувство за вина, да ѝ внушава идиотски мисли, когато ѝ скимне. Сузана не беше виновна, че Ралф бе имал връзка с Кейт, нито пък че се бе опитал да използва нея самата. Както и че Ралф беше корумпиран, че съдът го призна за виновен и го изпрати зад решетките. Той наистина беше виновен! Но Сузана нямаше нищо общо с това, че един от другите затворници го беше убил. Може би не беше заслужено, може би наистина беше трагедия и несправедливост, както Тоня вярваше, но Сузана нямаше сили да понесе отговорността и за това.

Само че предпочиташе да не се изправя срещу най-голямата си сестра сама.

— Хайде, Кейт! — решително добави тя. — Силният, чист вятър, който издухва всичко, ще ни се отрази много добре.

Кейт с неохота се подчини и трите поеха нагоре към възвишението в края на ливадата, изкатериха се над тежките камъни и се озоваха на тънката ивица пясък по ръба на водата. Бяха нащрек за необичайно големи вълни и предвидливо хукваха нагоре всеки път, щом някоя ги подгонеше.

Тръгнаха към скалистия нос, където отливът бе оставил басейнчета, пълни със съкровища. Стигнаха до началото на голите скали и започнаха внимателно да се катерят. Първа беше Тоня, следваше я Кейт, а отзад вървеше Сузана. Продължиха да се изкачват, докато не откриха прилично местенце, където да застанат. Сузана беше най-ниско и най-близо до бушуващата дълбока вода, над зъберите хвърчаха струи бяла пяна, които засмукваха и придърпваха обратно със себе си пясък, камъни и миди. Още по-натат, отвъд самия ръб на носа, редици от вълни, прииждащи една след друга, ревяха с наведени глави, пръскаха пяна и струи, кипяха, сякаш в стремеж да белосат цялото лице на морето.

В такъв момент нямаше нужда от думи, но Тоня заговори.

— Великолепно е, нали? Първично като силните страсти в живота.

— Предполагам. — Кейт извърна поглед.

Тя се взираше към извивката на брега и дългата крайбрежна ивица, опасана със скали, хребети и назъбени камънаци, прострени докъдето поглед стига.

— О, да — продължи Тоня. — Аз разбирам страстта, та дори и похотта, която е достатъчно силна, че да надвие моралните ни устои. Когато човек силно желае нещо, просто си го взима, независимо че принадлежи на друг. Нали, Кейт?

Кейт се обърна и вятърът разпиля косата по лицето ѝ. Тя нетърпеливо я перна назад. Стоеше близо до Тоня, но крачка-две по-ниско.

— За бога, млъкни най-после! — изкрещя тя. — Знаеш, че с Ралф бяхме влюбени! Съжалявам! Той ти беше съпруг, но обичаше мен. Аз също го обичах! Не можехме и двете да го имаме. Ти загуби.

— И двете? — Тоня се разсмя, изгубила самоконтрол, гласът ѝ се извиси, пронизителен и див. — Той е мъртъв, Кейт! Умря в тоалетната на щатски затвор! Наръган в корема, кървил до смърт там, на пода! Без да го чуе никой! Нито ти, нито аз, нито дори скъпата Сузана!

Кейт се олюля, сякаш загубила равновесие.

— Защо намесваш и Сузана? Той не беше влюбен в нея! Дори не я харесваше!

— Разбира се, че не я харесваше! — кресна в отговор Тоня с присвити очи и изопнати устни. — Но знаеше, че е умна! Опита се да се възползва от нея и от банката. Но нашата малка, скъпа Сузана не искаше да я използват. Тя искаше него и като не можеше да го има, предпочете да го унищожи. Отказите не понасят добре на малката ни сестричка. Той я помолил за помощ, в замяна тя поискала да станат любовници. Когато Ралф я отблъснал, тя си отмъстила. Идеалното отмъщение! Предала го на полицията — събрала всички доказателства, изфабрикувала липсващите и го натопила! Нямамо начин да се спаси. Бедният Ралф! Не е и подозирал как ще ѝ се отрази ревността и отхвърлянето. Със същия успех е можела направо тя да му забие ножа!

Кейт се завъртя, едва не падна, лицето ѝ бе пребледняло, а очите ѝ пламтяха от ярост. Тръгна надолу към Сузана, бързо измина

няколкото крачки, които ги деляха, скачайки и катерейки се по камъните, като по чудо не се подхлъзна.

— Не е вярно! — кресна Сузана и отстъпи назад, към ръба на скалите и бушуващото море. — Нищо не съм изфабрикувала! Всичко, което дадох на полицията, бяха достоверни документи.

— Ти си го предала! — възкликна Кейт невярваща, обезумяла от ярост. — Ти си предала Ралф!

Това не беше въпрос. Кейт бе разпознала увереността в гласа на Тоня, както и вината в тона на Сузана. Хвърли се към по-малката си сестра и двете паднаха върху скалите. Следващата вълна ги заля с рев, ледената вода извади дъха от телата им и ги остави да се борят върху скалите, съвсем близо до ръба.

— Не съм го предала! — задъха се Сузана, опитвайки се да отхвърли тежестта на Кейт от тялото си и да се изправи на крака. — Той щеше да открадне пари, за да финансира кампанията си за Сената. Аз му попречих. Проклятие, разкарай се от мен! Ралф правеше и двете ви на глупачки! Беше продажен до мозъка на костите си!

Кейт я удари силно през лицето и я запрати обратно по гръб на скалата.

— Ти го уби! — с болка изплака тя. — Той ме обичаше! Аз можех да му попреча да го извърши! Ако беше дошла при мен, аз щях да го спася! — Тя ридаше, залята от спомени, разбити мечти и непоносима самота. — Аз го обичах! Можех да...

— Знам, че ти го обичаше! — Сузана вдигна ръка към пламтящото си от удара лице и запълзя настрани към по-широката част на скалата. — Но той не те обичаше. Не обичаше нито теб, нито Тоня... не обичаше никого! Кейт! Мъжът, когото ти обичаше, никога не е съществувал!

— Не е вярно! Той можеше да...

— Можеше... но не го направи! Защото така реши!

— Не е вярно! — намеси се Тоня, докато се спускаше към тях. — Това не е вярно, Кейт. Тя му отне шанса! Тя го уби! Продължавай!

Кейт се поколеба. Можеше да блъсне Сузана от ръба и да я запрати долу сред вълните.

— Хайде, давай! — изпищя Тоня. — Тя уби Ралф! Предаде го, изпрати го на онова гнусно място, за да го убият! На пода в тоалетната!

Ралф... красивия, щастлив, вълшебен Ралф! Сузана го унищожи! — Сега вече се намираше точно зад Кейт, на крачка от нея.

Сузана чуваше как вълните се разбиват зад гърба ѝ, как се сгромолясват върху камъните, как засмукват обратно всичко по пътя си. Колко вече бяха отминали, откакто лежеше тук? Три, четири, пет?

Кейт се обръщаше ту към Сузана, ту към Тоня.

— Направи го! — отново извика Тоня. — Ако някога си обичала Ралф, направи го! Тя ти го отне! Той я отхвърли, затова тя разруши всичко.

— Той не искаше никоя от нас! — отчаяно кресна Сузана. — Искаше единствено Сената — властта и парите!

Кейт се извъртя отново към Сузана и направи още една крачка към нея, вятърът брулеше кожата ѝ, очите ѝ бяха облепени.

Сузана виждаше Тоня точно зад гърба ѝ, върху лицето ѝ бе изписана чиста омраза.

— Нямах ли достатъчно кураж да го направиш сама? — викна тя. — Нищо чудно, че Ралф предпочете Кейт! Тя поне има свои собствени страсти, а не чужди! Страхливка! — Сузана успя да приклепне и да възвърне равновесието си.

Устните на Тоня се разтегнаха в гримаса на озъбена ярост и тя се спусна напред, събаряйки настрани Кейт, която се подхлъзна и падна, като едва се залови за избуялите треволяци, за да се спаси.

Сузана се премести настрани, навехна си крака и падна в същия миг, в който Тоня се хвърли върху нея. Сега лежаха една до друга, на една ръка разстояние. Сузана започна да пълзи нагоре по хълма, кракът ѝ пулсираше от болка.

— Точно така! — презрително ѝ се присмя Тоня. — Пълзи! Да не мислиш, че не мога да те хвана? — Тя бавно тръгна след сестра си.

Сузана чу вълната, преди да я види, беше по-висока, по-тежка от останалите, дебнещата вълна прииждаше, понесла цялата гладна мощ на океана в себе си.

— Вълната! — извика тя. Не искаше да предупреждава Тоня, но думите ѝ се изплъзнаха, преди да се замисли. — Внимавай!

Тоня се смееше. Не ѝ повярва.

— Пази се! — изпищя Сузана.

Вълната се разби, мощна и бяла, заля скалите с унищожителен рев. Стигна само до коленете на Тоня, но бе толкова силна, че отлепи

краката ѝ от земята и я засмука във водовъртежа си.

Кейт беше подгизнала, но се държеше здраво за треволяците, макар и останала без дъх.

Сузана бе заслепена за миг, дрехите ѝ бяха окъпани в пяна, но успя да махне от очите си мокрите кичури коса и да види как Тоня се бори, размахала ръце и крака, а сетне изчезва, погълната, тъмно петно в сърцето на вълната, която се всмука обратно в океана и се прибра в необятните дълбини.

Кейт ридаеше, опитваше се да се изправи, лицето ѝ бе станало пепеляво.

— Не можеш да сториш нищо — тихо каза Сузана. — По-добре да се изкачим на високо, защото ще последва друга вълна — винаги са по две.

— Ти ли... ти ли съобщи на полицията за Ралф? — заекна Кейт.

— Да.

Тя се обърна и погледна Кейт право в очите.

— Той беше крадец и от него щеше да излезе покварен сенатор. Нима смяташ, че трябваше да му помогна да извърши това?

— Но той... и ти? — не вярваше на ушите си Кейт.

— Изневяра — каза Сузана вместо нея. — Не ти ли е минавало през ума, че щом изневерява на Тоня с теб, значи е способен да изневери и на теб с мен — или с когото и да било, стига да е в полза на каузата му?

Кейт изглеждаше съсипана.

Сузана протегна ръка.

— Хайде. Трябва да се изкачим по-нависоко, над всички вълни, не само над част от тях.

Кейт са вкопчи в дланта ѝ.

— Ами... Тоня?

— Инцидент — отвърна Сузана. — Дебнещите вълни вземат жертви всяка година. Явно не е достатъчно да правиш каквото трябва само понякога. Слабостта, за която не подозираш, в крайна сметка те унищожава.

Кейт зарови лице в шепите си.

— Тя искаше да те убия!

— Знам. — Сузана я прегърна. — Хайде.

ЕЛМОР ЛЕНАРД ЛУЛИ И ХУБАВЕЦА

Ето някои от датите в живота на Лули Ринг между 1912 — годината, в която тя се роди в Тулса, Оклахома, и 1931 г., когато избяга от къщи с Джо Янг, веднага след освобождаването му от Щатския затвор на Мисури.

През 1918 г. баща ѝ, работник в животновъдна ферма, се записа в Морската пехота на САЩ и беше убит при Боа дьо Бело по време на Първата световна война. Майка ѝ, подсмърчаща над писмото, ѝ обясни, че това била някаква гора във Франция.

През 1920 г. майка ѝ се омъжи за закоравял баптист на име Отис Бендър и се преместиха да живеят в памуковата му плантация близо до Салисо, южно от Тулса, в подножието на хълмовете Куксън. Докато Лули навърши дванайсет, майка ѝ беше родила на Отис двама синове, а Отис всеки ден извеждаше Лули да бере памук в полето. Той беше единственият човек на света, който я наричаше с кръщелното ѝ име — Луиз. Тя мразеше да бере памук, но майка ѝ не казваше и дума на Отис. Според него когато човек е достатъчно голям, за да работи по цял ден, значи трябва да работи по цял ден. Тоест Лули приключи с училището в шести клас.

През лятото на 1924 г. отидоха на сватбата на братовчедка ѝ Руби в Биксби. Руби беше на седемнайсет, а момчето, за което се омъжваше, Чарли Флойд, на дваисет. Руби беше мургавичка, но хубавка, индианската ѝ кръв от страна на майка ѝ си личеше. Заради разликата във възрастта Лули и Руби нямаха общи теми за разговор. Чарли я наричаше дечко, слагаше ръка на главата ѝ и рошеше червеникавата ѝ къдрава коса. Казваше ѝ, че има най-големите кафяви очи, които е виждал на малко момиченце.

През 1925 г. тя започна да чете за Чарлс Артър Флойд във вестниците: как той и още двама отишли в Сейнт Луис и ограбили 11 500 долара от офиса на „Крогър Фудс“. Бяха ги заловили в Салисо в чисто новия студейбекър, който бяха купили във Форт Смит, Арканзас.

Служителят от „Крогър Фудс“, който идентифицирал Чарли, казал: „Това е той, хубавецът с червените бузи“. Вестниците подхванаха тази реплика и веднага лепнаха прякор на Чарли — Хубавеца Флойд.

Лули си го спомняше от сватбата като сладур с чуплива коса. Начинът, по който се усмихваше обаче, беше малко плашещ — човек не можеше да бъде сигурен какви мисли минават през главата му. Обзалагаше се, че мрази да го наричат Хубавеца. Като гледаше снимката му, която беше изрязала от вестника, Лули чувстваше как започва да си пада по него.

През 1929 г., докато той все още беше в затвора, Руби се разведе с него с довода, че я пренебрегвал, и се омъжи за някакъв тип от Канзас. Според Лули това беше ужасна постъпка, чисто предателство спрямо Чарли. „Руби не смята, че той ще се поправи“, каза майка й. „На нея й трябва съпруг, точно както се случи и с мен, за да я облекчи от теглото на живота и да стане баща на малкото й момченце, Демпси.“ Демпси беше роден през декември 1924 г. и кръстен на световния шампион по бокс, тежка категория.

Сега, когато Чарли беше разведен, Лули искаше да му пише и да му изкаже съчувствието си, но не беше сигурна кое от имената му да използва. Беше чула приятелите му да го наричат Чок заради страстта му към бирата „Чокто“ — любимата му напитка още от тийнейджърските години, когато се подвизавал в Оклахома и Канзас и работел по полето. Майка й каза, че тъкмо тогава попаднал на лоша компания, „онези нехранимайковци, които срещал по къра“, а после продължил в подобни среди и из нефтените находища.

Лули започна писмото си със „Скъпи Чарли“ и му каза, че според нея е срамът, дето Руби се е развела с него, докато той все още е в затвора, вместо да прояви търпение и да го изчака да излезе. Всъщност основният ѝ въпрос беше „Помниш ли ме от сватбата ви?“. Приложи и своя снимка по бански, застанала настрани, усмихната към обектива. Така напъпващите ѝ четиринайсетгодишни гърди се виждаха в профил.

Чарли ѝ отговори, като потвърждаваше, че я помни, „малкото момиченце с големите кафяви очи“. После продължаваше: „Излизам през март и ще отида до Канзас Сити да видя каква е хавата. Дадох адреса ти на един съкилийник, казва се Джо Янг, тука му викаме Бугър, голяма фога е. Той е от Окмуджи, но има да лежи още повече

от година в тая миризлива дупка, затова му се ще да си пише с някое хубаво момиче като теб“.

Глупости. Но после Джо Янг ѝ изпрати писмо със своя фотография, заснета в двора на затвора — беше гол до кръста, доста добре изглеждащ хлапак с големи уши и русолява коса. Пишеше, че държал снимката ѝ на стената до шкафчето си, за да можел да я гледа преди заспиване и да я сънува цяла нощ. Никога не подписваше писмата си с Бугър, а винаги с „С обич, твой Джо Янг“.

Щом започнаха да си разменят писма редовно, тя сподели с него колко мрази да бере памук, да влачи мръсния чувал по редовете по цял ден в жегата и прахта, как ръцете ѝ се разраняват от непрекъснатото дърпане на туфите памук от стъблата, въпреки че е с ръкавици — просто не вършеха никаква работа. В своето писмо Джо я питаше „Ти, какво, да не си негърка робиня? Ако не ти харесва да береш памук, просто се махни, избягай. Аз направих точно това“.

Не след дълго ѝ написа: „Другото лято излизам от панделата. Защо не си организираш нещата така, че да се срещнем?“. Лули му отговори, че изгаря от желание да посети Канзас Сити и Сейнт Луис и че се пита дали някога пак ще види Чарли Флойд. Попита Джо защо е в затвора, а той ѝ отвърна следното: „Скъпа, аз съм банков обирджия — като Чок“.

Междувременно тя прочете още истории за Хубавеца Флойд. Бил се върнал в Акинс, родния си град, за погребението на баща си — Акинс беше едва на седем мили от Салисо. Някакъв съсед гръмнал стареца, защото се сдърпали за купчина дървен материал. Когато въпросният съсед изчезна, хората започнаха да говорят, че Хубавеца го е убил. Бил е само на седем мили разстояние, но тя узна твърде късно.

Отново публикуваха снимката му. ХУБАВЕЦА ФЛОЙД АРЕСТУВАН В АКРОН за банков обир. Осъден на петнайсет години в затвора на щата Охайо. Сега вече никога нямаше да го види, но поне можеше да му пише отново.

След няколко седмици излезе нова снимка. ХУБАВЕЦА ФЛОЙД ИЗБЯГА НА ПЪТ ЗА ЗАТВОРА. Счупил прозорец в тоалетната, скочил от влака и докато спрат машината, вече бил изчезнал.

Беше вълнуващо дори само да следи стъпките му. Лули се вълнуваше и тръпнеше, като знаеше, че целият свят чете за този прочут престъпник, с когото беше свързана — по сребрена линия, не

по пряка — за този десперадо, който харесваше кафявите ѝ очи и бе рошил косата ѝ като дете.

Последва друга фотография. ХУБАВЕЦА ФЛОЙД В ПРЕСТРЕЛКА С ПОЛИЦИЈАТА. Пред бръснарница в Боулинг Грийн, Охайо. Отново се измъкнал. Бил там с жена на име Хуанита — ето това никак не се понара на Лули.

Джо Янг ѝ написа в поредното писмо: „Обзалагам се, че Чок е приключил с Охайо и вече никога няма да се върне там“. Но основната причина да ѝ пише беше новината: „Излизам в края на август. Ще ти кажа къде да се срещнем“.

През зимата Лули работеше в хранителния магазин на Харкрайдър в Солисо за шест долара седмично. Пет от тях трябваше да дава на Отис, който нито веднъж не ѝ благодари. Така че ѝ оставаше само по един долар, който да скъта в касичката си. От зимата до следващата есен, за шестте месеца работа в магазина, не успя да спести кой знае каква сума пари, но възнамеряваше да отиде на срещата. На външен вид, с тая червеникава коса, изглеждаше плаха като майка си, но куража и решителността беше наследила от баща си, убит при превземането на немско картечно гнездо в онези френски гори.

В края на октомври в магазина влезе не друг, а Джо Янг. Лули го позна, въпреки че сега той беше в костюм. Той също я позна и се ухили широко, докато вървеше разгърден към тезгяха.

— Е, излязох — каза.

— Навън си от два месеца, нали? — отвърна тя.

— Обирахме банки. Двамата с Чок.

Изведнъж усети, че спешно трябва да изтича до тоалетната, нуждата наля слабините ѝ, но бързо изчезна. Даде си няколко секунди да се съвземе и да се държи така, сякаш споменаването на Чок не значи нищо за нея, а Джо Янг продължаваше да я зяпа в лицето с усмивка, създавайки впечатлението, че е тъп като говедо. Вероятно други затворници бяха писали писмата му вместо него.

— О, а Чарли с теб ли е? — уж нехайно подметна тя.

— Тука някъде е — отвърна той и погледна към вратата. — Готова ли си? Трябва да тръгваме.

— Хубав костюм имаш — каза тя в опит да спечели време да си събере мислите. Върховете на яката на ризата му се разтваряха към

раменете, косата му беше дълга отгоре, но изтънена отстрани, ушите му стърчаха, а самият Джо Янг се хилеше, сякаш това беше обичайното му идиотско изражение. — Още не съм готова — каза Лули. — Не си нося парите, които съм спестила за бягството.

— Колко са?

— Трийсет и осем долара.

— Боже, а работиш тук от две години?

— Казах ти, Отис прибира почти цялата ми заплата.

— Ако кажеш, ще му счупя главата.

— Нямам нищо против. Но пак ти казвам — без парите не тръгвам.

Джо Янг постави ръка на джоба си.

— Виж, малката, аз ще платя за всичко. Не ти трябва онези трийсет и осем долара.

Малката — тя се извисяваше с поне пет сантиметра над него въпреки очуканите му каубойски ботуши.

Лули поклати глава.

— С моите пари Отис купи „Роудстар“, модел А, и сега я изплаща — по двайсетачка на месец.

— Искаш да му свием колата, така ли?

— Всъщност, щом е купена с моите пари, значи е моя.

Лули беше взела решение, а Джо Янг нямаше търпение да се махне оттам. Скоро трябваше да й платят за месеца, затова се разбраха да се видят на първи — не, на втори ноември в хотел „Джорджиан“ в Хенриета, в кафенето, около обяд.

В деня преди да замине Лули каза на майка си, че е болна. Вместо да отиде на работа, си стегна багажа и си нави косата с машина. На следващия ден, докато майка й простираше прането, двете момчета бяха на училище, а Отис бе излязъл по полето, Лули изкара форда от навеса и тръгна към Солисо, за да си купи пакет „Лъки Страйк“ за из път. Обичаше да пуши и го правеше с разни момчета, но досега не й се беше налагало да купува цигари. Когато някое момче искаше да я отведе в гората, тя го питаше: „Имаш ли «Лъки»? Цял пакет?“.

Синът на собственика на дрогерията, един от въпросните й приятели, й даде пакет цигари без пари и я попита къде е била вчера.

— Ти винаги говориш за Хубавеца Флойд — лукаво започна той.
— Затова се чудя дали не се е отбил у вас.

Обичаха да я подкачат за Хубавеца.

— Когато се отбие, ще ти съобщя — отвърна Лули, без да му обръща особено внимание. Но после забеляза, че момчето има да й казва и друго.

— Питам те, защото Хубавеца Флойд вчера беше в града.

— Така ли? — наостри уши тя.

Момчето не бързаше с разказа си и тя едва се удържа да не го сграбчи за яката.

— Да, докара цялото си семейство от Акинс — майка си, две от сестрите си, още някои хора, за да могат да видят как ще ограби банката. Дядо му гледал от другия край на улицата. Боб Ригс, дете работи в банката, рече, че Хубавеца имал пушка, но не застрелял никого. Излязъл си от банката с две хиляди петстотин трийсет и един долара, заедно с още двама съучастници. Дал част от парите на хората си, даже разправят, че раздал малко и на най-бедните, а всички му се радвали. Хубавеца качил Боб Ригс да се повози на страничната стъпенка на автомобила му до края на града, а после го пуснал.

Това беше вторият път, когато той беше идвал наблизко: първо, когато татко му беше убит едва на няколко мили разстояние, а сега точно тук, в Солисо. Всички са го видели, проклятие, с изключение на нея. И то вчера...

Той знаеше, че Лули живее в Солисо. Запита се дали не я е потърсил с поглед сред събралата се тълпа.

Освен това трябваше да се запита и дали ако наистина беше сред тълпата, той щеше да я познае. Беше готова да се обзаложи, че да.

— Ако Чарли те чуе да му викаш Хубавеца — обърна се тя към приятелчето си от дрогерията, — ще се върне за пакет „Лъки“, защото той пуши само „Лъки“, и после ще те убие.

* * *

„Джорджиан“ беше най-големият хотел, който Лули беше виждала. Докато се приближаваше към него с форда, си мислеше, че банковите обирджии знаят как да живеят. Спря отпред и един тъмнокож в зелена униформа със златни копчета и твърда шапка дойде

да ѝ отвори вратата. В този миг Лули видя Джо Янг на тротоара да отпраща портиера с ръка.

— Боже, ама ти наистина я сви — възкликна той, докато се качваше. — На колко си години, че така те бива в краденето на коли?

— На колко би трябвало да бъда за такова нещо?

Той ѝ каза да кара все направо.

— Не си ли отседнал в хотела? — попита го тя.

— В един мотел съм.

— Чарли там ли е?

— Някъде наоколо е.

— Е, вчера е бил в Солисо — сега вече Лули звучеше ядосано. — Ако на това му викаш наоколо. — От изражението на Джо Янг си личеше, че тази информация е нова за него. — Мислех, че си в неговата банда.

— Сега се е събрал с едно старо приятелче на име Бърдуел. Сдушвам се с Чок, когато ми се прииска.

Тя беше почти сигурна, че Джо Янг лъже.

— Ще видя ли скоро Чарли, или не?

— Той ще се върне, не се притеснявай за това. Имаме си и кола, тъкмо няма да крада друга. — Сега Джо Янг беше в по-добро настроение. — За какво ни е Чок? Нали имаме един друг — ухили се той.

Сега вече знаеше какво да очаква оттук нататък.

Щом пристигнаха в мотела и се озоваха в бунгало №7 — малко едностайно помещение, което имаше нужда от преобоядисване — Джо Янг си свали палтото и тя видя автоматичния „Колт“ с перлена дръжка, затъкнат в панталоните му. Той го остави на шкафчето до пълна бутилка уиски, а сетне наля по една чаша за двамата, като на себе си сипа повече. Тя само стоеше и гледаше, докато Джо не ѝ каза да си свали палтото, а когато тя го направи, той ѝ нареди да свали и роклята си. Лули остана по белия си сутиен и бикини. Джо Янг я огледа от главата до петите, преди да ѝ подаде чашата. После вдигна наздравица.

— За нашето бъдеще.

— И какво е то? — попита Лули.

Той остави чашата си на шкафа, извади два пистолета 38-и калибър от чекмеджето и ѝ подаде единия. Тя го взе, голям и тежък в ръката ѝ, и въпросително погледна Джо Янг.

— Знаеш как се краде кола. И това е чудесно. Но се обзалагам, че никога не си извършвала обир с пистолет.

— Това ли ще правим?

— Ще започнем с някоя бензиностанция, а после ще стигнем и до банка. Освен това се обзалагам, че досега не си била в леглото с истински мъж.

На Лули ѝ се искаше да му каже, че е по-голяма от него, поне по-висока, но не го направи. Това беше ново преживяване, различно от момчетата в гората, и тя искаше да види за какво става въпрос.

Е, той доста сумтеше и беше груб, дишаше тежко през носа си и миришеше на тоник за коса, но иначе не беше много по-различно, отколкото с момчетата в гората. На нея ѝ хареса, преди той да свърши, и започна да го гали по гърба със задебелите си от брането на памука пръсти, докато дишането му се успокои. Щом се отдръпна от нея, тя взе душа за вагинални промивки, който си носеше, и отиде в банята, а гласът на Джо Янг я последва с вик на възторг „Йеетееей...“.

— Знаеш ли сега какво си, малката? — добави след малко. — Сега си гадже на гангстер.

Джо Янг поспя малко и се събуди гладен. Затова отидоха в „Пюрити“ — най-доброто място в Хенриета според Джо.

— Чарли Флойд е бил тук веднъж. Хората разбрали, че е в града, и не посмели да си покажат носа навън — каза Лули, щом се настаниха на масата.

— Откъде знаеш?

— Знам всичко, което е написано за него, а и някои неща, дето само се говорят.

— Къде отсяда в Канзас Сити?

— В общежитието на мама Аш на улица „Холмс“.

— С кого е бил в Охайо?

— С бандата на Джим Бродли.

Джо Янг взе чашата си кафе, в която беше сипал и малко уиски.

— Ще започнеш да четеш и за мен, красавице.

Тя се сети, че не знаеше на колко години е Джо Янг, затова използва възможността и го попита.

— Следващия месец ще стана на трийсет. Роден съм на Коледа, също като младенеца Исус.

Лули се усмихна. Не можа да се въздържи, представяйки си как Джо Янг лежи в яслите заедно с младенеца Исус, а тримата влѣхви го гледат озадачено. После попита Джо колко пъти са публикували снимката му във вестниците.

— Когато ме изпратиха в Джеф Сити, във вестниците имаше много мои снимки.

— Имам предвид колко пъти поотделно? За други обири?

Гледаше го как се обляга назад, когато сервитьорката пристигна с вечерята им. Когато момичето понечи да се отдалечи от масата, той я плесна по задника. Тя се направи на изненадана. Лули се канеше да му каже как снимката на Чарли Флойд се беше появявала в местния вестник на Солисо петдесет и един пъти през последната година, по веднѣж за всяка от петдесет и една ограбени банки в Оклахома, всичките от които твърдяха, че са ограбени от Чарли. Но ако му кажеше, Джо Янг щеше да изтъкне, че Чарли не би могъл да ограби толкова банки, защото беше прекарал част от 1931 в Охайо. Кое то беше вярно. Изчисленията показваха, че може да е обрал не повече от трийсет и осем банки, но дори и това щеше да накара Джо Янг да изпита ревност и завист, затова тя се отказа и премина към порцията си пържено пиле.

Джо Янг ѝ каза да плати сметката, долар и шейсет за всичко, включително и пай с ревен, от парите си за бягство. Върнаха се в мотела и той отново я изучука, легнал върху пълния ѝ стомах, като дишаше тежко през носа, а тя разбра, че да си гангстерско гадже не е върхът на сладоледа.

* * *

На сутринта се отправиха на изток по магистрала 40 към хълмовете Куксън. Джо Янг шофираше форда, протегнал лакът през прозореца, а Лули се беше увила в палтото си, придърпала яка нагоре, за да се предпази от вятъра. Джо Янг говореше много, обясняваше, че знае къде обича да се крие Чок. Щяха да отидат до Мъскоджи, да пресекат Арканзас и да попътуват надолу по реката до Брагс.

— Знам, че нашето момче обича природата около Брагс — заяви Джо. По пътя щял да обере бензиностанция, за да покаже на Лули как

се прави.

На излизане от Хенриета тя му посочи една.

— Има твърде много коли — отвърна той.

Трийсет минути по-късно, докато излизаха от Чекота и завиваха на север към Мъскоджи, Лули се обърна назад.

— Какво ѝ беше на онази бензиностанция „Тексако“? — попита тя.

— Нещо ме усъмни — отвърна Джо Янг. — За тая работа е нужна интуиция.

— Ами ти избери тогава — каза Лули. Беше прибрала пистолета си в чантата на черни и розови райета, която майка ѝ изплете на една кука.

Пристигнаха в Съмит и запълзяха из града; и двамата се оглеждаха, а Лули го чакаше да избере място, което да оберат. Започваше да се вълнува. Стигнаха до другия край на града.

— Ето го нашето място — каза Джо Янг. — Ще напълним бензин и ще прием по едно кафе.

— Ще го оберем ли? — попита Лули.

— Ще огледаме обстановката.

— Прилича на голяма дупка.

Две колонки за бензин пред разнебитена постройка с олющена боя и табела с надпис ХРАНА, от която ставаше ясно, че супата е десет цента, а хамбургерът — пет.

Влязоха вътре, докато един превит одве старец пълнеше резервоара им; Джо Янг носеше бутилката уиски със себе си, почти пресушена, и я сложи на барплота. Жената зад бара беше кожа и кости, изпита, с провиснали над лицето ѝ кичури коса. Тя постави чаши пред тях, а Джо Янг наля остатъка от уискито в своята.

Лули не искаше да ограбва тази жена.

— Май свърши — казваше жената.

Джо Янг се беше концентрирал върху последните капки от бутилката си.

— Ще можеш ли да направиш нещо по въпроса? — попита той.

Жената тъкмо им наливаше кафе.

— Искаш ли домашно? Имам и „Кентъки“ за три долара.

— Дай две бутилки — каза Джо Янг, извади колта си и го сложи на бара. — И оборота от касата.

Лули не искаше да ограбва тази жена. Мислеше си, че не е задължително да ограбват някого само защото има пари.

— Мътните те взели, мистър — прокле го жената.

Джо Янг взе пистолета си и мина от другата страна на бара, за да отвори касата. Извади банкнотите и се обърна към кльощавата.

— Къде държиш парите от уискито?

— Тук — посочи отчаяно тя.

— Четиринайсет долара? — вдигна парите той. — Дръж я на мушка, за да не мърда — нареди той на Лули. — Ако старчето влезе, прицели се и в него. — Джо Янг се вмъкна в една врата, която, изглежда, водеше към нещо като кабинет.

Жената се обърна към Лули, която сега беше насочила пистолета си към нея.

— Защо си се хванала с такъв боклук? Приличаш на момиче от добро семейство, имаш хубава чанта... Какъв ти е проблемът? Господи, не можеш ли да си намериш нещо по-добро от него?

— Знаеш ли кой ми е добър приятел? — попита Лули. — Чарли Флойд, ако си чувала за него. Той се ожени за братовчедка ми Руби. — Жената поклати глава, а Лули добави: — Хубавеца Флойд.

После ѝ се прииска да си отхапе езика.

Сега жената се усмихна, като разкри оределите си зъби.

— Той дойде тук веднъж. Направих му закуска, плати два долара. Представяш ли си? Вземам дваисет и пет цента за две яйца, четири резена бекон, препечен хляб и кафе на корем, а той ми дава два долара.

— Кога беше това? — поинтересува се Лули.

Жената повдигна очи, опитвайки се да си спомни.

— Дваисет и девета, след като убиха баща му.

Взеха четиринайсетте долара от касата и още петдесет и седем, скрити отзад. Джо Янг пак взе да обяснява как решил да се отправят към Мъскоджи. Инстинктът му подсказал да влезе отзад. Запитал се как ли въобще съществува това място, при положение че само на няколко пресечки оттук има две големи бензиностанции? Затова внесъл бутилката си вътре, за да види какво ще стане.

— Чу ли я? Прокле ме, но ме нарече мистър.

— Чарли е закусвал тук веднъж — каза Лули. — И платил цели два долара.

— Перчел се е — каза Джо Янг.

Той реши да останат в Мъскоджи и да си починат, вместо да ходят чак до Брагс.

— Да, днес изминахме цели петдесет мили — съгласи се Лули.

Джо Янг я предупреди да не му се прави на много умна.

— Ще те оставя в мотела и ще отида да се видя с едни момчета. Ще видя къде е Чок.

Тя не му повярва, но имаше ли смисъл да спори?

* * *

Вече беше привечер, а слънцето залязваше.

Мъжът, който почука на вратата — тя го виждаше през стъклото — беше висок и слаб, в тъмен костюм, добре облечен, млад и държеше шапката си в ръка. Сигурна беше, че е от полицията, но нямаше причина да стои и да го гледа, без да му отваря вратата.

— Госпожице — каза той и показа картата си за самоличност, както и значката си. — Аз съм заместник-шериф Карл Уебстър. С кого разговарям?

— Аз съм Лули Ринг — отвърна тя.

Той се усмихна широко.

— Вие сте братовчедка на съпругата на Хубавеца Флойд, нали?

Изненада се така, все едно той плисна в лицето ѝ кана леденостудена вода.

— Откъде знаете?

— Правим досие на Хубавеца, записваме си всички негови роднински връзки, приятелства. Спомняте ли си кога го видяхте за последен път?

— На сватбата им, преди осем години.

— И нито веднъж оттогава? А онзи ден в Солисо?

— Не го видях. Но да ви кажа, че двамата с Руби са разведени.

Шерифът, Карл Уебстър, поклати глава.

— Хубавеца отишъл до Кофивил и си я прибрал. Да ви липсва един форд, модел А?

Не беше чула и дума, че Чарли и Руби пак са се събрали. В никой вестник не се споменаваше, пишеха само за оная Хуанита.

— Колата не е изчезнала, един мой приятел я използва.

— Автомобилът на ваше име ли е? — Той продиктува регистрационния номер.

— Платила съм я със заплатите си. Но стана така, че се води на втория ми баща, Отис Бендър.

— Предполагам, че е станало някакво недоразумение — каза Карл Уебстър. — Отис твърди, че автомобилът е откраднат от дома му в община Секуоя. Как се казва приятелят ти, който я е взел назаем?

Тя се поколеба, преди да му каже името.

— Кога ще се върне Джо?

— По-късно. Но може и да остане у приятелите си, ако се напие много.

— Бих искал да говоря с него. — Карл Уебстър подаде на Лули визитна картичка със звезда и релефни букви. — Помоли Джо да ми звънне по-късно или пък утре, ако не се прибере тази вечер. Вие какво насам, просто обикаляте ли?

— Разглеждаме забележителностите.

Всеки път, когато тя го погледнеше в очите, той започваше да се усмихва. Карл Уебстър. Вече чувстваше, че има някаква власт над него.

— Значи пишете книга за Чарли Флойд? — попита тя.

— Не точно книга. Събираме имената на всеки, който някога го е познавал и който би го укрил.

— Няма ли да ме попитате дали аз бих го направила?

Пак същата усмивка.

— Вече знам.

Хареса ѝ как той се ръкува с нея и ѝ благодари, както и начинът, по който си сложи шапката — нищо особено, но просто знаеше точно как да я наклони.

* * *

Джо Янг се върна в девет сутринта, като правеше ужасни физиономии и мърдаше с челюсти, сякаш се опитваше да изкара някакъв гаден вкус от устата си. Влезе в стаята и отпи голяма глътка от бутилката уиски, а после и втора, вдиша дълбоко, издиша и се почувства по-добре.

— Направо не мога да повярвам в какво се забъркахме снощи — каза.

— Почакай — прекъсна го Лули. Тя му разказа за посещението на шерифа, а Джо Янг се изнерви и направо не го свърташе на едно място.

— Няма да се върна на топло. Лежах десет години и се кълна в Исус, че никога повече няма да стъпя там.

Сега гледаше през прозореца.

Лули искаше да разбере в какво са се забъркали Джо и приятелчетата му, но знаеше, че трябва бързо да се омитат от мотела. Опита се да му каже, че трябва да тръгват, при това незабавно.

Той все още беше пиан или започваше да се напива отново.

— Ако дойдат за мен, ще има престрелка — измърмори. — Ще взема няколко копелета със себе си.

Вероятно дори не съзнаваше, че сега имитираше Джими Кагни^[1].

— Откраднал си само седемдесет и един долара — изтъкна Лули.

— Извърших и други неща в щата Оклахома — каза Джо Янг. — Ако ме хванат жив, ме чакат от петнайсет години до живот. Кълна се, няма да се върна.

Какво ставаше тук? В един момент си пътуваха из околността, търсейки Чарли Флойд, в следващия този тъпак искаше да влиза в престрелка с полицията, а Лули се намираше в една стая с него.

— Не търсят мен — каза Лули. Знаеше, че нямаше смисъл да му говори — в сегашното му състояние.

Трябваше да се махне оттам, да отвори вратата и да хукне да бяга. Извади плетената си чанта от гардероба, запъти се към вратата, но беше спряна от глас в мегафон.

Силният, металически глас казваше: ДЖО ЯНГ, ИЗЛЕЗ С ВИСОКО ВДИГНАТИ РЪЦЕ.

А какво направи Джо Янг — вдигна пистолета си и започна да стреля през стъклената врата. Хората отвън отвърнаха на огъня му, разтрошиха прозореца на хиляди парчета, надупчиха предната врата с куршуми. Лули се хвърли на пода с чантата си, но след малко чу усиления глас да казва: ПРЕКРАТЕТЕ ОГЪНЯ.

Лули вдигна глава и видя, че Джо Янг стои до леглото с пистолети и в двете си ръце — един колт и един 38-и калибър.

— Джо, трябва да се предадеш. Ще ни убият и двамата, ако продължаваш да стреляш.

Той дори не я погледна.

— Елате да ме хванете — кресна и започна да стреля наново, този път и с двата пистолета едновременно.

Лули бръкна в плетената си чанта и извади 38-калибровия пистолет, който той й беше дал, за да му помага в обирите. Подпря лакти в пода, прицели се в Джо Янг, натисна спусъка и бам, простреля го право в гърдите.

* * *

Лули се отдръпна от вратата и шерифът, Карл Уебстър, влезе в помещението с пистолет в ръка. Тя видя, че на улицата стоят доста мъже, някои от тях държаха пушки. Карл Уебстър гледаше към Джо Янг, който лежеше сгърчен на пода. Прибра пистолета си в кобура, взе 38-калибровия от Лули, помириса дулото му и се взря в нея, без да продума, а после коленичи, за да провери дали Джо Янг имаше пулс.

— Асоциацията на банкерите в Оклахома искат смърт за хората като Джо — и той е мъртъв. Ще ти дадат петстотин долара награда за това, че уби приятеля си.

— Той не ми беше приятел.

— Вчера ти беше. Решавай какво ще казваш.

— Той открадна колата и ме принуди да тръгна с него.

— Против волята ти — допълни Карл Уебстър. — С тази версия няма да отидеш в затвора.

— Това е истината, Карл — каза Лули и му показва големите си кафяви очи. — Сериозно.

* * *

Водещото заглавие на вестника в Мъскоджи гласеше: МОМИЧЕ ОТ СОЛИСО УБИВА ПОХИТИТЕЛ, а отдолу имаше малка снимка на

Луиз Ринг.

Според Луиз тя трябвало да спре Джо Янг или да бъде убита в размяната на куршуми. Освен това обясняваше, че името ѝ е Лули, а не Луиз. Шерифът обяви постъпката ѝ за много смела — момиче да застреля похитителя си.

— Считаме Джо Янг за особено опасен престъпник, който няма какво да губи.

Шерифът също така заяви, че Джо Янг е подозиран за член на бандата на Хубавеца Флойд. Освен това споменаваше, че Лули Ринг е свързана по роднинска линия със съпругата на Флойд и познава известния гангстер.

Последва заглавие във вестника на Тулса над по-голяма снимка на Лули: **МОМИЧЕ ЗАСТРЕЛВА ЧЛЕН НА БАНДАТА НА ХУБАВЕЦА ФЛОЙД**. Историята разказваше, че Лули Ринг била приятелка на Хубавеца Флойд и била отвлечена от бивш член на бандата, който според Лули „завиждаше на Хубавеца и ме отвлече, за да му отмъсти“.

По времето, когато историята се появи навсякъде — от Форт Смит, Арканзас, до Толедо, Охайо — любимото ѝ заглавие беше **ПРИЯТЕЛКАТА НА ХУБАВЕЦА ФЛОЙД ПРЪСКА МОЗЪКА НА ПОБЕСНЯЛ ПРЕСТЪПНИК**.

Шериф Карл Уебстър минаваше през Солисо по работа и се отби в магазина на Харкрайдър да си купи пакетче фъстъци. Изненада се да види там Лули.

— Още ли работиш тук?

— Мама ме изпрати да напазарувам. Не, Карл, получих си наградата и скоро смятам да се махна от тук. Отис не ми е казал и дума, откакто се върнах вкъщи. Страхува се да не го застрелям.

— Къде ще отидеш?

— Онзи писател от „Детективски истории“ ме кани в Тулса. Ще ме настанят в хотел „Майо“ и ще ми платят сто долара за интервюто. Вкъщи вече идваха журналисти от Канзас Сити и Сейнт Луис, Мисури.

— Определено извличаш добра полза от познанството си с Хубавеца, нали?

— В началото ме питат как съм застреляла оня тъпак Джо Янг, но всъщност искат да знаят дали наистина съм приятелка на Чарли Флойд. Аз им казвам: „Това пък как ви хрумна?“.

— Но не отричаш.

— Казвам им: „Вярвайте каквото щете, не мога да променя мнението ви“. Но се чудя дали Чарли чете всичко това и дали е виждал снимката ми?

— Със сигурност — отвърна Карл. — Мен ако питаш, дори иска да се срещнете отново — лично.

— Леле! — възкликна Лули, сякаш мисълта за пръв път ѝ минаваше през главата. — Майтапиш се. Сериозно?

[1] Американски актьор, известен с гангстерските си роли. — Бел.прев. ↑

ДЖЕФРИ ДИВЪР ЛОША ПО РОЖДЕНИЕ

Спи, детенце мое, и нека мир цари над теб през
цялата нощ...

Думите на приспивната песен кръжаха безмилостно из главата ѝ, натрапчиви като трополенето на орегонския дъжд по покрива и прозорците.

Песента, която беше пяла на Бет Ан, когато малката беше на тричетири годинки, се беше загнездила в съзнанието ѝ и не преставаше да звучи. Преди дваисет и пет години те двете, майка и дъщеря, седнали в кухнята на жилището им в покрайнините на Детройт. Лиз Полемъс, прегърбена над пластмасовата маса — скромната млада майка и съпруга, работеща усърдно, за да припечели някой долар допълнително.

Пееше на дъщеря си, която седеше срещу нея, омагьосана от сръчните ѝ ръце.

Аз ще бъда близо до теб през цялата нощ.
Бавно текат сънливите часове.
Равнините и горите спят блажено.

Лиз почувства схващане в дясната си ръка — онази ръка, която така и не се беше излекувала както трябва — и осъзна, че все още стиска силно телефонната слушалка заради току-що получената новина. Дъщеря ѝ беше на път за вкъщи.

Дъщерята, с която не беше разговаряла от повече от три години.

Ще бдя с обич над теб през цялата нощ.

Лиз най-сетне затвори телефона и почувства как кръвта отново потича в ръката ѝ — пареща, щипеща. Седна на извезаното с бродерии канапе, което семейството ѝ притежаваше от години, и започна да масажира туптящата си ръка. Чувстваше се замаяна, объркана, сякаш не беше сигурна дали телефонното обаждане се е случило наистина, или е просто избледняваща картина от сън.

Само че жената не беше отпусната в утешителните прегръдки на съня. Не, Бет Ан пътуваше. След половин час щеше да се озове на прага на Лиз.

Вън дъждът продължаваше да се излива, шуртеше върху боровите дървета, изпълнили двора на Лиз. Тя живееше в тази къща от почти година — малко жилище, разположено на мили от най-близкия квартал. За повечето хора къщата би била твърде малка, твърде отдалечена. Но за Лиз това беше оазис. Слабичката вдовица, която караше петдесетте, беше заета с работа и нямаше много време за домакинстване. Почистваше жилището си набързо и отново се залавяше с работа. Макар да не се изживяваше като отшелник, тя харесваше преградата на гората, която я разделяше от съседите ѝ. Наред с това малката квадратура обезкуражаваше евентуалните предложения на приятелите ѝ от мъжки пол, на които би могло да хрумне, че е добра идея да заживеят заедно. Жената просто оглеждаше двустайния си дом и обясняваше, че двама души биха полудели в толкова тясно жилище. След смъртта на съпруга си беше взела решение, че никога няма да се омъжи повторно или да заживее с друг мъж.

Сега мислите ѝ се отплеснаха към Джим. Дъщеря им беше напуснала дома си и беше прекратила всякакви контакти със семейството още преди смъртта на баща си. Майката изживя болезнено факта, че Бет Ан така и не се обади след смъртта му, да не говорим, че не дойде дори на погребението. Този пример за коравосърдечността на момичето изпълни Лиз с гняв, който я разтрепери, но тя успя да се овладее, като си напомни, че каквато и да беше причината за посещението ѝ тази вечер, едва ли щеше да има достатъчно време да ексхумират дори и частица от болезнените

спомени, които лежаха между майка и дъщеря като останки от самолетна катастрофа.

Хвърли поглед на часовника. От обаждането бяха изминали почти десет минути, осъзна Лиз и се сепна.

Разтревожена, тя влезе в стаята си за шиене. Това беше най-голямото помещение в къщата, декорирано с брюкселски дантели, плетени от нея и от майка ѝ, и натъпкано с дузина ракли, пълни с макари — някои датираха още от петдесетте и шейсетте години. Сред тези конци имаше от всички нюанси на божията палитра. Имаше и кутии, пълни с кройки от „Вог“ и „Бутерик“. Централно място в стаята заемаше старата електрическа шевна машина „Сингер“. Тя не притежаваше фантастичните приспособления на новите машини, нямаше вградено осветление, нито сложни чаркове. Машината беше на четирийсет години, черна и емайлрана, същата като на майка ѝ.

Лиз шиеше от дванайсетгодишна и в трудни времена този занаят я беше издържал. Тя обожаваше всяка част от процеса: купуването на плата — звука *туп, туп, туп*, докато продавачът обръщаше плоския топ по тезгяха, разгъването на необходимата дължина (Лиз познаваше почти до съвършенство кога е освободен точно колкото трябва плат); захващането на твърдата прозрачна хартия с карфица за плата; разрязването с тежките потракващи ножици, които отхапваха единия край на тъканта; подготвянето на машината, навиването на макарата, вкарването на конеца в иглата...

В шиенето имаше нещо толкова успокояващо: вземането на всички онези материи, памук от земята, вълна от животните, и смесването им в нещо напълно ново. Най-лошото в нараняването, което повреди дясната ѝ ръка преди няколко години, беше невъзможността да докосва машината в продължение на три мъчителни месеца.

Шиенето действаше на Лиз терапевтично, но също така беше и част от професията ѝ, помагаше ѝ да се издържа доста добре. Наблизо имаше цял шкаф с дизайнерски рокли, които очакваха майсторското ѝ докосване.

Очите ѝ пак потърсиха часовника. Петнайсет минути. Нов задушаващ пристъп на паника.

Представяше си толкова ясно онзи ден преди двайсет и пет години — Бет Ан в мекичката си пижама, седнала до очуканата

кухненска маса, зяпнала с изумление бързите пръсти на майка си, заслушана в песента ѝ.

Спи, детенце мое, и нека мир цари над теб през
цялата нощ...

Този спомен роди дузина други и вълнението се надигна в сърцето на Лиз като водата в препълнения от дъжда поток зад къщата ѝ. *Хайде*, каза сама на себе си малко по-твърдо, *не стой така... направи нещо. Намери си работа*. Тя извади едно тъмносиньо яке от килера, отиде до шивашката масичка и порови в една кошница, докато не откри подходящо парче вълнен плат. Щеше да го използва, за да направи джоб на дрехата. Залови се за работа, приглади плата, разчерта го с шивашка креда, взе ножиците и внимателно го разряза. Концентрира се върху задачата си, но тя не беше достатъчна, за да разсее ума ѝ от предстоящото посещение — и от дългогодишните спомени.

Инцидентът с кражбата в магазина например. Когато дъщеря ѝ беше на дванайсет.

Лиз си спомни как телефонът иззвъня, а тя вдигна слушалката. Обаждаше се началникът на охраната на един от близките търговски центрове, за да им съобщи — за ужас на Лиз и Джим — че Бет Ан е била хваната с бижута за почти хиляда долара, скрити в хартиена торбичка.

Родителите отидоха да умоляват управителя да не повдига обвинения. Твърдяха, че сигурно е станала някаква грешка.

— Е — скептично отвърна началникът на охраната, — хванахме я с пет часовника. И огърлица. Увити в пазарска торбичка. На мен не ми звучи като грешка.

Най-накрая, след хиляди уверения, че е станало случайно, и обещания, че момичето повече няма да стъпи в магазина им, управителят склони да не намесва полицията.

Като излязоха отвън и останаха сами, Лиз ядосано се обърна към дъщеря си:

— Защо го направи, за бога?

— Защо не? — равнодушно отвърна тя с подигравателна усмивка на лицето си.

— Постъпи глупаво.

— Не ми пука.

— Бет Ан... защо се държиш така?

— Как? — сви рамене тя.

Майка ѝ се опита да подхване разговор — психолозите в телевизионните предавания учеха родителите да постъпват точно така с децата си — но Бет Ан прояви само безразличие и разсеяност. Лиз ѝ отправи неясно и очевидно напразно предупреждение и вдигна ръце.

Сега си мислеше: влагаш определени усилия в ушиването на едно палто или рокля и получаваш очакваната дреха. Няма никаква мистерия. Докато усилията при отглеждането и възпитанието на едно дете са хилядократно по-големи, а резултатът е точно обратният на очакванията и надеждите ти. Изглеждаше толкова нечестно.

Лиз огледа вълненото яке с проникателните си сиви очи, докато се увери, че джобът приляга напълно и е защит на точното място. Направи пауза, погледна през прозореца към черните клони на бора, но видя само още мъчителни спомени, свързани с Бет Ан. Каква уста имаше това момиче! Бет Ан гледаше майка си и баща си в очите и им говореше: „Проклятие, за нищо на света не можете да ме накарате да дойда с вас!“ или „Какво изобщо разбирате вие, по дяволите?“.

Може би трябваше да проявяват повече строгост във възпитанието ѝ. В семейството на Лиз псувните и грубото отношение към родителите се наказваха с бой, същото важеше и за неизпълнението на родителски разпореждания. Те с Джим никога не бяха удряли Бет Ан; може би все пак трябваше да я пляскат от време на време.

Веднъж един от служителите в семейното предприятие — склад, който Джим беше наследил — се обади, че е болен, и Бет Ан трябваше да помогне в работата.

— По-добре да пукна, отколкото да се навра в оная миризлива дупка заедно с теб — сопна се тя на баща си.

Той примирено отстъпи, но Лиз се възмути от езика на дъщеря си.

— Не говори така на баща си.

— И как да му говоря? — саркастично попита тя. — Като някоя примерна дъщеричка, дето му ходи по свирката, а? Сигурно му се ще, ама не е попаднал на когото трябва.

Тя грабна чантата си и се запъти към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се видя с едни приятели.

— Няма да стане. Никъде няма да ходиш!

Отговорът беше затръшната врата. Джим понечи да тръгне подире ѝ, но тя вече беше далече, крачеше енергично, а под краката ѝ хрущеше мърлявият мичигански сняг, навалял два месеца по-рано.

А „приятелите“ ѝ?

Триш и Ерик, Шон... Деца от семейства със съвсем различна ценностна система от тази на Джим и Лиз. Опитаха се да ѝ забранят да се среща с тях. Разбира се, нямаше никакъв ефект.

— Ти ли ще ми кажеш с кого да се виждам — разфуча се Бет Ан. Тогава беше на осемнайсет, висока колкото майка си. Лиз неспокойно отстъпи пред намръщеното лице на дъщеря си. — Пък и какво въобще знаеш за тях?

— Не харесват нито мен, нито баща ти — това ми е достатъчно. Какво им има на децата на Тод и Джоан? Или на семейство Брад? С баща ти ги познаваме от години.

— Какво им има ли? — язвително подхвърли момичето. — Пълни загубеняци са.

Този път грабна не само чантата си, ами и цигарите, които отскоро пушеше, и пак напусна къщата безапелационно.

Лиз натискаше педала на шевната машина с десния си крак и моторът издаваше отчетлив, стържещ звук, който преминаваше в *трака-трака-трака*, докато иглата препускаше нагоре-надолу и потъваше в плата, оставяйки спретната редичка шевове около джоба.

Трака-трака-трака...

В прогимназията Бет Ан не се прибираше вкъщи преди седем-осем вечерта, а в гимназията започна да закъснява още повече. Понякога отсъстваше по цяла нощ. През уикендите също изчезваше и нямаше нищо общо със семейството.

Трака-трака-трака. Ритмичният звук на машината донякъде успокояваше Лиз, но не успя да възпре паниката, която се надигна с

поредния поглед към часовника. Дъщеря ѝ щеше да пристигне всяка минута.

Момиченцето ѝ, малкото ѝ бебче...

Спи, детенце мое...

А въпросът, който не даваше мира на Лиз години наред, се завърна: какво се беше объркало? Часове и часове наред тя вричаше в главата си лентата на първите години на момичето, опитвайки се да проумее какво ли бе накарало Бет Ан така категорично да отхвърли майка си. Та тя беше внимателна, загрижена майка, последователна и справедлива, готвеше всеки ден, переше и гладеше дрехите на дъщеря си, купуваше ѝ всичко необходимо. Единственият недостатък, за който можеше да се сети, беше, че е била твърде непреклонна, твърде решителна във възпитателните си подходи, понякога може би твърде строга.

Но това едва ли беше престъпление. Освен това Бет Ан се държеше по същия начин и с баща си — по-мекия от двамата. Джим беше съвършеният баща — обичаше я безпределно и беше толкова отстъпчив, че чак я глезеше. Помагаше на Бет Ан и приятелите ѝ с подготовката на домашните, возеше ги до училище, а когато Лиз работеше, четеше приказки на малката Бет Ан и я завиваше нощем. Беше измислил „специални игри“ само за него и дъщеря си. Това бяха отношения дете-родител, които повечето деца биха обожавали.

Но момичето избухваше и срещу баща си и избягваше да прекарва време с него.

Не, Лиз не можеше да се сети за никакви неприятни инциденти в миналото, нито за травми или трагедии, които биха могли да превърнат Бет Ан в толкова опърничав човек. И тя се върна към заключението, до което беше стигнала преди години — че (независимо колко несправедливо и жестоко звучеше) дъщеря ѝ просто се е родила коренно различна от нея самата; че нещо се е случило в преплитането на гените и момичето се е превърнало в непокорен бунтар.

Докато гледаше плата и го пригладжаше с дългите си пръсти, Лиз се замисли и над друго — да, Бет Ан беше бунтарка, но дали беше и заплаха?

Призна пред себе си, че част от безпокойството, което изпитваше тази вечер, не се дължеше само на надвисналата конфронтация с безпътното ѝ дете; причината беше, че младата жена я плашеше.

Тя вдигна поглед от якето и се взря в дъжда, който къпеше прозореца ѝ. Изпитваше болезнени тръпки в дясната си ръка, което я накара да си припомни онзи ужасен ден преди няколко години — денят, който я пропъди от Детройт завинаги и все още я караше да сънува задушавачи кошмари. Въпросният ден Лиз влезе в магазин за бижута и изкрещя от ужас при вида на насочен към нея пистолет. Видя жълтеникавата искра при натискането на спусъка, чу оглушителния изстрел, вцепени се, когато куршумът прониза ръката ѝ и я просна на пода, пищяща от болка и изумление.

Дъщеря ѝ, разбира се, нямаше нищо общо с тази трагедия. Въпреки това Лиз осъзна, че Бет Ан е способна да дръпне спусъка, също като онзи мъж по време на грабежа; тя дори имаше доказателство, че дъщеря ѝ е опасна жена. Преди няколко години — Бет Ан вече беше напуснала дома им — Лиз отиде да посети гроба на Джим. Денят беше обвит в гъста мъгла и тя вече бе съвсем близо до могилата, когато съзря нечия фигура там. С ужас си даде сметка, че вижда Бет Ан. Лиз безшумно потъна обратно в мъглата, а сърцето ѝ препускаше лудешки. Известно време поспори със себе си, но накрая осъзна, че няма достатъчно кураж да се конфронтира с дъщеря си, и реши да остави бележка на предното стъкло на автомобила ѝ.

Но когато пристъпи към шевролета, тършувайки из чантата си за химикалка и някакво листче, погледна вътре и сърцето ѝ се сви — яке, купчина документи, а под тях полускрит се подаваше пистолет, както и найлонови торбички, пълни с бял прах — без съмнение наркотици.

О, да, помисли си тя сега, дъщеря ѝ, малката Бет Ан Полемъс, е напълно способна да убие.

Кракът на Лиз се вдигна от педала и шевната машина замлъкна. Тя отвори скобата и отрязва висящите конци. Облече якето и напъха в джоба нещо, провери резултата в огледалото и остана доволна от работата си.

После се взря в бледото си отражение. *Махай се!*, обади се един глас в главата ѝ. *Тя е заплахата! Тръгвай, преди Бет Ан да е дошла.*

Но след моментно колебание Лиз въздъхна. Една от причините изобщо да се премести тук беше, че дъщеря ѝ се беше установила в Северозапада. Лиз възнамеряваше да проследи точното ѝ местонахождение, но после установи, че я спъва странна неохота да го направи. Не, ще остане, ще се срещне с Бет Ан. Но нямаше да се

държи глупаво — не и след грабежа. Метна якето на закачалка и отиде до килера. Извади кутия от най-горната лавица и я отвори. Вътре имаше малък пистолет. „Дамско пушкало“, както се изрази Джим, когато ѝ го даде преди години. Тя извади оръжието и го огледа.

Спи, детенце мое... през цялата нощ.

Сетне потръпна от отвращение. Не, не може да използва оръжие срещу дъщеря си. Разбира се, че не би могла.

Идеята да приспи момичето завинаги беше немислима.

И все пак... Ако се наложеше да избира между собствения си живот и този на дъщеря си? Ако омразата на момичето я беше накарала да прекрачи ръба на пропастта?

Би ли убила Бет Ан, за да спаси собствения си живот?

На никоя майка не биваше да се налага да прави подобен избор.

Тя се поколеба за миг, после понечи да прибере пистолета обратно в кутията. Но някакъв отблясък я спря. Светлината на фаровете изпълни предния двор и хвърли жълти петна по стените на стаята за шиене.

Жената погледна за пореден път пистолета и вместо да го прибере обратно в килера, го остави на шкафчето близо до вратата, като го покри с декоративна покривчица. Сетне отиде във всекидневната и надникна през прозореца към колата, която стоеше неподвижна, с все още включени фарове и бързо движещи се чистачки. Дъщеря ѝ не бързаше да излезе; Лиз подозираше, че не лошото време възпира момичето.

След дълга, много дълга пауза фаровете угаснаха.

Е, мисли позитивно, каза си Лиз. Може би дъщеря ѝ се беше променила. Може би целта на посещенията ѝ бе да протегне ръка и да ѝ се реваншира за всички извършени през годините предателства. Може би щяха да направят опит да изградят нормални взаимоотношения.

Все пак погледна към стаята за шиене, където бе оставила пистолета, и си каза: „Вземи го. Дръж го в джоба си“.

А после: „Не, прибери го обратно в килера“.

Лиз не направи нито едно от двете. Остави пистолета на шкафчето, запъти се към предната врата на къщата и я отвори, усещайки как студената мъгла покрива лицето ѝ.

Отстъпи назад, за да направи път на приближаващия се силует на стройна млада жена. Бет Ан прекрачи прага и спря. След миг затвори вратата зад себе си.

Лиз стоеше на средата на всекидневната и нервно притискаше дланите си една в друга.

Бет Ан свали качулката на дъждобрана си и избърса дъжда от очите си. Лицето на младата жена беше загрубяло, зачервено. Не използваше грим. Беше на двацет и осем, но изглеждаше по-възрастна. Косата ѝ беше късо подстригана, виждаха се малки обеци. По някаква причина Лиз се запита дали някой ѝ ги е подарил, или си ги е купила сама.

— Е, здравей, скъпа.

— Майко.

Колебание, а сетне краткия, горчив смях на Лиз.

— Някога ме наричаше „мамо“.

— Така ли?

— Да. Не си ли спомняш?

Поклащане на глава. Но Лиз си помисли, че дъщеря ѝ много добре си спомняше, просто не искаше да го признае. Внимателно наблюдаваше момичето.

Бет Ан огледа малката всекидневна. Очите ѝ се спряха на нейна снимка с баща ѝ — бяха на яхтено пристанище близо до семейния им дом в Мичиган.

— Когато се обади, ми каза, че някой ти е казал, че живея тук. Кой? — попита Лиз.

— Няма значение. Просто някой. Ти живееш тук от... — Гласът ѝ заглъхна.

— Няколко години. Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

Лиз си спомни, че когато дъщеря ѝ беше на шестнайсет, я беше хванала да измъква тайно няколко бири от хладилника, та се запита дали не е продължила да пие и дали няма проблеми с алкохола.

— Чай? Кафе?

— Не. Знаеше ли, че се преместих в Северозапада? — попита Бет Ан.

— Винаги си говорила за този район, че искаш да избягаш от... да излезеш от Мичиган и да дойдеш тук. След като се изнесе от къщи, дойдоха няколко писма за теб. От Сиатъл.

Бет Ан кимна. Дали не направи и лека гримаса? Сякаш се ядосваше на себе си, че е проявила невнимание и е оставила нишка към местонахождението си.

— И ти се премести в Портланд, за да си близо до мен?

— Ами да, сигурно — усмихна се Лиз. — Започнах да те търся, но изгубих търпение.

Лиз усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, докато дъщеря ѝ продължаваше да оглежда стаята. Къщата беше малка, но мебелите, електрониката и уредите бяха най-добрите — наградата на Лиз за усилената работа през последните години. В нея напиреха две чувства: почти се надяваше, че момичето ще се изкуши и ще пожелае възстановяване на отношенията им, като види, че майка ѝ е добре финансово, но в същото време се почувства засрамена от изобилието; евтините дрехи и бижута на дъщеря ѝ предполагаха, че момичето се бори за насыщния си.

Тишината беше взривоопасна. Направо изгаряше кожата и сърцето на Лиз.

Бет Ан отпусна стиснатия юмрук на лявата си ръка и майка ѝ забеляза миниатюрен годежен пръстен и обикновена златна халка. Сега вече от очите ѝ рукоуха сълзи.

— Да не си се...?

Младата жена проследи погледа на майка си до пръстена и кимна.

Лиз се запита що за човек е зет ѝ. Дали бе някой отстъпчив като Джим, човек, способен да укроти опърничавия характер на дъщеря ѝ? Или беше коравосърдечен? Като самата Бет Ан?

— Имаш ли деца? — попита Лиз.

— Не ти влиза в работата.

— Работиш ли?

— Питаш ме дали съм се променила ли, майко?

Лиз не искаше да чува отговора на този въпрос и бързо продължи да говори.

— Мислех си — каза тя, а в гласа ѝ се прокрадна отчаяние, — че някой ден може да се отбия в Сиятъл. Да се видим... Защо не дори да работим заедно. Да станем партньори. Петдесет на петдесет. Ще е забавно. Винаги съм смятала, че ще от нас може да излезе чудесен тандем. Винаги съм мечтала...

— Да работим заедно ли, майко? — Тя огледа стаята за шиене, кимна към машината, към шкафовете с рокли. — Това не е моят живот. Никога не е бил. Никога не би могъл да бъде. След всичките тези години така и не го проумя, нали?

Думите и студеният тон дадоха категоричен отговор на въпроса на Лиз. Не, дъщеря ѝ не се беше променила ни най-малко.

— Тогава защо си дошла? — попита по-рязко. — Какъв смисъл има?

— Мисля, че знаеш, нали?

— Не, Бет Ан, не знам. Някакво психо отмъщение?

— Предполагам може да се нарече и така.

Тя отново огледа стаята.

— Да вървим.

Лиз дишаше учестено.

— Защо? Всичко, което някога сме правили, беше за теб.

— Бих казала, че го направихте *на* мен.

В ръката на дъщеря ѝ се появи пистолет, черното му дуло се насочи към нея.

— Отвън — прошепна Бет Ан.

— Господи боже! Не! — ахна майка ѝ при жестокия спомен за престрелката в бижутерския магазин. Ръката я заболя, а по бузите ѝ рукогнаха сълзи.

Представи си пистолета на шкафчето.

Спи, детенце мое.

— Никъде не отивам! — заяви Лиз и избърса очите си.

— Напротив — вън.

— Какво смяташ да правиш? — отчаяно попита тя.

— Нещо, което отдавна трябваше да направя.

Лиз се подпря на близкия стол. Дъщеря ѝ забеляза, че лявата ръка на майка ѝ е на сантиметри от телефона.

— Не! — нареди ѝ момичето. — Дръпни се от там.

Лиз хвърли безнадежден поглед към слушалката и се подчини.

— Ела с мен.

— Сега? В дъжда?

Момичето кимна.

— Нека си взема поне яке.

— Има едно до вратата.

— Не е достатъчно топло.

Момичето се поколеба, сякаш се канеше да каже, че с оглед на онова, което щеше да се случи, няма никакво значение колко е топло якето. Но после кимна.

— Само не се опитвай да използваш телефона. Ще те наблюдавам.

Лиз пристъпи в стаята за шиене и взе синьото яке, върху което беше работила. Бавно го облече, очите ѝ се стрелнаха към покривката, издута от пистолета отдолу. После погледна обратно към всекидневната. Дъщеря ѝ се взираше в своя рамкирана фотография — беше единайсет-дванайсетгодишна, застанала до майка си и баща си.

Лиз светкавично посегна и взе пистолета. Можеше да се обърне бързо, да го насочи към дъщеря си. Да ѝ кресне да хвърли на земята другия пистолет.

Мамо, чувствам те близо до мен през цялата нощ...

Татко, знам, че ме чуваш през цялата нощ...

Но какво щеше да стане, ако Бет Ан откажеше да хвърли пистолета?

Или ако го вдигнеше, готова да стреля?

Как щеше да постъпи Лиз тогава?

Щеше ли да убие собствената си дъщеря, за да спаси живота си?

Спи, детенце мое...

Бет Ан все още стоеше с гръб към нея, изучавайки снимката. Лиз би могла да успее — един бърз изстрел. Усещаше пистолета, теглото му караше наранената ѝ ръка да пулсира.

Но сетне въздъхна.

Отговорът беше не. Оглушително не. Никога нямаше да нарани дъщеря си. Каквото и да се случеше после, отвън в дъжда, тя никога нямаше да причини зло на момичето си.

Остави пистолета и отиде при Бет Ан.

— Да вървим — каза дъщеря ѝ, затъкна пистолета в колана на джинсите си и поведе майка си навън, като я стискаше грубо за ръката.

Това, осъзна Лиз, беше първият им физически контакт от поне четири години насам.

Спряха на верандата и Лиз се извъртя, така че да погледне дъщеря си в очите.

— Ако го сториш, ще съжаляваш през остатъка от живота си.

— Не — отвърна момичето. — Ще съжалявам, ако не го сторя.

Лиз почувства как дъждовните капки се смесват със сълзите по бузите ѝ. Погледна дъщеря си. Лицето на младата жена беше мокро и зачервено, но това се дължеше единствено на дъжда — очите ѝ бяха напълно сухи.

— Какво съм ти направила, че да ме мразиш толкова? — прошепна жената.

Въпросът остана без отговор, защото в двора нахлуха първите полицейски коли, а червените, сините и белите им светлини възпламениха едрите дъждовни капки като заря на празненство по случай Четвърти юли. От първата кола слезе мъж на около трийсет години с тъмен шлифер и полицейска значка на врата, закрачи към къщата, придружен от още двама униформени. Той кимна на Бет Ан.

— Аз съм Дан Хийт, Щатска полиция на Орегон.

Младата жена му подаде ръка.

— Детектив Бет Ан Полемъс, Полицейско управление — Сиатъл.

— Добре дошла в Портланд — каза той.

Тя иронично сви рамене, взе подадените ѝ от него белезници и старателно закопча ръцете на майка си.

* * *

Вцепенена от студения дъжд — и от емоционалния заряд на срещата — Бет Ан слушаше как Хийт нарежда пред майка ѝ: „Елизабет Полемъс, арестувам ви по обвинение в убийство, опит за убийство, нападение, въоръжен грабеж и продажба на крадени стоки“. Той ѝ прочете правата и обясни, че ще бъде подведена под отговорност от местните власти на Орегон, но подлежи на екстрадиция в Мичиган по различни висящи обвинения, включително и убийство.

Бет Ан махна към младия полицаи, който я беше посрещнал на летището. Не ѝ беше останало време да попълни нужните документи,

които ѝ позволяваха да внесе собственото си служебно оръжие в друг щат, затова служителят на реда ѝ беше заел един от техните. Сега тя му го върна и се обърна да наблюдава как друг полицаи обискира майка ѝ.

— Миличка — започна Лиз с умоляващ, отчаян глас.

Бет Ан не ѝ обърна внимание и Хийт кимна на младия униформен полицаи да отведе жената към полицейската кола.

— Чакайте — спря го Бет Ан. — Претърсете я по-добре.

Полицаят примигна и погледна към слабичката, крехка арестантка, която изглеждаше уязвима като дете. Но след заповедта на Хийт една жена полицаи се приближи и я обискира втори път. Служителката на реда се намръщи, когато стигна до кръста на Лиз. Майката прониза с поглед дъщеря си, а служителката повдигна тъмносиньото ѝ яке и напипа малък джоб, защит от вътрешната страна на дрехата. Вътре имаше малък сгъваем нож и универсален ключ за белезници.

— Господи — прошепна полицаят. Той нареди да претърсят Лиз трети път, но повече изненади нямаше.

— Този номер си го спомням от детските години — каза Бет Ан. — Шиеше си тайни джобове във всички дрехи. За да краде в магазините и да крие оръжия. — Младата жена студено се изсмя. — Шиене и кражби. Това са нейните таланти. — Усмивката ѝ избледня. — Разбира се, и убийствата.

— Как можа да причиниш това на майка си — злобно изсъска Лиз. — Ти си Юда!

Бет Ан с безразличие наблюдаваше как качват майка ѝ в полицейската кола.

Хийт и Бет Ан влязоха във всекидневната на къщата. Бет Ан отново огледа крадените стоки на стойност стотици хиляди долари, които изпълваха жилището.

— Благодаря ви, детектив — каза Хийт. — Знам, че не ви е лесно. Но държахме да я закопчаем, без никой да пострада.

Залавянето на Лиз Полемъс като нищо можеше да се превърне в кървава баня. Вече се беше случвало. Преди няколко години, когато тя и любовникът ѝ Брад Селбит се бяха опитали да оберат магазин за бижута в Ан Арбър, Лиз беше изненадана от охраната. Той я бе прострелял в ръката. Но това не ѝ беше попречило да грабне собствения си пистолет с другата си ръка и да го убие, наред със

случаен клиент, а по-късно да застреля и един от пристигналите на мястото полицейски служители. Тогава успя да избяга. Напусна Мичиган и замина за Портланд, където двамата с Брад отново бяха подхванали обичайната си дейност — обири на бижутерийни магазини и бутици за дизайнерски дрехи, които тя умело променяше и продаваше на търговци на крадени стоки от други щати.

Един информатор беше съобщил на Щатската полиция на Орегон, че Лиз Полемъс стои зад серията скорошни обири из Северозапада и че живее под фалшиво име в малката къща тук. Следователите по случая бяха научили, че дъщеря ѝ също е детектив към полицията на Сиатъл и бяха изпратили хеликоптер, който да доведе Бет Ан в Портланд. Сетне тя отиде до къщата сама, за да накара майка си да се предаде мирно.

— Тя е в списъците на десетте най-издирвани престъпници в два щата. А както чувам, вече е започнала да гради име и в Калифорния. Представяш ли си, собствената ти майка. — Хийт млъкна, осъзнал, че изказването му не беше много тактично.

Но Бет Ан не се впечатли.

— Такова беше детството ми — замислено разказа тя. — Въоръжени грабежи, кражби с взлом, пране на пари... Баща ми притежаваше склад, където трупаха плячката. Складът им беше за фасада, бяха го наследили от бащата на баща ми. Който също беше в бизнеса между другото.

— Дядо ти ли?

Тя кимна.

— Онзи склад... Виждам го толкова ясно. Усещам миризмата му. Чувствам студа му. А съм била там само веднъж. Бях на около осем. Беше пълно с крадена стока. Баща ми ме остави сама в офиса за няколко минути и аз надникнах през вратата. Видях как той и негов приятел пребиват някакъв човек. Едва не го убиха.

— Явно не са се старали да държат дейността си в тайна от теб.

— В тайна ли? Боже, та те правеха всичко възможно да ме вкарат в бизнеса. Баща ми имаше едни специални игри, така ги наричаше. От мен се очакваше да ходя по къщите на приятелите ми и да шпионирам дали имат ценности и къде ги държат. Да докладвам какви телевизори и видеокасетофони има в училище, къде ги съхраняват и какви ключалки има на вратите.

Хийт изумено поклати глава.

— Но самата ти никога не си имала вземане-даване със закона?

— Всъщност — разсмя се тя — веднъж ме хванаха за кражба в магазин.

Хийт кимна.

— Когато бях на четиринайсет, задигнах пакет цигари. Още усещам колана на баща ми върху задника си.

— Не, не — обясни Бет Ан. — Мен ме хванаха да връщам някакви неща, които майка ми беше задигнала.

— Какво?

— Беше ме взела със себе си в магазина за прикритие. Нали разбираш, майка и дъщеря не са толкова подозрителни, колкото сама жена. Видях я да прибира в джоба си няколко часовника и една огърлица. Когато се прибрахме вкъщи, сложих краденото в една торба и го върнах в магазина. Предполагам, че охранителят е забелязал виновното ми изражение и ме сграбчи, преди да успея да върна нещата. Признах, че съм аз. Все пак не можех да предам родителите си, нали?... Майка ми побесня... Не можеха да проумеят защо не искам да тръгна по техните стъпки.

— Трябва да отидеш на психолог.

— Вече съм ходила. И продължавам.

Тя поклати глава при завърналите се спомени.

— Откакто станах на дванайсет-тринайсет години, се опитвах да стоя възможно по-дълго далеч от къщи. Записах се на всички възможни извънкласни занятия. Работех като доброволец в болницата през уикендите. Приятелите ми много ми помагаха. Бяха от най-добрите... Вероятно ги подбрах такива, защото бяха коренно различни от престъпната паплач, сред която се движеха родителите ми. Бях в компанията на участници в национални олимпиади, членове на отбора по дебати и клуба по латински. Бях приятелка с всеки, който беше почтен и нормален. Не бях отлична ученичка, но прекарвах толкова много време в библиотеката или в учене заедно с приятелите си в техните домове, че накрая спечелих пълна стипендия и влязох в колеж.

— Къде учи?

— В Ан Арбър. Криминално право — магистър. Взех си изпита и започнах работа в полицията на Детройт. Задържах се там известно

време. Най-вече се занимавахме с наркотици. После се преместих в този район и започнах в управлението в Сиатъл.

— Бързо си се издигнала до детектив — отбеляза Хийт, а после отново огледа къщата. — Сама ли е живяла тук? Къде е бащата?

— Мъртъв е — равнодушно отвърна Бет Ан. — Тя го уби.

— Какво?

— Почакай, докато прочетеш заповедта за екстрадиция в Мичиган. По онова време никой не знаеше, разбира се. Заключение на съдебния лекар беше „случаен инцидент“. Но преди няколко месеца един тип в затвора в Мичиган си призна, че ѝ е помагал. Майка ми открила, че баща ми си заделя пари от спечеленото и харчи по някакво гадже. И наела въпросния тип да го убие, като се постарее да изглежда като случайно удавяне.

— Съжалявам, детектив.

Бет Ан сви рамене.

— Винаги съм се питала дали мога да им простя. Спомням си един случай, все още работех в Отдела за борба с наркотиците в Детройт. Току-що бяхме извършили голям арест в Сикс Майл. Конфискувахме доста кокаин. Бях се запътила да оставя доказателствата в участъка и случайно минах покрай гробището, в което е погребан баща ми. Никога не бях стъпвала там. Паркирах и отидох до гроба му, опитах се да му простя. Не можах. Тогава осъзнах, че никога не бих могла. Нито на него, нито на майка ми. В този момент реших, че трябва да напусна Мичиган.

— Майка ти омъжи ли се отново?

— Захвана се със Селбит преди няколко години, но така и не се омъжи за него. Успяхте ли вече да го закопчате?

— Не. Спотайва се някъде наоколо, но сякаш е потънал вдън земя.

Бет Ан посочи телефона.

— Майка ми се опита да грабне слушалката, когато дойдох тази вечер. Сигурно се е опитвала да му даде сигнал. На ваше място бих проверила телефонните данни. Може да откриете следа към него.

— Добра идея, детектив. Ще взема заповед още тази вечер.

Бет Ан се взря през дъжда към мястото, където допреди минути бе паркирана колата, която бе отвела майка ѝ.

— Най-извратеното е, че тя през цялото време вярваше, че прави най-доброто за мен, опитвайки се да ме вкара в бизнеса. В природата ѝ беше заложено да бъде престъпник и тя смяташе, че с мен също би трябвало да е така. Двамата с татко бяха лоши по рождение. Не можеха да си обяснят защо аз съм добра по рождение и защо не искам да се променя.

— Имаш ли семейство? — попита Хийт.

— Съпругът ми е сержант в Отдела за малолетни нарушители. — Бет Ан се усмихна. — Очакваме и първото си дете.

— Хей, това е чудесно.

— Ще работя до юни. После си вземам отпуск по майчинство за няколко години. — Тя почувства подтик да добави „Защото децата са преди всичко“, но реши, че при дадените обстоятелства няма нужда да го обяснява.

— Колегите от „Местопрестъпления“ ще запечатат къщата — каза Хийт. — Но ако искаш първо да огледаш, няма проблеми. Може би има снимки или други неща, които искаш да си вземеш. Никой няма да възрази, ако си прибереш някои лични вещи.

Бет Ан почука с пръст по главата си.

— Тук имам повече спомени, отколкото са ми нужни.

— Ясно.

Тя дръпна ципа на дъждобрана си и вдигна качулката. Прихна. Хийт въпросително повдигна вежди.

— Знаеш ли какъв е най-ранният ми спомен? — попита тя.

— Какъв?

— В кухнята на първата къща на родителите ми в покрайнините на Детройт. Седях на масата. Трябва да съм била на три години. Майка ми пееше.

— Пееше? Като истинска майка.

— Не си спомням каква беше песента. Само помня, че така ми отвличаше вниманието. За да не си играя с онова, върху което работеше на масата.

— Какво правеше, шиеше ли? — Хийт кимна към стаята с шевната машина и закачалките с крадени рокли.

— Не — отвърна жената. — Презареждаше муниципи.

— Сериозно?

Бет Ан кимна.

— Вече бях по-голяма, когато си дадох сметка какво точно прави. Нашите нямаха достатъчно пари по онова време, затова купуваха празни месингови гилзи по стрелбищата и ги пълнеха. Спомням си, че куршумите бяха лъскави и все исках да си играя с тях. Тя ми казваше, че ако не ги докосвам, ще ми пее.

Историята сложи край на разговора им. Двамата офицери се вслушаха в дъжда, който трополеше по покрива.

Лоша по рождение...

— Добре — каза Бет Ан накрая. — Отивам си вкъщи.

Хийт я изпрати навън и двамата се сбогуваха. Бет Ан запали двигателя на взетата под наем кола и потегли по калния, виещ се път, който водеше до щатската магистрала.

Внезапно от някоя гънка в съзнанието ѝ изскочи мелодия. Тя започна да си я тананика, но не можеше да се сети откъде я знае. Мелодията я накара да изпита неясно безпокойство. Затова Бет Ан включи радиото и нощта се изпълни със златните хитове на радио „Портланд“... Увеличи силно звука и потропвайки с пръсти по волана в такт с музиката, зави на север към летището.

Издание:

Заглавие: Опасни жени

Преводач: Мария Симеонова

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: сборник разкази

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Невена Кръстева

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-516-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18110>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.